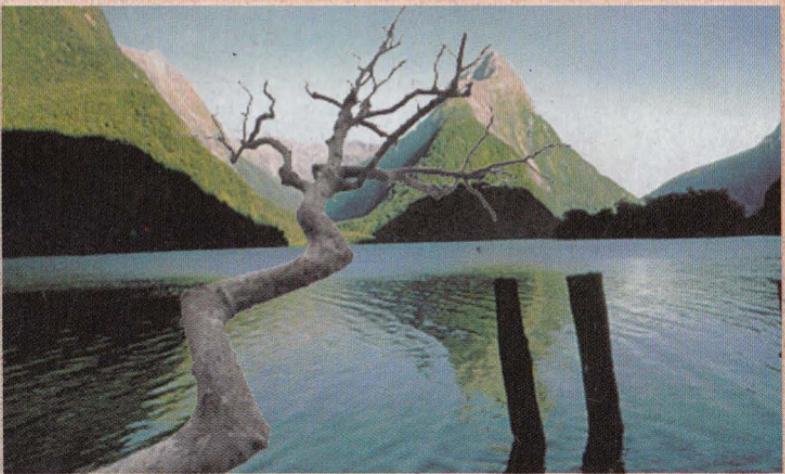

வெள்ளை மரம்

அல் அஸைமத்

வெள்ளை மரம்

சிறுகதைகள்

அல் அஸாமத்

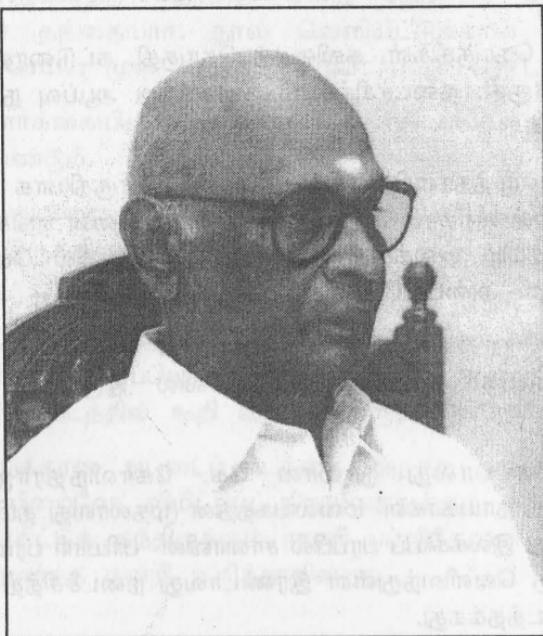
85, இரக்தினஜோதி சரவணமுத்து மாவட்டத்,
கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி - 331596

20/A/9, கோயால கிருஷ்ண தெரு,
தியாகராய் நகர்,
சென்னை - 17.

First Edition	- December 2001
Title	- Vellai Maram
Subject	- Shorts Stories
Language	- Tamil
Copyright	- Author
Pages	- 128 + 16
Publisher	- Duraivi Publication 85, Ratnasothi Saravanamuthu Mawatha, Colombo - 13.
Printer	- Raanee Publication 23, Maha Vidyalaya Mawatha, Colombo - 13.

சமர்ப்பணம்

இருதாம் நூற்றாண்டின்
மலையக இலக்கீயக் காவலர்
அமரர். துரை விஸ்வநாதன் அவர்களுக்கு
இந்நால் சமர்ப்பணம்.

பதிப்புரை

இது எங்களது 12வது நூல். எங்கள் துரைவி பதிப்பகம் இரண்டு வருட காலத்துக்குள் 11 இலக்கிய நூல்களைத் தமிழ்க்கறும் நல்லுலகிற்குத் தந்திருக்கிறது.

சிறுகதைத் தொகுதிகள், கவிதைத் தொகுதி, கட்டுரைத் தொகுதி, குறு நாவல்கள் தொகுதி, நடைச்சித்திரம், வரலாற்று ஆய்வு நூல் என அவை பலதரப்பட்டவை.

ஒரு தனி எழுத்தாளரின் சிறு கதைத் தொகுதியாக அல் அஸுமத் அவர்களின் வெள்ளௌமரம் சிறுகதைத் தொகுதியினை எங்களது 12 ஆவது நூலாக ஈழத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குத் தருவதில் பெரு மகிழ்ச்சியும் மனத் திருப்தியும் அடைகிறோம்.

துரைவியின் நூல்கள் வித்தியாசமானவை என்பதை எங்களது முதல் நூலான ‘மலையகச் சிறுகதைகள்’ நூலில் இருந்தே முத்திரையிட்டு வந்துள்ளோம்.

எங்களது எட்டாவது நூலான கே. கோவிந்தராஜ் அவர்களின் ‘தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள்’ மலையகத்தின் முதலாவது தமிழ் நடைச்சித்திர நூலாகும். ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் சானாவின் ‘பரியாரி பரமர்’ நடைச்சித்திர நூலுக்குப் பிறகு வெளிவந்துள்ள இரண்டாவது நடைச்சித்திர நூல் இதுவே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எங்களது பத்தாவது நூலான தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களின் ‘மலையகச் சிறுகதை வரலாறு’ என்னும் ஆய்வு நாலுக்கு 2000மாம் ஆண்டுக்கான அரசு சாகித்திய விருதும் இலக்கிய உயர் விருதான ‘சம்பந்தன்’ விருதும் கிடைத்திருப்பது எங்களது வெளியீட்டுப் பணிகளுக்குக் கிடைத்த ஊக்குவிப்பாகவும் இலக்கியப் பணிக்குக் கிடைத்த பாராட்டாகவும் நாங்கள் கருதுகின்றோம்.

இப்போது நாங்கள் தந்திருக்கும் ‘வெள்ளை மரம்’ சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆசிரியரும் நாடறிந்த கவிஞருமான திரு. அல் அஸுமத் பற்றி நாம் புதிதாக ஒன்றும் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

கலைஞரி முத்தையாபிள்ளை அவர்களின் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் இவருடைய ‘விரக்தி’ என்னும் சிறுகதை முதற்பரிசு பெற்றிருந்தது. எனது தந்தையும் துரைவியின் அதிபருமான அமரர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் அப்போதிருந்தே அல் அஸுமத் பற்றி அடிக்கடி கூறி வந்துள்ளார்.

1999ல் புதுடில்லியில் இயங்கும் 'கதா' என்னும் அமைப்பினால் சார்க் நாடுகளுக்கிடையிலான சிறுகதைப் போட்டிக்காக இலங்கையில் இருந்து இந்த 'விரக்தி' தெரிவு செய்யப்பட்ட போது தந்தையாரின் கணிப்பு எத்தனை சரியானது என்பதை உணர்ந்து கொண்டோம்.

துரைவி பதிப்பகம் ஸ்தாபிக்கப்படுவதற்கு முன்பிருந்தே அல் அஸுமத் அவர்களின் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று வெளிவர வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டவர் தந்தையார். நூல் வெளியீட்டுக்கான ஆக்கழிப்பு வமான உதவிகளைச் செய்ய முன் வந்ததுடன் செய்யவும் தொடங்கியிருந்தார்.

அப்படிப் பார்க்கையில் இந்தத் தொகுதிதான் எங்களது முதல் நூலாக வந்திருக்க வேண்டும்.

ஆயினும் வெள்ளை மரத்தைக் காலம் தாழ்த்திக்கச் செய்து நம் காலத்தில் அது கைகூடி இருக்கிறது.

தந்தையார் மேற் கொண்ட இப்பணியினைத் தொடர்ந்து செய்வதில் மன நிறைவடைகின்றேன். அன்று போலவே இந்தப் பணியின் வெற்றி உங்கள் அனைவரினதும் ஒத்துழைப்பிலும் நீங்கள் நல்கும் ஆதரவிலுமே தங்கியுள்ளது என்பதையும் இவ்விடத்தில் கூறி வைக்க விரும்புகின்றேன்.

இந்த நாலுக்கான அட்டைப் படத்தை அழகுற அமைத்துத் தந்துள்ள இமேஜ் லைன் பிறைவேட் லிமிட்டெட் நிறுவனத்துக்கும், ஒரு கெளரவத்துடன் இந்நாலை அச்சிட்டுத் தந்திருக்கும் ராணி பப்ஸிகேஷன் நிறுவனத்துக்கும் எங்களது மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகின்றது.

துரைவி ராஜ் மிரசாத்.

21.12.2001

முன்னுரை

இது துரைவியின் பன்னிரண்டாவது நூல். அல் அஸாமத் என்கின்ற ஒரு மரபுக்கவிஞனை, ஈழத்தின் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக நிருபணம் செய்ய வந்திருக்கும் முதல் நூல்.

1960களில் எழுச்சி கண்ட மலையக எழுத்துக்களுடன் சம்பந்தப்பட்டவராக இருந்திருக்கின்றார் அல் அஸாமத். ‘வீரகேசரி’, மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் மூலமாக மலையக எழுத்தாளர்களுக்காக நடத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளுக்கு ஆர்வத்துடன் கதைகள் எழுதி இருக்கின்றார்.

தன்னை ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளாகக் காட்டிக் கொள்ள - நிலை நாட்டிக் கொள்ள அந்த அறுபதுகளிலேயே நிறையக் கனவுகள் கண்டிருக்கின்றார். நாற்பது ஆண்டுகளின் பின் அவரது கனவை மெய்ப்படுத்தி யிருக்கின்றார்கள் துரைவி பதிப்பகத்தினர். தங்களது இந்தப் பன்னிரண்டாவது நூலின் மூலம்.

இந்த ‘வெள்ளை மரம்’ தொகுதிக்குள் அல் அஸாமத்தின் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ‘தொகுப்பு’ என்பது சிறுகதைத் துறையின் வளர்ச்சி நோக்கிய படிகளில் மிகவும் முக்கியமானது.

‘நான் ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளன்’ என்பதைக்காட்டிக் கொள்ள முதலில் அஸாமத் கதைகள் எழுதவேண்டும். அதை அவர் நிறைவாகவே செய்துள்ளார்.

36 சிறுகதைகள் எழுதியிருப்பதாக 1996ல் ஒரு தினகரன் பேட்டியில் கூறியுள்ளார். அதன் பிறகு இந்தத் தொகுதி வரும் வரையில் மேலும் ஒரு பத்துக் கதைகள் எழுதி இருக்கலாம் என்பது என்னுடைய கணிப்பு. ஆக ஒரு 40 வருட இலக்கியக்காலத்தில் 46 சிறுகதைகள் எழுதியிருப்பது ஒரு ஆரோக்கியமான செயற்பாடே.

இன்று மக்களால் மிகவும் கூடுதலாக வாசிக்கப்படுகின்ற இலக்கிய வகை சிறுகதையே. செய்திப் பத்திரிகை முதல் இலக்கியப் பத்திரிகை வரை சிறுகதை சிறுகதை என்று ஆலாய்ப் பறப்பது ஒன்றே போதும் இதற்குச் சான்று பகர்.

‘சிறுகதை எழுதுவது எப்படி?’ என்று நூல்கள் வெளிவந்திருப்பது போலவே, ‘பத்திரிகைகளுக்குச் சிறுகதை பெற்றுக் கொள்வது எப்படி? என்றும், ‘சிறுகதைப் பஞ்சம்’ என்றும், நூல்களும் ஆய்வுகளும் ஆங்கிலத்தில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன; மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சிறுகதைகள் கிடைக்காத காரணத்தால் நின்று போன. பத்திரிகைகள் பற்றிய செய்திகளும் இந்த ஆய்வுகளுக்குள் அடங்கும்.

இலக்கியம் என்றாலே அது சிறுகதைதான் என்கின்ற அளவுக்குச் சிறுகதைத் துறையினை உச்சத்துக்குக் கொண்டு சென்ற பெருமை இருபதாம் நூற்றாண்டுக்கே உண்டு. அதே இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குச் சர்றே பின்பிருந்து அல் அஸமத்தும் சிறுகதை எழுதிப் பார்த்திருக்கின்றார்.

அஸமத்தின் முதல் சிறுகதையான ‘பூவின் காதல்’ 1964ல் வீரகேசரியில் வெளிவந்திருக்கிறது. ஒரு படைப்பு பத்திரிகையில் வெளிவந்த ஆண்டு, மாதம், திகதி கொண்டே அவர் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்த காலத்தினைக் கணிக்கும் வழக்கம் அத்தனை சரியானதல்ல. ‘1964லேயே முதல் கதை அச்சேறினாலும் 1959 லிருந்தே நான் எழுத ஆரம்பித்து விட்டேன் என்று அஸமத் ஓரிடத்தில் கூறி இருக்கின்றார். இதிலிருந்தும், சிறுகதைத்துறை இலக்கிய உச்சத்திலிருந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியிலிருந்தே இவர் சிறுகதைத்துறைக்குள் பிரவேசித்திருப்பது ஊர்ஜிதமடைகிறது.

தன்னுடைய 46 சிறுகதைகளின் மூலமாக வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி, தினக்குரல், மல்லிகை, திசை, அலை, ப்ரியநிலா, புதுச்சௌர், பார்வை, தாயகம், உள்ளம், விடிவு, தகவல், குரிய சந்திரன், ராதா போன்ற பத்திரிகைகளின் சிறுகதைத் தேவைகளை அஸமத் தன்னாலியன்ற வரை பூர்த்தி செய்துள்ளார்.

சிறுகதை இலக்கியத்துறை வளர்ச்சியின் முதல் படியான சிறுகதைகள் படைத்தல் என்கின்ற நிலை பத்திரிகைகளின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தல் என்கின்ற மட்டத்திலேயே நின்று விடுகின்றது.

அல் அஸமத்தின் சிறுகதைகள் பற்றி மட்டுமல்லாது ஈழத்துச் சிறுகதைகள் பற்றியும் கூட பேசப்படாமைக்கும், ஆய்வு ரீதியான கருத்துக்கள் முன்வைக்கப் படாமைக்கும், பிரபல்யப்படுத்தப்பட்டு எழுத்தாளன் கவனிப்புக்குரியவனாக்கப் படாமைக்குமான முக்கிய காரணம் அவை ‘படைத்தல்’ என்கின்ற முதற்படியிலேயே இருந்து விடுகின்றமையினால்தான்.

அஸமத்தின் சிறுகதைகள் பற்றிய கருத்துக்களும், ஆய்வுகளும், அவைகளின் நோக்கு போக்குகள், முக்கியத்துவங்கள், மனிதம் சார்ந்த அவருடைய மதிப்பீடுகள், அந்த அந்தக் காலகட்டங்களின் யதார்த்தம் நோக்கி மனித உணர்வுகளைப் பண்படுத்துதல் என்கின்ற கலைப் பணியில் அவருடைய படைப்புக்கள் ஈட்டிக் கொள்ளும் வெற்றி பற்றியெல்லாம் பேசப் படுவதற்கும் ஆராயப்படுவதற்கும் ‘படைப்புக்களைத் தொகுத்தல்’ என்னும் சிறுகதைத்துறை வளர்ச்சியின் முக்கியமான அடுத்த கட்ட நகர்வு தேவைப் படுகின்றது.

துரைவியின் இந்த ‘வெள்ளை மரம்’ வெளியீடு அந்தத் தேவையை நிறைவேற்றியுள்ளது.

அதைத்தான் அஸமத்தின் நாற்பதாண்டுக் கனவு நனவாகின்றது என்று ஆரம்பத்திலேயே கூறினேன்.

ஆகாயப் பந்தலில் பொன்னூஞ் சல் கட்டி ஆடும் கனவல் லவே அஸாமத் கண்டு கொண்டிருந்தது!

அழுத்து இலக்கியத்தில் அஸாமத் ஓர் அடுர்வமான மனிதர். அற்புதமான மனிதர்.

64ல் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கியவர் திட்ரென எழுபதுகளில் சிறுகதைத்துறையில் இருந்து காணாமல் போய் விடுகின்றார்!

ஆனாலும் ஊற்றுக்கண் மிதித்து அழக்கப்பட்டது இன்னொரு இடத்தில் பீறிக்கொண்டு மேற்கிளம்புவது போல் ஒரு கவிஞராக மேற்கிளம்புகின்றார்.

கவிதை இலக்கணங்களைத் துறைபோகக் கற்றுத் தேர்ந்த ஒரு மரபுக் கவிஞராகத் தன்னை இனம் காட்டிக் கொள்ளுகின்றார். ‘புலராப் பொழுதுகள்’ என்னும் நெடுஞ்கவிதை நூலும், ‘மலைக்குயில்’ என்னும் கவிதைத் தொகுதியும், ‘கும்பகரணம்’ என்னும் பத்திரிகைத் தொடரும் இவரை ஒரு மரபுக் கவிஞராகவே இனம் காட்டின. சந்தம், நடை, பதம் போன்ற அத்தனையிலும் எளிமையும் இலகுவில் புரிந்து கொள்ளும் தன்மையும் மக்கள் விரும்பும் ஒசை நயமும் இவருடைய கவிதா வெற்றிகள். உதாரணத்துக்கு,

‘ஆத்திரத்தின் உணர்ச்சியெல்லாம் அடித்தளத்தில்
அடக்கித்தான் வைத்துள்ளோம் வெடிக்குமோர் நாள்.....’

(மலைக்குயில்).

என்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் முஸ்லிம் தேசியக் கவுன்சில், ‘புலராப் பொழுதுகள்’ கவிதை நூலுக்குப் பரிசீலித்துக் கொரவித்தது. முஸ்லிம் சமய, கலாசார அமைச்சு ‘கவிஞர் தாரகை’ என்று பட்டம் குட்டி மகிழ்ந்தது. போதாததற்குப் ‘பூபாளம்’ என்றொரு கவிதை ஏடும் வெளியிட்டிருக்கின்றார். என்பதுகளில் இப்படி ஒஹோவென்று கவிஞராகத் திகழ்ந்தவர் உயன்வத்தை றம்ஜானின் ‘பரிய நிலா’வில் திட்ரென்று ஒரு கதை எழுதுகின்றார். கதையின் தலைப்பு ‘மழலைச் சவால்’.

இந்த வித்தியாசமான தலைப்பே என்னை அந்தக் கதையை வாசிக்கச் செய்தது. ஒரு தடவை, இரண்டு தடவை, மூன்று தடவை என்று வாசித்திருப்பேன். அதுவே ஒரு படைப்பின் வெற்றி; படைப்பாளியின் வெற்றி இந்தக் கதைப்பற்றி ஏதாவது சொல்லவேண்டும், இன்னும் ஒரிருவரையாவது அதைப்படிக்கச் செய்ய வேண்டும் என்னும் உணர்வு என்னுள் எழுந்தது. அதுபற்றித் தினகரனில் எழுதி இருந்தேன்.

ஒரு படைப்பாளியின் அனுபவத்தினாடாக அவனது நெஞ்சைத் தொட்ட ஒரு நிகழ்வினைச் ‘சிறுகதை’ என்கின்ற ஊடகம் மூலமாக மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முன் வந்துள்ள அந்தப் பண்பு என்னை மிகவும் கவர்ந்தது.

‘ப்ரியநிலா’ வெளியீட்டு விழாவில் பேசிய ஒருவர் ‘இது சிறுக்கதையே இல்லை என்பதால் இது பற்றி நான் ஏதும் கூற விரும்ப வில்லை என்று கூறிவிட்டதால், தான் மிகவும் சோர்ந்து போய் விட்டதாக அஸுமத் ஓரிடத்தில் கூறியிருக்கின்றார்.

அல் அஸுமத் என்கின்ற கவிஞர் ‘ப்ரியநிலா’விற்கு ஒரு கவிதை எழுதாமல் கதை எழுதியது அந்தப் பேச்சாளருக்குப் பிடிக்கவில்லை! அவர் பார்த்தது அல் அஸுமத்தின் கவிஞர் என்கின்ற அலங்காரங்களையேயன்றி அவருடைய கதையை அல்ல! எம். ஏ. நு. மானின் ‘பன்காரிகள்’ என்னும் சிறுக்கதை பற்றி எத்தனைப்பேர் அறிந்திருந்தனர்? எத்தனைப்பேர் பேசி இருக்கின்றனர்? நு. மான் ஒரு ஆய்வாளர், ஆராய்ச்சியாளர், விமர்சகர். அவருக்கு ஏன் இந்த வேண்டியில்லாத வேலை என்னும் மேம்போக்கான என்னங்கள்தான் இந்த அசட்டைகளுக்கான காரணங்கள்.

அஸுமத் தின் மழுலைச் சவாலுக்குள் ஒரு கதை இல்லை. பேச வந்தவருக்குச் சொல்வதற்கு ஒரு கதைச்சருக்கம் இருக்கவில்லை. பிறகு அது என்ன கதை?

நானும் இந்தக் கதைகளின் சுருக்கம், சாரம் பற்றியெல்லாம் இந்த முன்னுரையில் கூறப்போவதில்லை. நான் லயித்துப் படிக்கும் எழுத்தாளர்களில் அஸுமத்தும் ஒருவர். நீங்களும் அந்த வகையில் நானாக வேண்டும் என்பது எனது ஆசை.

வாசிப்பது என்பது மேம்போக்கான வாசிப்பல்ல. தன்னைவிட்டு வெளியே வந்து, வாசிப்புக்குள் தன்னை ஆழ்த்திக் கொள்ளும் ஒரு ஆழமான வாசிப்பு. அப்படியானதொரு வாசிப்பினை யாசித்து நிற்பவையே அஸுமத்தின் பெரும்பான்மையான கதைகள்.

‘விரக்தி’ என்கின்ற கதையின் உள்ளே நுழைந்து ஆழ்ந்து விடாமல் அதை நாம் வாசிக்கவோ விரக்தியை உணர்ந்து கொள்ளவோ முடியாது. இது என்ன கதை? இதற்குப் போய் முதல் பரிசு கொடுத்திருக்கின்றார்கள்! என்னுடைய கதை இதைவிட நன்றாக இருக்கின்றதே! என்னும் குரல்கள் கூடுதலாகக் கேட்டதற்குக் காரணமே அவர்கள் படைப்புக்கு வெளியே இருந்து கொண்டதுதான்.

மனித வாழ்வுக்கு முக்கியமானதே ‘நம்பிக்கை’; அதை விடுத்து ‘விரக்தி’ பற்றிப் பேசுகிறவர்கள் எல்லாம் என்ன சமுதாய எழுத்தாளர்கள் என்று பேசுகிறவர்களிடமிருந்து நாம் ஒன்றும் பெரிதாக எதிர்பார்க்க முடியாது!

இலக்கியம் எந்த ரூபத்தில் இருந்தாலும் அகம்-புறம் என்னும் இரண்டினுள்ளும் போராடிக் கொண்டிருக்கும் மனிதனையே அது பிரதிபலிக் கின்றது. மனிதன் இல்லாமல் இலக்கியம் இல்லை! எல்லாக்காலங்களிலும் எழுத்து மனிதம் சார்ந்த தர்மங்களையும் விழுமியங்களையும் போதித்தே வந்திருக்கின்றது. இந்தப் போதனை என்பது அரசியல் அல்லது மதம் சார்ந்த கட்டளை அல்ல; அன்புடன் கூடிய பகிர்வு.

அற உணர்வு சமுகத்தில் புரஞும் போது. மனிதப் பண்புகள் மதிக்கப்படாத

போது, ஒழுக்கம் கேட்டையும் போது இலக்கியங்கள் எழுகின்றன; எழுத்தாளர்கள் இயங்குகின்றனர். மனித குலத்தின் மேல் அவர்களுக்குள்ள அக்கறை அது! இந்த அக்கறையை அஸாமத்தின் அத்தனைக் கதைகளிலும் காணலாம்.

மனிதன் இல்லாது இலக்கியம் எப்படி இல்லையோ அதே போல் இலக்கியம் இல்லாது மனிதனும் இல்லை. ‘என்னடா, டவுன் பூரா ஓரே வெள்ளைக் கொடி? ஹாமுதுருவா, எம்பியா?’ - ‘இந்த வார ஷ்பெஷல் அதுதான்! பத்திருபது ‘பேனர்’ கட்டி இருக்கே வாசிச்காமயா வந்த?’ - ‘தமிழில் போட்டிருந்தா வாசிச்சிருப்பேன்! இல்லாட்டி இங்கிலீஸ்லவ்!’ - ‘சாபக்கேடு! ஒனக்கு சிங்களமும், அவனுக்குத் தமிழும் தெரியாதது தாண்டா சாபக்கேடு! (இருட்டு)

அஸாமத்தின் கதை மகுடங்களும் அவருடைய கதைகளைப் போலவே வித் தியாசமானவை. மெளனி, ராம் ஸே, வம் சத் துவம் சம், முதுகச் சொற்றியுங்கோ, ஆயன்னைஅம்மாதாய், 58, 77, 83, நாளை? என்பவை சில கதைத் தலைப்புக்கள்.

கதைக்கான நடை, பாத்திரங்களின் வார்ப்பு, மொழியின் ஆளுகை போன்ற இன்ன பிற அம்சங்களில் அஸாமத் தனித்துவமானதும் தனக்கே உரித்தானதுமான ஒரு பண்பைக் கொண்டிருக்கின்றார்.

‘குரியனுக்கு முன்பே சுடர் கொஞ்சத்திக் கொண்டு பிள்ளைகளுக்குப் பால் வார்ப்பதற்காகப் பால் வெட்டப்போய்து.....,

‘பொற்றாமரை வாவியை நாசல்தலமென்று, மாசிமிட்டாய் மலைத்தீவை வாசல்த்தலமாக்கிக் கொண்ட என் முந்தையோரின் முட்டாள் தனத்தைச் சரிக்கட்டுவதாக நான் பெருமைப்பட்ட பதிவு அது’ (ராம் ஸே)

இலக்கியம், எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய நூல்கள் என்னும் நேசிப்புடன் இயங்கிய மனித நேயர் துரை விஸ்வநாதன். அவரின் அவசர மரணத்தின் பின், அவர் முன் னெடுத்திருந்த ‘துரைவி, பதிப்பக வேலைகளைத் தொடர என்னி என்னுடைய ‘மலையகச் சிறுகதை வரலாறு’ மற்றும் ‘துரைவி நினைவுலைகள்’ ஆகிய இரு நூல்களை வெளியிட்ட துரைவியின் மகன் ராஜ் பிரசாத் அவர்கள், இரண்டாயிரத்து ஓராம் ஆண்டுக்கான துரைவியின் நினைவுக்கான நூலாக அல் அஸாமத்தின் சிறுகதைத் தொகுதியைத் தேர்ந்தெடுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

ராஜ் பிரசாத் அவர்களின் பணி தொடரவும் அல் அஸாமத் அவர்களின் இலக்கியப் பயணம் நீடித்துச் சிறக்கவும் எனது வாழ்த்துக்கள்.

என்றும் அன்புடன்,
தெளிவத்தை ஜோசப்

என்னுரை

இசை முதல் எழுத்தெலாம் ஏகன்றன்
நேசம் முதற்றே நிலம்

1964ல் என் முதற் சிறுகதையான ‘பூவின் காதல்’ வீரகேசரியில் வெளி வந்தது. அதற்கும் ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே நான் வீரகேசரியில் எழுதி வந்திருந்தாலும், அவ்வாக்கங்கள் கதைகளாகவும் கட்டுரைகளாகவுமே இருந்தன. 1965ல் என் முதற் கவிதை வெளிவந்தது. அதுவும் வீரகேசரியில் தான்.

தொடர்ந்தும் சில கதைகள் வெளியாகின எனினும் என் கவனம் பிறகு கவிதையிலேயே இருந்துவிட்டது. அடிக்கடி பிரசுரமாகும் ஓர் ஊடகமாகக் கவிதை இருந்தமை காரணம் எனலாம்.

1966லிருந்து எழுபது வரையும் பிறகு 1974 லிருந்து எண்பது வரையிலும் ஓர் அஞ்ஞாதவாசமும் மேற்கொண்டிருந்தேன்!

1980க்குப் பிறகு கலாபூஷணம், தமிழ்மணி திரு. தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களைக் கண்ட போது அவர் என்னைச் சிறுகதை எழுதுமாறு தூண்டினார். சிறுகதைத் தொடர்பு அற்றுப் போய்விட்டதாக நான் சொன்ன போது, அப்படியெல்லாம் சொல்லக் கூடாதென்று அறிவுறுத்திச் சில சிறுகதை நூல்களையும் தந்தார்.

அறுபதுகளிலும் எழுபதுகளிலும் நான் பங்கு பற்றியிருந்த சில சிறுகதைப் போட்டிகளைச் சுட்டிக்காட்டி, அவற்றுள் சிலவற்றுக்குத் தான் நடுவராக இருந்தமையெயும், நான் பரிசு பெறாது போனாலும் என் கதைகள் பாராட்டப்பட்டன என்பதையும் வலியுறுத்தி, நானே மறந்து போயிருந்த சில போட்டிக் கதைகளின் தலைப்பையும் சில முக்கியமான வரிகளையும் அவர் எனக்கு நினைவுட்டியபொழுது நான் வியந்து போனேன்!

இந்த நாலில் வெளிவந்திருக்கும் பரிசு பெற்ற ஏழ சிறுகதைகளும் அதன் பிறகு எழுதப்பட்டவையே. ஏனைய ஐந்து சிறுகதைகளும் அதன் பிறகு எழுதப்பட்டு மிகவும் பாராட்டப்பட்டவையே. என் இலக்கிய வழிக்குப் பொதுவாகவும் என் கவிதைகளுக்குச் சிறப்பாகவும் எவ்வாறு நான் என் ஆசிரியர் ‘நயினை ஆறாறே’ அவர்களை என் இலக்கிய ஆசானாக வரித்திருக்கிறேனோ, அதே போல் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களை நான் என் சிறுகதை ஆசானாக வரித்திருக்கிறேன்.

இந்த இருவரையும் எனக்களித்திருக்கும் இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன்.

1993ல் ‘கலை ஒளி’ முத்தையாப்பிள்ளை அவர்களின் நினைவாக நடத்தப்பட்ட மலையகச் சிறுகதைப்போட்டியில் என் சிறுகதையான ‘விரக்தி’ முதற் பரிசு பெற்றது. தெளிவத்தை அவர்களின் வழிகாட்டலின் பிறகு பிறந்த கதை அது!

‘தமிழ் கூறும் நல்லுலகெல்லாம் பேசப்பட்ட சிறுகதை’ என்ற தகுதிக்கு அது ஆளானது! இலங்கை, இந்தியாவிலும், ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், சவில், இங்கிலாந்து, அவஸ்திரேலியா போன்ற தமிழ்க்குடியேற்ற நாடுகளிலும் இக்கதை வெகுவாகச் சிலாகிக்கப்பட்டது! இந்தப் பேச்சுக்கெல்லாம் காரணம், தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களின் அப்பழக்கற்ற ஆர்வமுட்டுகைதான்!

இந்தக் கதை பரிசு பெற்றிருந்த கையோடு, துரை விஸ்வநாதன் ஜயா அவர்கள் என்னை அழைத்து, ஒரு தொகைப் பணத்தையும் என்னிடம் தந்து, என் சிறு கதைத் தொகுதி ஒன்று உடனடியாக வெளிவர வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார்! அப்போது துரைவி பதிப்பகத்தை அவர் ஆரம்பித்திருக்க வில்லை.

என் வசம் அக்காலகட்டத்தில், பழைய முறையிலான கோர்க்கும் அச்சுக்கூடம் இருந்தது. நானே எழுத்துக் கோர்த்து என்பது பக்கங்கள் வரை அச்சேற்றியிருந்தேன். மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் ஒருநாள் அச்சு வேலைகளைக் கண்டு திருப்திப்படாதவரானார். கம்பியூட்டர் யுகத்தில் அழகான அச்சு முறைகள் வந்துவிட்ட பிறகு இது இனி எடுப்பாது என்று ஒரே போடாகப் போட்டு விட்டார்! அனுபவசாலி அல்லவா! துரைவி அவர்களும் அதையேதான் சொன்னார், அடுத்த நாளே! பழைய முறையிலான அச்சு வேலையை உடனடியாக நிறுத்தினேன்.

கணனிப் பிரதிகளைப் பெறுவதற்காக ஒருவரைத் தேடிப்பிடித்து அவரிடம் என் கையெழுத்துப் பிரதிகளை ஒப்படைத்தேன்.

ஆறு மாதங்களில் எனக்கு அவர் தந்திருந்த கதைகளின் எண்ணிக்கை நாலரைதான்! அலைந்தலைந்து எனக்கும் அலுத்துப்போன நிலையில், கைப்பிரதிகளைக் கொண்டு வரும்படி நண்பர் கோவிந்தராஜ் என்னை வற்புறுத்தினார்.

ஆனால், கணனிக்காரர் திடீரென்று காணாமற் போய்விட்டார்! என் கைப்பிரதிகளும் அவரோடு காணாமற் போய்விட்டன! மறுபடியும் என் கைப்பிரதிகளை நான் தயார் செய்து முடித்த போது மேலும் சில மாதங்கள் கடந்திருந்தன.

இது நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, துரைவி பதிப்பகம் தொடங்கப்பட்டு அமோகமாக வளர்ச்சியடைந்து, ஒரு சிறுகதைப் போட்டியும் நடந்து முடிந்திருந்தது! ஆயினும் பரிசளிப்பு விழாவுக்கு முன்னரே ஜயா அவர்கள் எங்களிடமிருந்து உடலைவிற் பிரிந்தார்கள். இந்த நிலையில், அந்தப் போட்டியில் ஆறுதல் பெற்றிருந்த ‘இருட்டு’ சிறுகதையையும் சேர்த்து மொத்தம் பன்னிரண்டு சிறுகதைகளைக் கோவிந்தராஜிடம் கொடுத்திருந்தேன். அவர்கணனியில் இட்டுத் தந்தார். இக்காலகட்டத்தில் நண்பரின் அச்சியந்திரம்

பழுதாகி இருந்தால் இன்னொரு நண்பரிடம் கண்ணிப் பிரதிகளைக் கொடுத்தேன். அந்த வாரம் தான் விடுமுறையிற் போவதாகவும் அது கழித்துத் தன்னை வந்து பார்க்கும்படியும் அவர் என்னிடம் கூறியிருந்தார். அதே போல் நானும் ஒரு வாரம் கழித்துப் போன்போது. அவர் விலகிப்போய்விட்டதாக அச்சுக்கூடத்தின் உரிமையாளர் சொன்னார். என் பிரதிகளைப் பற்றி அவரிடம் பிரஸ்தாபித்த போது, தேடிப்பார்த்துவிட்டு ஒரு வாரத்தில் சொல்வதாகச் சொன்னார்.

ஒரு வாரம் கழித்து மறுபடியும் நான் போன போது, என் நண்பர் இந்தியா போய் விட்டதாகவும் இனிமேல் வரமாட்டார் என்றும் அவர் தன்னுடைய எந்தப் பொருளையும் அங்கே விட்டுச்செல்லவில்லை என்றும் கூறினார்! நான் கவலைப்படுவதைத் தவிர செய்வதற்கொன்றுமிருக்கவில்லை!

ஆனால், என் நண்பர் மீதிருந்த வன்மத்தில் அந்த அச்சுக்கூடத்தார் அவருடைய எல்லாப் பொருள்களையும் ஏறித்து விட்டார்கள் என்று அங்குள்ள ஒரு சிப்பந்தி சொன்னார். என் கதை ‘விரக்தி’ போலவே நானும் இருந்துவிட்டேன்!

கோவிந்தராஜின் கண்ணியிலும் பழுது ஏற்பட்டு என் கதைகள் உட்படப் பல விடயங்கள் அழிந்து போயிருந்ததால் மறுபடியும் கண்ணிப் பிரதிகளைப் புதிதாகச் செய்ய வேண்டிய நிலை.

அப்போதுதான் துரைவி ஜயாவின் மகன் திரு ராஜ் பிரசாத் என்னை அழைத்திருந்தார். தெளிவத்தை அவர்களோடும் மேமன் கவியோடும் அவர் கதைத்திருப்பார் போல் தெரிகிறது. என் சிறுகதைத் தொகுதி வர வேண்டும் என்று தந்தையார் கொண்டிருந்த ஆவலைத் தான் நிறைவேற்றுவதாக திரு ராஜ் பிரசாத் கூறினார்.

அல்லறம்துவில்லாஹ்!

அதனால் என் முதற் சிறுகதைத் தொகுதி உங்கள் கரங்களில்.

❖ ❖ ❖

தெளிவத்தை ஜோசப் என்னைச் சிறுகதை எழுதுமாறு தூண்டியிருக்கா விட்டால் நான் அதில் சிரத்தை எடுத்திருப்பேனா என்பது சந்தேகமே. அவர் என்னைச் சிறுகதை எழுதுமாறு தூண்டியதற்குக் காரணம், அவருக்குள் என்னைப் பற்றியிருந்த உயர்வான் ஒரு தொலை நோக்குத்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அதே தொலை நோக்குத்தான் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் மனத்திலும் உதித்திருக்க வேண்டும்.

இவ்விருவரின் தொலை நோக்கும் உறுதி செய்யப்பட்டுவிட்டது!

புதுடில்லியில் இயங்கும் ‘கதா’ என்ற அமைப்பு, சிறுகதை ஊடகத்தை ஊக்குவிக்கும் ஓர் அமைப்பாக இருந்து வருகிறது. ஆண்டு தோறும், சார்க் நாடுகளுக்கிடையில் வெளிவரும் சிறுகதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து மொழி பெயர்ப்புச் சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றை நடத்துகிறார்கள்.

1999 ஆம் ஆண்டுக்குரிய போட்டிக்காக இலங்கையிலிருந்து முதன் முதலாக என் சிறுக்கதையான 'விரக்தி' யைத் தேர்ந்தெடுத்து மொழி பெயர்த்தார்கள். அதற்கான பரிசுத் தொகையையும் எனக்கு அனுப்பி இருந்தார்கள்.

❖ ❖ ❖

என் ஆரம்பக் காலத்துக் கதைகள் வெறும் கதைகள்தான். பண்ணப்பட்ட கதைகள். தெவிவத்தை ஜோசப் அவர்களின் அறிவுறுத்தலுக்குப் பிறகுதான் நான் என் அனுபவங்களைச் சிறுக்கதையாக்கத் தொடங்கினேன். அந்தப் படியில் என் ஒவ்வொரு சிறுக்கதையும் என்னை மேலே மேலே உயர்த்திக் கொண்டு செல்வதைக் கண்டு உற்சாகமாகினேன்.

அதுமட்டுமல்லாமல், ஒரே முறையில் எழுதும் பழக்கமும் என்னை விட்டுப் போய்விட்டது. என்னிக்கையை நான் புறக்கணித்து விட்டேன். ஒன்றை எழுதினாலும் அது நின்று பிடிக்க வேண்டும் என்ற மனோதிடம் ஏற்பட்டுவிட்ட பிறகு, அந்த ஒன்றைச் செப்பனிடுதலே என் கடமையாக* அமைந்துவிட்டது.

பத்திரிகையிலோ சஞ்சிகையிலோ பிரசுரமாகியிருந்ததைக் கூட இங்கே நான் செப்பனிட்டிருக்கிறேன். முதற் பிரசுரத்தின் போதே சில பகுதிகள் பிரசுரமாகாமல் இருந்திருக்கின்றன. அவையும் இதில் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன.

எனது அனைத்துக் கதைகளும் இரத்தமும் சதையுமான நிலைங்களே. சில சம்பவப் போக்குகளையும் சம்பாஷணைகளையும் கதைக்காகப் புனைதலைத் தவிர்க்க முடியாதனினும் அவையும் தொண்ணாறு விகிதம் சத்தியமானவையே.

இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கும் 'வம்சத்துவம்சம்' சிறுக்கதை மாத்திரம் சில விமர்சகர்களால் செயற்கையான முடிவு என்று விமர்சிக்கப்பட்டது. ஆயினும் என் காரணம் வேறாக இருப்பதால் அதைச் செயற்கைக் கதை என்று சொல்ல மாட்டேன்.

ஹோமோக்களுக்குப் பிறக்கும் பெண் குழந்தைகள் ஆண்களாக மாறலாம் என்றும், லெஸ்பியன்கள் பெறும் ஆண் குழந்தைகள் பெண்களாக மாறலாம் என்றும் நான் கருதினேன். அப்படிக் கருதியதன் காரணம் நான் எந்த மருத்துவ ஆராய்ச்சியையும் படித்ததால் அல்ல. எழுத்தாளனுக்கேயுரிய ஒரு சர்வாதிகாரக் கற்பனை! அதை நான் கதை எழுதும்போது எந்த வைத்தியரிடமும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவுமில்லை.

பிரச்சினை வந்த பிறகுதான் என் வைத்திய நண்பர்களான டாக்டர் முருகானந்தம், டாக்டர் தாஸிம் அஹமது, டாக்டர் ஜின்னாலும் ஷிரிபுத்தீன் ஆகியோர்களிடம் விசாரித்தேன். அப்படி ஒரு தியறி இல்லை என்றார்கள்.

எனினும் எதிர் காலத்தில் தியறிகள் எப்படியெப்படி இருக்கக் கூடுமோ! அதனால், பிற கதைகளைச் செப்பனிட்டதுபோல் இந்தக் கதையைச்

செப்பணிடாமல் மருத்துவ உலகின் ஆராய்யச்சிக்காக விட்டுவிட்டேன். என் கற்பனை சரியென்று நான் கூறவில்லை. ஆயினும் பால் மாற்றம் சத்தியமானது தானே!

சிறுகதையின் சரியான எழுத்துப் போக்கையும் பிரயோசனத்தையும் எனக்குக் காட்டித் தந்ததோடு இத்தொகுதிக்குரிய முன்னுரையையும் தந்ததவிய தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களுக்கும், என் சிறுகதைகளைப் பிரசரித்த களங்களுக்கும், என் சிறுகதைத் தொகுதி இலக்கிய உலகில் உலவ வேண்டும் என்று பேரார்வத்துடன் செயல்பட்டு வரும் நண்பர் கே. கோவிந்தராஜ் அவர்களுக்கும், எனது முதற் சிறுகதைத் தொகுதியான ‘வெள்ளைமரம்’ வெளிவருவதற்கு மூல கர்த்தாவாக விளங்கும் துரைவி வெளியீட்டக உரிமையாளர் திரு. ராஜ் பிரசாத் அவர்களுக்கும், என்மீது கரிசனைமிக்க வழிகாட்டிகளான திரு. எஸ். எம். கார்மேகம் திரு. மு. நித்தியானந்தன் டொமினிக் ஜீவா, எச். எச். விக்கிரமசிங்க, என் மனைவி ச.பியா உம்மாவுக்கும் என் மக்களுக்கும் நன்றி கூறி, என்றென்றும் இலக்கிய உலகில் நித்தியமாக விளங்கும் துரைவி ஜயா அவர்களுக்கு இந்நூலைச் சமர்ப்பித்து அமைகின்றேன்.

எல் ஈஸ்ரீம்

22-11-2001

I/I, சென். மேரிஸ் வீதி,
மஹாபாகே, ராகம்.
தொலைபேசி: 075-352556

வெள்ளை மரக் கிளைகள்

பக்கம்

1. சொர்க்க மலர்களின் நரகப் பிரவேசம்.....	1
2. குழம்ப் பொய்	11
3. குதுகச் சொறியுங்கோ	21
4. வான்கோழி	30
5. விரக்தி	38
6. ராம்ஷே	48
7. பயில்வான்	59
8. 58, 77, 83 ! நானென் ?	71
9. வேறாங்களின் தூய்மை	79
10. வம்சத்துவம்சம்.....	89
11. கிருட்டு	99
12. வெள்ளை மரம்	111

சௌர்க்க மலர்களின் நரகப் பிரவேசம்

பொய் எங்களை விழுங்கித்தான் இருக்கிறது. அதனால்தான் நிஜங்களை விட்டும் நாங்கள் விலகி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதுவும் எங்கள் வீடுகளிலேயே. சதா கற்பனா வாதத்தில் உருகிக் கழியும் வீலேயே வீட்டின் முக்காற் பொழுதையும் வீணாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோமே, அதைத்தான் சொல்கிறேன்.

அப்போதும் அப்படித்தான், வீலே மந்திரவாதியின் கட்டுப்பாட்டில் சோபாக்களில் கிடந்தோம். சத்தியம் என்றொரு சினிமா அசத்தியம்.

என் முழங்கால்கள் மீது விரிந்த கைகளில் தன் தலையைப் படர்த்தி மகிழ்ந்து நெளியும் பிறந்தமேனிப் பேரன். ஐந்தே மாதங்களும் ஐந்நாறு வகை மழுலைமைகளும்! சின்னத்திரையில் கால்வாசிக் கண்ணும் மடிகிடந்த பொன்னுத்துரையில் முக்கால்வாசிக் கண்ணுமாக நானும்.

குழந்தைகள் எமது பல்கலைக் கழகங்கள் அல்லவோ! அதனால் என் மனதிற்குள் ஒரு பகுத்தறிவுப் பாடம் அப்போதும் படிந்துகொண்டிருந்தது.

.....முன்னைய இத்தகு சொர்க்க மலர்கள்தாமே இன்று நரகக் காய், கனிகளாகி இம்சித்தும் அடிமைப்படுத்தியும் கொன்றும் ஆதிக்கம் நடத்துகின்றன? அல்லது இம்சைப்பட்டும் அடிமைப்பட்டும் கொலையும் படுகின்றன? நாடு பிறகேன் நரகமாகாது?

எதிர்வீடு மனதில் எழுந்தது. தாய், தகப்பன், மகன், மகள் மட்டுமேயான குடும்பக் கட்டுப்பாட்டின் வீடு. மகன் கில்லாடித்தனத்தில் மகான். திருத்தப்படவே முடியாத கேஸ் என்று ஆண்டவனாலேயே கைவிடப்பட்டவன் மாதிரி. சகல

— அல் அஸ்மத் —

எதிர்காலங்களையும் யோசித்துப் பார்த்தவர்களாக அவனை எப்படியோ இராணுவத்தில், அதாவது இன்றைய உடனடிப் பென்ஷன் தொழிலில் சேர்த்து விட்டார்கள் குடும்பத்தவர்கள் - ஊரே கையெழுப்பிக் கும்பிட.

திட்டிக் கொண்டிருந்த ஊர் திடுதிப்பென்று அவனை மன்னின் மைந்த னென்று புகழத் தொடங்கிவிட்டது. பெற்றவர்களும் ஆகாய வேந்தர்கள் மாதிரி மிதக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்களுக்குப் பலவகை மகிழ்ச்சிகள். இந்த நரகக் காய், வவுனியா விலிருந்து திரும்பவே திரும்பாது என்பதுதான் முதல் மகிழ்ச்சி. மன் காக்கும் வீரன் எனச் சொல் மாலைகள் வீதி தோறும் வீசப்படுவதைப் பொறுக்கிக் கொள்வது நாளாந்த மகிழ்ச்சி. எப்படியாவது செத்துப்போனால் கிடைக்கும் வீர விருதுப் பணத்தில் வறுமை வியர்வையைத் துடைத்துக் கொள்ளலாம் என்பது அடிப்படையான அந்தரங்க மகிழ்ச்சி.

எவ்வளவு கொச்சைப்படுத்துகிறார்கள் வறுமைச் செல்வத்தைச் சிலர்!..

அவனும் அனுப் பிச்காமல் செத்துத்தான் போனான். மூடி திறவாத பெட்டியைத் தேசியத் துணி வேறு முடியிருந்தது. என்ன இருந்தாலும் எனக்கும் துக்கம்தான் - யார் யாரோ செய்திருக்கும் பாவங்களுக்காக இவனும் பலியானானே என்று. பாவப்பட்ட ஜென்மம்!

ஜந்தாறு நாட்கள் வரை குடும்பம் ஒருவகை முகமுடி அழுகையில் இருந்தது. பிறகு விருதுப்பணம் சதாநிம்மதியைக் கொண்டு வந்ததோடு சகலமுமே சுபம்!

புலியைக் கொன்று வா என்று மகனைக் கொன்றுவிட்ட அவர்களுக்கு நரகம் கூட எவ்வளவு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்திருக்கின்றது!

உதவாக்கரைகளை வளர்ப்பதுவும் இன்று தேசியக் கௌரவம் தான்!

பேரனின் சிறுநீர் சீலீரன்று என் முகத்தில் தைத்ததால் திடுக்கிட்டுப் போனேன்.

மகனும் மருமகனும் சின்ன மகனும் மாயியும் ஆரவாரமாகச் சிரிக்கத் தொடங்கினார்கள் - ஸனத்தின் ஸிக்ஸரை ஷவீயில் கண்ட மாதிரி.

ஆனால் மனைவி மாத்திரம் கத்தினாள், நான் ஏதோ குடும்பத்தையே கெடுத்துவிட்டமாதிரி! “என்னப்பா நீங்க! ஆட்டினதால் பிள்ள முத்திரத்தை அடக்கீட்டான் பாருங்க!”

இதொன் றிலுமே காலத்தை விரயமாக்காது ஆடிய தன் கை, கால்களுக்குத் தகுந்த மாதிரிப் பொக்கை வாயை நெளித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

“நான் ஒண்ணுங் செய்யலப்பா, கும்மா கத்தாதீங்க!” என்று புறங்கையால் முகம் துடைத் தேன் - வாயில் உப்புக் கரிச்சலோடு. “டேய் கள்ளா! இப்பத் தானேடா ஒன்ட மம்மீட :கவுன நனச்சே?”

“அஞ்சி நிமிஷத்துக் கொருக்கா யார் மேலயாச்சும் பெய்யல்லேன் னா அவனுக்குத் தூக்கம் போகாது :டெடி!” என்று மகள் பெருமைப்பட்டாள்.

“முத்திரம் கட்டுறது அவ்வளவு நல்லதில்ல! பிள்ளைக்கு வருத்த மில்லியா!” என்றாள் இவள் விடாப்பிடியாய்.

மடியிலிருக்கும் போது பிள்ளை சிறுநீர் கழித்தானானால் கழித்து முடிகிற வரைக்கும் நானும் அசைவதில்லைதான். இன்றென்னவோ ஒரு திடீர் வீக்னஸ்.

கமக்கட்டுக்கஞ்சுக்கூடாகப் பேரனைக் காவிக்கொண்டு போய் வாசற்படியில் உட்கார்ந்தேன். என் குதிகால் பாதங்களை நட்டுப் பிள்ளையையும் உட்கார வைத்தேன். “நீங்க பேயுங்க ராஜா,” என்ற கொஞ்சலுடன் அவனது அடிவயிற்றில் உள்ளங்கையால் அழுத்தியும் கொடுத்தேன் - முத்திரம் பிழிப்படா வது வரட்டுமென்று.

“அவன் இனிப் பேயவா போறான்?” என்றாள் என் மனைவி சாபம் கொடுக்கிற தொனியில். எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது, ஆட்சிக் காலத்தை நீடித்துக் கொள்ளும் அரசாங்கத்தில் இருப்பதைப் போல.

முத்திரப் பிரக்ஞாயே இல்லாமல் வாசல் வேடிக்கை பேரனுக்கு. இப் போதைக்குப் பெய்ய மாட்டான் என்பதுவும் எனக்குத் தெரியும்.

மகள் டீக் கண்களோடு என் தோளில் ஒரு துணித்துண்டைப் போட்டாள். முகம் துடைப்பதாகப் பெயர் பண்ணிவிட்டு இன்னும் கொஞ்சம் இருந்து பார்க்கலானேன்.

❖ ❖ ❖

குழந்தைமை!

நாம் நம்மிலிருந்து மறந்து போன ஒர் அதியற்புதப் பராயம்!

ஏன் இந்த அற்புதத்தை மறந்து போனோம்? அற்புதமாய் இருந்து தானே ஆபாசமாய் மாறிப் போனோம்? அமைதியே இன்று போராக மாறிவிட வில்லையா? எப்படித்தான் அந்தத் தூய அற்புதம், இந்த அசுத்தத்தில் நிற்கும்? அது தானாகவே ஒதுங்கிக் கொண்டது.

ஒரு பக்கமாக -

மொழி, அறிவு, மத, பண, புகழ், ஆதிக்க அசுத்தங்கள்.

மறுபக்கமாக -

ஆதிப்பாமர, நாத்திக, வறுமை, அடிமைத்தன அசுத்தங்கள்.

இவற்றை நேரத்துக்கொன்றாய் மாட்டி நாம் ஆபாசமாகிப் போனோம்.

அற்புதமாய் இருந்தபோது குழந்தைகள் சொர்க்கத்து மலர்கள்தாம். தூய்மைதான், அதிலும் மனத் தூய்மைதான் சொர்க்கமென்றால், குழந்தை மலர்கள் அந்தச் செடியில்தானே பூக்கவும் முடியும்? தாயின் பாதத்தடியில் சொர்க்கமென்றால், அவள் வயிறும் அவ்வயிறு கனிவித்த குழந்தையும் சொர்க்கம் அல்லாதவையாக இருக்க முடியுமா?

ஜல-மலங்கள் கூட அவர்களுக்கு அமுக்காக இல்லையே! அவற் றோடு அவர்கள் விருப்பு வெறுப்பில் லாமல் விளையாடுவதைப் பார்த்தால், விவேகானந்தர் மலத்திலும் கடவுள் உண்டென்று குறியது சரியோ என்றும் படுகிறது.

ஆகா! ஜலமலநாதர் அல்லது முத்திராச்சாரியார் என்ற படிமம் அல்லது குறியீடு குழந்தைகளுக்கு எவ்வளவு அழகாய்ப் பொருந்துகிறது! அவையடக்க மற்ற சில தலைக் கனங்களின் வீச்சக் கவிதைகளைவிட இவ்வார்த்தைகள் எவ்வளவு பொருத்தமாகக் கொலு வீற்றிருக்கின்றன!

ஆதாமும் ஏவானும் பாவக் கனியைப் புசிக்கும் வரையில் சொர்க்கத்தில் தான் இருந்தார்கள். புசித்த கையோடுதான் வெட்கம் வந்தது. பாவக் கனி புசித்தல் எனும் குறியீடு குழந்தைப் பருவம் முடிவடைவதைக் குறிப்பதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். சொர்க்க மலர் நரகக் காய்மைக்குள் பிரவேசிக்கும் விழா என்றும் கொள்ளலாமா?

அதனால்தான் அந்தப் பருவம் மறக்கடிக்கப்படுகின்றது போலும்!

மறக்கடிக்கப்படும் இதே ஆரம்ப நிலையோடு, அதாவது இதே குழந்தைமையோடு இறக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் ‘எல்லாம் கடந்த நிலை’ என்று அதற்கொரு பெயரையும் குட்டி, உதிரும் தருணத்தில், அதையே உக்கிரமாகத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றன நரகக் கனிகள். முடிகிற காரியமா?

ஜலமலம் இவர்களுக்கு அசுத்தமாகப் படாததால்தான், இது போன்ற கால் கக்கூளிலோ பூமியிலோ குழந்தைகள் அவற்றைக் கழிக்க விரும்பாமல் இருக்கின்றார்கள் போலும்! நம் தலை, முகம், தோள், மடி, உடை, உணவுத் தட்டம், புத்தகம், அதாவது உயர்ந்த இடங்களே அவர்களுக்குத் தேவை - அரசியல் வாதிகள் கழிப்பதற்கு நம் வாக்குகள் தேவைப்படுவதைப் போல.

கிளின்டன் குழந்தை எவ்வளவு அபாரமாகக் கழித்திருக்கிறான்! அமெரிக்கப் பெரியவர்களும் அந்தச் சொர்க்கத்து மலரை எவ்வளவு பாசத் தோடு கொஞ்சகிறார்கள்!

எங்களின் சொர்க்க மலரும் இப்போதைக்கு முத்திரம் பெய்வதாக இல்லை. “இனி எங்க பேயப் போறான்?” என்று இவள் வேறு சிலுவையோடு இன்னும்!

“சரிடா, மிச்சத்தையும் என்ட வாய்லயே யேய்!” என்ற எரிச்சலோடு பிள்ளையைத் தூக்கி முத்தமிட்டேன். மறுபடியும் பழைய இருக்கை, புதிய கொஞ்சகை.

❖ ❖ ❖

எங்களுக்கு ஏழு பிள்ளைகள். ஏதோ திட்டம் போட்டு இலட்சிய வாரிசுகளைப் பெற்று விட்டோம் என்று அநியாயமாகக் குளிர்ந்து போகாதீர்கள்! சராசரி அவஸ்ததான்.

இரண்டைப் பெறு, ஒன்றைப் பெறு என்றெல்லாம் அரசாங்கம் கத்துவதுகூட இலட்சிய வாரிசுகளைப் பெறுவதற்காக அல்லவே! பஞ்சப்பாட்டில்தான்!

‘இலட்சிய வாரிசைப் பெற முடியாவிட்டால் பெறாமலேயே இரு’, என்றால் அது வித்தியாசம் தான்!

முதல் ஆறு பிள்ளைகளின் மீதும் எழாத ஒருவகைப் பாச உபாதை எனக்கு ஏழாவது குடல் துடைத்தான் மீதுதான் எழுந்தது. அவள் தாயல்லவா! அதனால் அனைத்துக் கெளரவர்கள் மீதுமே அவனுக்குப் பாசம்தான்.

நமது குழந்தைகளே நமது பல்கலைக் கழகங்கள் என்பதை நான் உணர்ந்த முகூர்த்தத்தில்தான் எங்கள் ஏழாமவன் கருத்தரித்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் எது பாசம், எதற்காகப் பாசம், அதன் மறுபக்கம் என்ன என்பவற்றையெல்லாம் அவ்வக்கணமே உணர வைத்தவன் அவன்தான்.

ஆறு பல்கலைக் கழகங்களையும் அநியாயமாக இழந்துவிட்டதை உணர்ந்து நான் திடுக்கிட்டபோது ஊற்றுத் தூர்ந்துபோய் இருந்தது. இனிப் பேரப் பிள்ளைகள் தானே கதி?

பாசம் வைக்கத் துடித்தும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் போகிறதே, அதுதான் நரக தண்டனை. அந்நிலை வெல்லப்பட்டதால்தான் இந்த எட்டாவது பேரன் மீது எனக்கோர் ஹோல்ஸேல் பாசம்!

முன்று பிள்ளைகளின் ஒப்பாரியோடு எங்கள் முத்த மகனுக்குத் தூரத்தில் குடியும் குடித்தனமும். மழைக்கு ஒதுங்குவதுபோல எப்போதாவது ஒரு விலிட். அநேகமாக ஒரு மணித்தியாலத்து உறவு.

இரவில் புதியவர்கள் யாருமே தங்கக்கூடாது என்பது பொலீஸ் அடக்குமுறை அல்லவோ!

வருந்தி அழைத்தாலும் வாராக் குழந்தைகள். வா வா என்று கெஞ்சிக் கூத்தாடி, நீட்டிய கைகளும் நிலை தளர்ந்து, தொண்டை நீரும் வற்றி வரும் போது தான் -

‘இவர்கள் பிள்ளை பிடிப்பவர்களாகவும் இல்லையே! போய்த்தான் பார்ப்போமா, பாவமே!’ என்ற தினுசில் மூன்றும் அன்னைக்கோ தந்தைக்கோ பின்னாலிருந்து ஒளிந்து பார்க்கத் தொடங்கும்!

சரி, குழந்தைகளை இனித் தூக்கிக் கொஞ்சலாம் என்று நாங்கள் தயாராகும் போது, கடைசி வண்டியையாவது பிடிக்கும் அவசரம் மகனுக்கும் மருமகனுக்கும் வந்துவிடும்!

இனி எப்போதாவது அடுத்த கண்ணீர் மழைக்கு ஒதுங்கினால் தான் மூன்று பேரப்பிள்ளைகளையும் கியூவில் காணமுடியும்; கெஞ்சிக் கூத்தாடித் தோற்றுப்போய் எரிச்சல் பட முடியும்; பிள்ளைகளா பிசாக்களா என்று பல்லைக் கடிக்கவும் முடியும்!

குடும்பத்தில் இரண்டாவதாகக் கலியானம் செய்தவன், மகத்தான ஒரு பாடத்தை எங்களுக்கு அனுகூலப்படுத்தித் தந்த ஷங்களின் நாலாம் தகப்பன்தான். தன் பத்து வயதிலேயே பரதேசம் போனதன் மூலம் எங்களைக் கலங்கடித்த இன்ஸ்டான்ட் யூனிவர்ஸிட்டி!

மேலும் பத்து ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன இப்போது. மூன்று தகப்பன் மாருக்கு அவன் ஒரு குழந்தை என்று போன வருஷம் காற்றில் ஒரு கேள்வி மிதந்து போனது.

ஆக, சொந்தம் பேசிவந்த முதல் ஆறு பிள்ளைகளைப் போல், பேர்ம்பேசி வந்த ஆறு பிள்ளைகளுமே இவ்வாறாக அந்நியப்பட்டுப்போக, மொத்தம் பன்னிரண்டு பல்கலைக் கழகங்களுமே பாழ்!

மூன்றாவதாக முடித்தவள்தான் இந்த மகள். மூன்றாவதாய் மகள்; முத்திராச்சாரியாரின் தாய்.

உண்டாகியிருப்பதாக வைத்தியர் (?) அறிவித்த கணத்திலிருந்தே ஒருவகைத் தேர்தல் காலத்துப் பரபரப்புத் தொற்றியது குடும்பத்தில். பசித்தாலும் கூட என்னமோ ஏதோ என்று ஆஸ்பத்திரிப் பயணம்!

ஏழாவது மாதம் மலடாக வந்தது. வயிற்றில் பிள்ளை அல்லாது வேறு ஏதோ பிணி என்றார் அதே வைத்தியர் திலகம்!

தொடர்ந்த இரு வருஷத்திய ரிப்போர்ட்டுகளும் எக்ஸ்ரேக்களும் ஒரு லைப்ரரி மாதிரிக் குவிந்து வேலூர், வெட்டூர் என்ற பயமுறுத்தல் களோடு நீண்ட போது, மேலூரில் பாரம் போடும்படி வற்புறுத்தினேன் நான்.

இக்காலகட்டத்தில்தான் இரண்டாவது மகன் திருமணம் போனான்- எங்கள் கைகளில் ஒரு குழந்தையை எப்படியும் கொடுப்பது என்ற ரோஷம் பொத்துக் கொண்டவன் மாதிரி! ஏழாவது மாதமே அவன் குழந்தையும் தாழ் புவி!

ஏழு தவணைகளில் இந்த மாதிரியெல்லாம் பேரக் குழந்தைப் பாசம் எங்களுக்கு ஊட்டப்பட்ட பிறகு மகனுக்குப் பிறந் தவன் தான் இந்த மலஜலநாதர்.

மேலூரில் போடப்பட்ட பாரங்கள் மகள் வயிற்றில் பால் ஊற்றியதோடு, வறண்டு கிடந்த எங்கள் மன நிலத்தையும் துளிர்க்கச் செய்தன. தவமிருக்க ஆரம்பித்தோம். ஒரு சகாப்தத்தின் தவம் என்றுதான் கூறவேண்டும்.

என்னைப் பெறுவதற்கு முதல் நாள் எங்கள் அம்மா அந்த ஹிட்லர்க் காலத்தில் ஒரு புசல் நெல் குற்றியதாகக் குடும்பம் பெருமைப்படுகிறது. உண்டாகிய உடனேயே இந்தக் கம்பியூட்டர்க் காலத்தில் எங்கள் மகள் ஓர் ஊசியைக்கூடத் தூக்கக் கூடாது என்று விஞ்ஞானம் பயமுறுத்தியது! எனவே முழுக் குடும்பமும் தவமிருக்கத்தானே வேண்டும்!

அரசைச் சுற்றினால் தாய்க்கும் கருவுக்கும் நல்லதென்று பெரிகள் தொணி தொணத்தன - அதற்குக் கீழிருந்துதானே சித்தார்த்தன் வாரிசுக் குடலையே அறுத்தெறிந்தான் என்பது நினைவுக்கு வராமல்.

மகளோ நினிநிக்கைச் சுற்றி வந்துதான் இந்தப் பசிய கிளி நிற்கப் பெற்றாள்.

ஆறு நாட்களின் அலறல்கள் சகிதம் ஆஸ்பத்திரியில் பெற்று நாலாம் நாள் வீடு கொண்டுவந்து சேர்த்தாள்.

ஆறு, ஒருவகையில் ஏழு பேரப் பிள்ளைகளை நெருங்க முடியாமலிருந்த எங்களை இவன் அன்றிலிருந்து தனக்குள் பூட்டி வைக்கவே தொடங்கியமைதான் எங்கள் வாழ்க்கையின் மிகப் பெரும் திருப்பமாக இருக்க வேண்டும்!

இவனை நாங்கள் நெருங்கும் ஒவ்வொரு சமயமும், எங்கள் ஒவ்வொரு வரினதும் உருவம் அப்படியே இருக்க மனம், வாக்கு, காயங்களால் இவனை விடக் குழந்தைகளாகச் சுருங்கிப் போகிறோமே, குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்திலே என்பதாலா?

நம் காலத்தில் நாம் இரண்டு மூன்று வயதுகளில் செய்தவற்றை இன்றையக் குழந்தைகள் இரண்டு மூன்று மாதங்களிலேயே செய்கிறார்களே என்றெல்லாம் வியந்து -

கண்ணாறு, வாய்யுகள் என்றெல்லாம் திருஷ்டிகள் கழித்து -

உலகம் பிறந்தது இவனுக்காக என்றெல்லாம் புளங்காங்கித்து -

அவனது விழிப்பு, உறக்கம், சிரிப்பு, அழுகை - யாவற்றிலுமே புதிய புதிய அர்த்தங்கள் கண்டு....

நாலாம் மாதம் மகனும் மருமகனும் மீண்டும் தனிக் குடுத்தனம்

போனார்கள்- பக்கத்தில்தான் என்றாலும் மனம் எங்களுக்குப் பக்குவப்படாமல் இருக்கும் போதே.

மறுநாள் விடியுமன்பாகவே குழந்தையை மூடி எடுத்துக் கொண் டு ஒடி வந்தார்கள் - மருந்தெடுக்க யார் நல்ல குழந்தை மருத்துவர் என்று அழுதபடியே.

அவன் இரவெல்லாம் அழுதமுது கனலிலேயே படுத்திருந்ததாகப் பெற்றார் அழுததில் நாங்களும் கலங்கு முன்பாகவே -

அவர்களின் அலறலை முறியடித் த பாச அசைவுகளோடு என்னிடம் பாய்ந்து வந்தானே குழந்தை, அதன் சுவட்டோடு அனலையும் காணோம் அடுப் பையும் காணோம்!

பாசத்தால் நான் மாசறுத்த முதற் பொழுது அது.

இப்போதெல்லாம் தினமொரு தரமாவது இவனைக் காண நாங்கள் அங்கே போயாக வேண்டும்; அல்லது அவன் இங்கே வந்தாக வேண்டும்.

‘மார்பில் அணிவதற்கு இவனைப் போல் வைர மனி’ எங்குமில்லை என்பதை மட்டுமல்ல, ஒருதலைப் பட்சமாக எங்கும் எந்தப் பாசமும் நிறைவு பெறுவதில்லை என்பதையும் கற்றுக் கொண்டேன் - கசடற.

இப்படிப் பாசத்தால் பினைக்கப்பட்ட சொர்க்க மலர்கள்தாமே இன்று நரகக் காய், கனிகளாக மாறிச் சகோதர காதகம் புரிகின்றன!

மனிதர்களுக்காகவே படைக்கப்பட்ட உலகத்தில், நியாயமான தனியொரு வனுக்குரிய வாழுரிமை மறுக்கப்பட்டால், அந்த உலகத்தையே அழிக்க முயல்வதில் தவறென்ன இருக்கிறது?

மனது கனத் தது.

மடியில் கிடக்க விருப்பமில்லை என்பதைப் போல் அடம் பிடிப்பதாக அசைந்து கொண்டிருந்த குழந்தை திடீரென்று அழ ஆரம்பித்தான். என்கால்களைத் தொட்டிலாக அசைத்தும் பலமாக அழ ஆரம்பித்தான்.

“நுளம்பு கடிச்சிருக்கும்,” என்று மருமகன் சொல்ல, மகன் குழந்தையையும் ஶவீயையும் மாறி மாறிப் பார்க்க, மனைவி எழும்பி அருகில் வர, “ஊசி போட்ட எடத்துல என்ட கை பட்றிச்சோ?” என்று நான் சந்தேகப்பட்டேன் என் மீதே.

அன்று காலையில் அவன் தொடையில் ஊசி பாய்ச்சிய கிளிநிக் நர்ஸ் காய்ச்சல் வரலாம் என்றிருந்தாளாம்.

அந்த இடம் அப்போது சிவந்து சிறிது உப்பலாகவும் இருந்தது. வாயில்

ஊதி ஊதியும்..... அழுகை அதிகாரித் ததால் தேறுதல் குளறல் களோடு அவனைத் தோனில் சாய்த்துத் தட்டித் தடவி எழுந்து திரிந்தும்.....

அழுகையின் சுருதி கூடியதோடு கீழே இறங்கவேண்டும் என்பது போல் அடமும் பிடித்தான் குழந்தை. மனைவியும் அன்புக் குழைச்சல்களோடு என் பின்னாலேயே திரியத் தொடங்கினாள். கைகளை நீட்டி அழைத்தும் பார்த்தாள். தோடம் பழம் உரித்து வருவதாக உள்ளே ஓடினாள்.

மகஞும் எழுந்து வந்து பிள்ளையைப் பறிக்கப் பார்த்துத் தோற்றுப் போனாள்.

எல்லோருக்குமே குழப்பமாக இருந்தது.

நூலம் போ எறும் போ கடித்திருக்கலாம். அவனது தொடையில் என் கை பட்டிருக்கலாம். வேறும் ஏதாவது.....

அதற்காக இப்படி அழுமாட்டானே?.....

எனக்குள் வியர்ப்பது போல் ஒர் உணர்வு. குழந்தையின் வலியைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத ஒரு வியர்ப்பு.

இவன் கண்களில் நீர் வடிந்தால் என் நெஞ்சில் உதிர்மதான் கொட்டும். வடியாது, கொட்டும்! நாடு போகிற போக்கைப் பார்த்தால் கொட்டாது, குழறிப் பிழியும் போலும் படுகிறது.

இந்தச் சொர்க்கக் குழந்தைகூட நிச்சயமாக நாளை ஒரு நரகக் காயோ கனியோதான் என்பதில் இரு கருத்துக்கு இடமில்லை. இந்த ஆபாசம் ஆதிக்கத்துவ அழுக்காலா அழைமத்துவ அழுக்காலா என்பதுவும் தெரிய வில்லை.

இவனை இன்று சீராட்டுகிறோமே, நாளை கொலைகாரனாக்கவா, கொலைப்படுவனாக்கவா?

ஜேயோ, பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ளவே கூடாதா? பெற்றாலும் வளர்க்காமல் வள்ளுவரைப் புறம் தள்ளிப் போனது போல் போய்விட வேண்டுமா?

தப்பித் தவறி வளர்த்தாலும் பாசமே வைக்கக் கூடாதா?

இன்று சொர்க்கத்து மலராக இருக்கும் இவன், நாளை நரகத்துக் காயாகவோ கனியாகவோ வாழப்போகும் காலங்களில், கொலைகாரனாகவோ கொலைப்படுவனாகவோ வாழப்போகும் அந்த எதிர்காலங்களில், நான் இன்னும் கனிந்தவனாய் உயிரோடு இருக்க நேரந்தால், அன்றை என்மனநிலை எப்படியிருக்கும்?.....

எதிர் வீட்டார் மாதிரியா?

போர் என்பது கொலைத் தொழில் அல்ல என்கிறார்கள். போருக்குப் போய் இறந்த அந்தக் கில்லாடி மகானும் கொலைப்படவில்லை.

ஆனால் நாங்கள்?

நிச்சயமாக நாங்கள் போருக்காக அனுப்பப்படப் போவதில்லை. ஆகவே-
ஆதிக்கத்துவக் காய், கனிகளின் ஒரு வெறிக்காலம் ஏற்படுமானால்-
நாங்கள் கொலைப்படவும் கூடும்.

பிறந்ததிலிருந்தே இறக்கத் தொடங்கிவிட்டோம் என்பதுதான் தத்துவார்த்த
உண்மை என்ற போதிலும், பெரியவர்களாகிய நாங்கள் பலாத்காரமாகவும்
நாளாந்தம் செத்துச் செத்தே எங்கள் முடிவை அண்மிவிட்டோம்.

எங்கள் வாரிக்களின், இந்தப் பிஞ்சகளின் காலங்கள் எப்படி?

விழிகள் கலங்குவதைத் தடுக்கப் பாடினேன் அந்த அழகான வரியை:-
“ஏந்தக் குழந்தையும்
நல்ல குழந்தைதான்
மன்னில் விறக்கையில்.....”

தோளில் கிடந்த துண்டால் முகம் துடைக்கும் சாட்டில் கண்ணீர் வடியாமல்
கவனித்துக் கொண்டேன்.

அன்பை வார்த்தைகளில் குழந்தை மனைவி நீட்டிய தோடம் பழச்
சுளையைத் தள்ளிவிட்டுத் திமிறி அழுதபடியே துடித்தான் குழந்தை.

மகள் மறுபடியும் எழுந்து வந்து, “பசியோ தெரியல்ல! வாங்கடா தங்கம்,
உங்கா குடிக்கிறேங்களாடா?” என்று கைகளை நீட்டினாள்.

குழந்தை திடீரென்று அழுகையை நிறுத்தினால்கூன். அவனது சிறுநீர்
என் நெஞ்சு வழியே சரசரவென இறங்கி என்னை முற்ற நன்றத்து.

இப்போது நான் அசையவுமில்லை; இவளிடம் வசவு வாங்கவுமில்லை!

குடும்பப் பெய்ய

“அந்தாந்த காய்தத்த வாங்குங்க, நோநா!” என்று நான் அறைக்குள் விருந்து கத்தினேன்.

“பாவமே, கைல வேலயாத்தானேர்க்கிறேன்? நீங்க வாங்குங்களேன்!” என்று அலட்டிக் கொண்டாள் அவள்.

ஏன் குடும்பப் பிரச்சினையைக் கிளப்புவான் என்பது போல், தபாற்காரனே அந்த வேலையைச் செய்துவிட்டுப் போனான்; கதவூடே கழிதநாய் விழுந்து வழுக்கி வந்தது.

அகலமான வெள்ளை உறை! எவனோ இந்த மாதச் சம்பாத்தியத்திலும் கை வைத்துவிட்டான்!

சமையாய்க் குனிந்தேன். ஏகப்பட்ட கந்தோர்களில் மொத்துப் பட்ட அடையாளங்கள் தெரிந்தன. யார் அனுப்புதல்? அட, மச்சான் தாஹா!

“நோநா!” என்றேன் அலங்காரமாக. “ஒங்கட காக்காண்டா சமாதானம் அனுப்பீர்க்கார்!”

“காக்காகிட்டர்ந்தா!” என்று தன் கை வேலையைக் கால் தூசாக்கிவிட்டு வந்தாள் மனைவி.

“என்னா நடந்திர்க்கு தெரியுமா?” என்றேன் நான் அதற்குள் என்வலப்பைத் துப்பறிந்திருந்ததால். “ஒங்கட காக்கா தோட்டத்ல கண்டாக்கா இருந்து ஆளுகளோட கால வார்ற லெச்சஸ்னம் இந்த என்லப்ல தெரியுது! ‘றாகம’யக் ‘காகம’ன்னு மொடனார்ட்ல ஓவியந் தீட்டியிருக்காரு! ‘ஆர்’, ‘கே’ யாப் போனதில, இந்தக் காய்தம் அன்ராஸுரம் போதிக்குப் போய் ரெண்டு

கெழுமயா ஸில் எடுத்துக் கிட்டு இன்னக் கித்தான் நிம் மதியா வருது! தோட்டத்தானுக கதி என்னாகுதோ!.....”

“ஆ..மா! பாவமே!” என்று அதிசயப்பட்டாள் இவள். “காகமன் னுதான் காக்கா எழுதியிருக்காரு! காய்தமென்னா பெருஊண்ணாருக்கு? இன் விட்டேஷன் மாதிரியிருக்கே?.... காக்காட ஊட்ல அப்டி என்னா?....”

“உண்டாக்கிக்கிடவா ஏலாது? ஆ..மா..! இன்விட்டேஷனேதான்!”

“என்னாவாம்? மதினியோட கடசித் தங்கச்சிக்குக் கல்யாணமோ?”

“அட!.. அவரு ஊட்டுக்குள்ளையே ஒரு ஹால் இருக்கிறத நாங்கதாம் மறந்து போயிட்டோம்! பெரிய புள்ளி, பெரியபுள்ளி ஆகிட்டாளாம்!”

“பாவமே! அந்த ‘பட்டு’ குட்டியா! அப்ப காக்காக்கும் ஒரு கொமரு வந்தாச்சி!.. பாவமே, எப்பயாம் பெரிய புள்ளியாவ்னது?”

“இந்த மாசம் பத்தாந் தேதியாம்!. நாளைக்கித் தண்ணியுத்ராங்களாம்!”

“நாளைக்கா?.... இதென்னா திடுதிப்புண்டு!” என்றவள் கடிதத்தை மேய்ந்தாள்.

“திடுதிப்புண்ணு ஒண்ணுமில்ல.... இந்தக் காய்தத்தப் போட்டு இப்ப ரெண்டு கெழுமயாகப் போகுது! தாஹா மச் சான்ட கைக் கோல் விசேஷம், இன்னைக்கித்தான் நமக்குக் கெட்டைக்குது!”

“பாவமே.. திமர்னு என்னா செய்றதிப்ப?.. ம..? நம்ம.. போய்ட்டு வாரதாயிருந்தாலும் ஆயிரம் ரூவாகிட்டோனுமோ!”

“ஆயிரம் போகுமோ, கூடவே இன்னொறைநூறும் போகுமோ! .. சீரு, சென்ததி, அதுடா, இதுடான்னு மாமன் சீரு மானங் கெட்டுப் போய்க் கெடக்குது! குடுக்காட்டிப் போனா குத்தல்! அதுவும் நான் என்னடான்னா, கொழும்பு மாமன்! கொழும்புன்னா என்னமோ ரெண்டு கொம்பு மொளச்ச மாதிரி! செலவழிச்சாத்தான் மாமன்; இல்லாட்டிக் கையாலாகாத பய!.. ஒரு ‘பட்டுக்கா’ பெரியவளாகிட்டாப் போதும், காட்ஸடிச்சி, றபானடிச்சி, ஹரோலகமெல்லாம் பப்ளிக் காக்கிறனும் - ‘ஏன் ஊட்ல ஒருத்தி இருக்கிறாள்டா, வாங்கடோழூழைய்னு! நல்ல பொழுப்பு!....’

“என்னாங்க!.. நம்ப ஒரு சீலயுஞ் சட்டயும் மட்டும் வாங்கினாப் போதும்! நம்ப நெலம் காக்காக்கும் மதினிக்குந் தெரியுந்தானே!... புள்ளி கைல ஒரு ஏரநூர் ரூவாய் வெய்ப்போம்! பாவமே, வேற என்னா பண்றது!..”

“அப்டித்தாஞ் செய்யனும்! செஞ்சாப் போச்சி! எப்டிச் செய்றது? அதும் இன்னைக்கி ஒரு பொழுதுக் கெடயில? தடா புடான்னு எவன்யாவது புடிச்சி ஒரு ரெண்டாய்ரமாவது தேடனும்!.... யாரப் புடிக்கிறது?... காலைல நாலு மணி :பஸ்ஸுக்குப் போனா, ஒரு முனு நாலுக் கெல்லாம் போய்றலாம்!

இன்னைக்கி சனி, நாளைக்கி நாயிறு, திங்கக் கெழும் லீவ் வேணும். அதுக்கொரு தந்தி குடுத்துறலாம். பெரியவன் வீட்டில் நிப்பாட்டிட்டுப் போகலாம்!..”

“நானும் இப்ப அதத்தான் யோசிச்சேன்! திங்கக் கெழுமைலர்ந்து பெரியவனுக்கு சோதனையில்லியா?..... அங்கிட்டுப் பாத்தாலும் அவனுக்கு சாப்பாட்டுக்கென்னா பண்றது? .. நானும் மருந்தும் மாயமுமா இருக்கிறேன்!... பாவமே, போகாமயும் ஏலாவே?.. இதென்னடாது இந்த நேரத்தில!....”

“இந்த தெநாயோட நீங்களும் அந்தக் கண்டக்டர் மல மேல ஏறி ஏறங்கினா, இன்னும் எத்தன மாசத்துக்கு டக்டர் படி மேல ஏறி ஏறங்கனுமோ!”

“இப்பிச் செய்வமே! மகளையுஞ் சின்ன மகனையுங் கூட்டிக்கிட்டு நீங்க மட்டுஞ் சைக்கிள்ள போயிட்டு வாங்களேன்!....”

“கெட்டிச்சி குடி!! இந்தக் கொழும்புக்குப் போய்ட்டு வர்றதுக்குள்ள சந்திக்கொரு ரிப்பேரு! .. சரி.. யார் யாரு போறதுங்கிறதப் பத்திப் பொறகு பாப்போம். இப்பப் பணத்தத் தேட்ற வழியென்னான்னு பாப்போம்!. ஒங்கட்சீட்டு சல்லி எப்பி?”

“யாவமே, வாற மாசந்தானே நமக்கு!..... அதும் மாசக் கடசீலதானே கெட்டிக்கும்!....”

“அதுதாந் தெரிஞ்சிக் கெடக்கே! எதுக்கும் மின்னாகிட்ட போய் விசயத்தச் சொஸ்லிக் கை மாத்தா ஒரு ரெண்டாய்ரங் கேட்டுப் பார்ங்க. ரெண்டாயிரம் இல்லாட்டிப் போனாலும் இருக்கிற மாதிரிக் கேளுங்க!. சீட்டுக் காஸ்ல கழிச் சீறலாம்.....”

“பாவமே, அவளே ஜவான் பேயி! குடுத்துட்டுத்தான் மறு வேல பாப்பா!”

“அவ குடுத்தாலும் நீங்க குடுக்க விட மாட்டங்க போலர்க்கே!.. போய்ட்டு வார்த்தயப் போட்டுப் பாப்பிங்களா, இப்பத்தான் என்னமோ..”

“பாவமே, ஒங்க ஆசயத்தான் ஏங் கெடுக்க! இந்த அடுப்பக் கொஞ்சம் பாத்துக்கங்க!”

தன் தலையைத் தடவிவிட்டு இறங்கினாள் மனைவி.

இப்படிப்பட்ட அவசரங்கள் மிகத் தாராளமாக எனக்கு அடிக்கடி ஏற்படும். கையில் ஓட்டம் இருக்கும் போதெல்லாம் அவை வருவதில்லை. அவை வரும் போதோ, செப்புக் காசகூடத் தங்கமாக மாறிவிடும் என் கையில்! நாலாம் நம்பர்க்காரன் கதி வேறெப்படி இருக்கும்?

இந்த மச்சான் பாவி, ஒழுங்காக எழுதியிருந்தால் இந்த இக்கட்டு

ஏற்பட்டிருக்காது. எப்படியாவது தேடியிருப்பேன். வீரோ சாகுமுன்னர் என்ன எழுதினான்? என் நம்பர்க்காரனின் கையில் பணம் எரியுமாமா!

பட்டும் எனக்குப் புத்தி இல்லை என்பது இவளின் குஸ்த்தி. சேமிக்கணுமாம்! சேமிப்பதற்கு எங்கே மிச்சம் மீதி வாழ்கிறது? நூற்றுக்குப் பத்தை உண்டியலில் போடவாம். நூற்றுக்கு நூற்றைம் பதாகப் பிசாசு முளைக்கும் மாதத்தில் என்ன செய்வது? சேமிப்பு இருக்கட்டும், இதோ கடன் - கப்பி இல்லாமல் வாழ்கிறேனே, இது பெரிய காரியம் இல்லையா? பள்ளம் வந்தால் இக்னிஷனை ஓ.ப் செய்துவிட்டுச் சவாரியடிக்கும் எனக்கல்லவா குஸ்த்தி காட்டுகிறாள் இவள்! இதற்கெல்லாம் கலாசுரிப் பட்டமோ நோபல் பரிசோ கொடுக்கவா செய்கிறார்கள்?

பார்ப்பவர்களுக்கு என்னவோ நானொரு படாடோபிதான். சைக்கிள், ஶவி, எழுநாறு ரூபா வாடகை வீடு, ஃப்ரிட்ஜ், மாசத்துக்கு இரண்டு மூன்று விருந்துப் பருந்துகள் என்று நாங்களும் அஞ்சப் பணக்கார வாழ்க்கைதான் வாழ்கிறோம். அதை வாழாமலும் என்னால் என் உத்தியோகத்தைச் செய்ய முடியவில்லை. இதற்காக நான் ‘ஒட்ட’யில் ஒட்டும் காலம் இருக்கிறதே, அதை ஏன் கேட்கீரீர்கள் - வெட்கங் கெட்டுப் போய்!

ஒரொரு நாளைக்கு இங்கே அரிசி வாங்கக் காசிருக்காது. அப்போது பார்த்துத்தான் எவ்வாவது வந்து நின்று கை மாத்துக் கேட்டுச் சிரிப்பான். அட, இல்லை என்றாலும் நம்பமாட்டான்! பணக்கார வேஷம் போடுபவனுக்கு இதைவிடப் பெரிய தண்டனை ஏது?

அதைவிடப் பெரிய தண்டனை ஒன்றும் ஒரு நாள் நடந்ததுதான்.

‘பொலை’க்குப் போய்விட்டு வந்த பின்னர் ஆறே ஆறு ரூபா மிஞ்சிக் கிடந்தது. மறுநாள் பெட்ரோலுக்காகக் கேவலம், ஐந்து ரூபாவை ஒதுக்கினால் மீதி ஒரே ஒரு ரூபா! கெட்ட காலத்துக்கு ஒரு டயர் பெருமுச்ச விட்டால் என் பாடு தள்ளு மாடுதான்! நாகர் தர்கா உண்டியல்களை என் மனதுக்குள் இடித்துக் கொண்டிருந்த அந்த வேளையில், நன்கொடை ரஸீதோடு வாசலில் நின்றார் ஒர் அசாது.

காலம் கெட்டுப் போய்க் கிடக்கிறதே! அடிச்சமூவிட்டால் ஏதாவதொரு புதுப் பேர் வரும். கலவரம் வந்துவிட்டால் என் வீடு பற்றி எரியும்! குடும்பஸ்தனுக்கு ஏன் அந்த வம்பென்று, ஐந்து ரூபாவை மொட்டை யாக்கினேன். ஏகப்பட்ட சாபங்களோடு ஒரு ரூபாவைப் பர்ஸில் புதைத்து விட்டு வாசலைப் பார்த்தால், டி. ராஜேந்தரே மாதிரி ஒரு பிச்சைக்காரன்.

தடவித் தடவி வியர்த்தத்தில், ஒரு பழைய பத்துச் சதம் கிடைத்தது. அவனுடைய கையில் மரியாதையாகத்தான் வைத்தேன். அந்தக் குரங்குப் பயல் என்ன செய்தான் தெரியுமா.....?

.....அந்துப் பத்துச் சதம் இன்னும் என்னிடம் இருக்கிறது - நினைவுச் சின்னமாக!

❖ ❖ ❖

மின்னாவிடமிருந்து மனைவி திரும்பி வந்தாள். உதட்டில் பிதுக்கல்.

சாரி, விஸ்வாஸமில்லாத ஓர் எதிர்பார்ப்பும் விநாயில்லாமல் விலகிக் கொண்டது.

இரண்டாவது வலையையும் மனைவியே விரித்தாள்:-

“ஒங்க கூட்டாளி ஹென்றிகிட்ட போய்ட்டு வர்றீங்களா?....”

“ஹென்றிதான் இந்தக் காலங் கெட்ட காலத்ல மடுப் பள்ளிக்குப் போய்ருந்றானே!” என்றதில் அந்த வலையும் அறுந்து போனது.

“பாவமே, இங்க வேற யார்கிட்டதாங் கேக்ரதாம?... அட, இந்த அடுப்பக் கொஞ்சம் எரிச்சி உட்டா என்னாவாம!...”

முன்றாவதை நானே தொடக்கி நானே முடினேன்:-

“நிகாழும்புக்குப் போனா ஓ:பீஸ் பியூன்கிட்ட வாங்கலாந்தான்!... ஆனா.. எப்பிழ அவெங்கிட்ட போய்.. ஓர்நாஞ்சில்லாம்..”

“ரஹ்மீம் நாநா குடுக்க மாட்டாரா?”

“கேக்கலாந்தான்!.... முந்தி வாங்கின முந்நாறும் அப்படியே இருக்கே!....”

“பாவமே, ஒரேதா சீட்டு சல்லிய எடுத்துத் தாரேன்டு கேட்டுப் பாக் கூலாதா?”

நான் முதலில் அவனை விரட்டினேன்; அவள் இப்போது என்னை விரட்டினாள்! விருப்பமில்லாமல் புறப்பட்டேன். பின்னேரம் ஒரு மணியைப்போல், விருப்பமில்லாமலே வந்து சேர்ந்தேன்.

அந்தக் காலிப் பயல் காலிக்கே போயிருந்தான்.

மொத்தம் நான்கு முயற்சிகள் அது வரையில்.

❖ ❖ ❖

ஆகக் குறைந்தது ஆயிரமாவது வேண்டும். கை வசம் ஜநாறுக்குக் குறையாத ஒரு தொகை இருந்தது. இன்னுமோர் ஜநாறுதான். ஆனாலும் இன்னொரு பிரச்சினையும். கையிருப்பை இதற்குச் செலவழித்துவிட்டால், மாசத்தின் சொச்சத்தைக் கழிப்பது கடுமியமாவிடுமே!.

பரவாயில்லை; அது இரண்டாம் பிரச்சினை.

வில்ஸன் முதலாளி பெருத்த தொந்திக்காரன். அவன் கோப்புழ் சீல் பண்ணிய மாதிரி. கீழே கழிவுகள் போய்க் கொண்டே இருந்தாலும் மேலே போட்டு நிரப்புவதுதான் ஜாஸ்த்தி! நூற்றுக்கு இருபதென்ற கணக்கில் எண்பதாய்க் கழியும்! நூற்றாய் நிரப்பும்! என்னைக் கண்டால் எழுபத்தைந் தாகவும் கழியலாம்! என்னைப் போன்ற பணக்காரர்களிடம் அவனது பொதுவுடைமை அதிகமாய்ச் சரண்டும்! ஆனால், பெறுமதிக்குரிய சாதனம் பேச வேண்டும்! பெறுமதியின் அரைப் பங்கு கிடைக்கும். அவனுக்குத் தேதி அதி முக்கியம்! பல பேருடைய வாசல்கள் தேய்ந்து, வீடுகளும் ஆவியாகிப் போன கதைகள் அநந்தம்!

நோ! கழிச்சல் வேண்டாம்! ஹஹாம்!

இவளிடம் ‘:ஷக்கா’ச் சமாச்சாரங்கள் ஏதும் இல்லை. இரண்டு பவுணில் ஒரு பாம்பு, அரைப் பவுணில் இரண்டு பாம்பு நாக்குகள். அவற்றில் கைவைக்க என் ஆண்மைக்குப் பலம் உண்டு; ஆனால் பெண்மைக்குத்தான் மனம் இல்லை! ஒரு முறை இது நடந்து -

அதெல்லாம் வேண்டாமே! அதைக் கூறப் போய் என்னால் என்பிள்ளைகள் வீதியில் நிற்க வேண்டாமே!.

சே!.. அதுவும் வட்டிதான்!.. இனிமேலெல்லாம் இப்படிச் சிந்திக்கக் கூடாது!...

மீவீயை வில்ஸனிடம் கொண்டு போக முடியாது. தன்னுடையதைப் பூட்டி வைத்துவிட்டு இதையே அபகரிக்கத் தொடங்கிவிடுவான்! சைக்கிள்ளைக் கொண்டு போனாலும் அதே கதிதான். சாவி, லைஸன்ஸ், இன்குரன்ஸ்களைக் கையில் கொண்டுதான் சைக்கிள்ளையே பார்ப்பான்.

அல் லாஹ் வே! மறுபடியும் மறுபடியும் வட்டி.....

“முன்னுட்டுக்காரங்களிட்ட ஏதாவது கெடைக்குமா?” என்றேன் அவளிடம்.

“பா..வமே!” என்று இமுத்துச் சிரித்தாள் அவள். “நம்பகிட்டார்ந்து நூருவா கேக்காம இருந்தா போதும்!”

“என்னடாது, பெரிய பலாயாப் போச்சி!....” என்று அலுத்தேன் நான். “புள்ளைங்க பெர்ஸாவீனாக்கூட இந்த விஞ்ஞான காலத்தில் காசு பறிக்கப் பாக்றானுக! நம்ம பாடில்ல திண்டாட்டமார்க்கு!..”

“இந்தா பார்ங்க! போக முடியலன்னா பேசாம இருங்க! ஒங்க அவசர ஆத்திரத்துக்கு ஏன் புள்ளைகளையும் பெத்தவுங்களையுந் திட்ரீங்க? நமக்கும் ஒரு புள்ள இருக்குங்கிறத மறந்துறாதீங்க!” என்று கொள்ளிக் கட்டையைப் பலமாகக் குத்தித் தள்ளினாள் மனைவி.

“சும்மா மூலைக்கு மூல கோவத்தக் கொட்டாதீங்க! ஏம் புள்ள பெரிஸாலும் னா அடுத்தாட்டுக்குக்கூடத் தெரியாது!..” என்று பற்றி எரிந்தேன் நானும்.

“பாவமே! காக்காக்குக்கூட சொல்லாமத்தான் இரிப்பீங்களோ?..”

“ஆனா இந்த மாதிரி சொல்லமாட்டேன்!.....”

“காக்கா என்னா அப்பிடி வித்தியாசமாச் சொல்லீட்டாங்க? ஏதோ தங்கச்சியாச்சேன்டு காய்தம் போட்டுக்காரே தவரு பணத்தக் கொண்டா, சீலயக் கொண்டா, நக நட்டுகளைக் கொண்டாண்டா எழுதியிரக்கார? அவரும் ஒங்க மாதிரி ரோசக்காரர்தான்! சொந்தக்காரங்களுக்கு மட்டுந்தாஞ் சொல்லியிரிப்பார! எங்க காக்காவப் பத்தி எனக்குத்தானே தெரியும்! .. நம்ம மானத்தக் காப்பாத்தத்தான் நாங்க ஏதாச்சிங் கொண்டு போவனும்! ஒண்ணுமே கொண்டு போகாட்டிப் போனாலும் அவரொண்ணும் நம்பளக் கழுத்தப் புடிச்சி வெளில் தள்ளிற மாட்டார!..”

‘சொந்தக்காரங்களுக்கு மட்டுஞ் சொல்லத்தான் கார்ட்ஸ் அடிச்சாங்களோ?’ என்று கேட்க எழுந்த வாயை அடக்கினேன். அவள் கொதிக்கும்போது நான் அணைந்து போவதுதான் எங்கள் அடுப்பின் இலக்கணம்.

அவளைப் புகைய விட்டுவிட்டுப் பேசாமல் கூடத்தில் வந்து கூடையில் புதைந் தேன்.

மனைவியின் கூற்றிலும் நியாயம் இல்லாமல் இல்லை. என் வாசிக்காக நான் விதண்டாவாதத்தின் துணையில் வாழ்வதுவும் உண்மை. கணவனைப் பற்றிய மனைவியின் ஒவ்வொரு சொல் லிலும் அதீதமான உண்மை புதைந்துதான் இருக்கும்!...

இந்தத் தாஹா மனிதரின் தகாத கவனத்தால் எனக்கிப்போது பணத்துக்கும் மனத்துக்கும் திண்டாட்டம். ஊருலகத்தில் யார் யாரிடம் பண வசதி இருக்கிறது, எவ்வெனவன் அயலாரின் வயிற்றெரிச்சல்களைக் கொட்டிக் கொண்டு ஓடியாடுகிறான், பிச்சைக்காரன் நானுக்கு மும்மாரி போல் எவ்வளவு எண்ணிப்பார்க்கிறான் என்றெல்லாம் நான் சிந்தனையைச் சமாளித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, மனைவி ஆறிப்போய்த் தேனீரைச் சூடாகக் கொண்டு வந்தாள்.

“பசிக்குதப்பா!” என்று சரணடைந் தேன்.

“கொஞ்சம் இரிங்க, கறி வெந்துறட்டும்!” என்று மசிந்து போனாள்.

போனவள் அடுத்த கணமே திரும்பி வந்தாள். “இந்தச் செய்ன எங்கயாச்சும் வெய்க்கிறீங்களா?”

என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

“எங்க வெய்க்கிறது?”

“சல்லி கெடைக்கிற எடத்திலதான்!”

“ஆமா!.... அது ஒண்ணுதான் இருக்கு! இது நாள் வரைக்கும் அந்த ஒரு வேலயத்தான் நாஞ் செய்யல்ல! நோ! வட்டி வேலயே நமக்கு வாணாம்பா!”

“பாவமே, ஆவத்துக்கு என்னா செய்றது?”

“வெய்க்கிறதுன்னாலும் எங்க கொண்டுபோய் வெய்க்கிறது? இன்னைக்கு சனிக்கெழும்; அர நேரம்; எல்லாக் கடையும் பூட்டு. நாளைக்கி நாயிறும் போயாவும் ஒண்ணா வருது! எங்க வெய்க்கிறது? அவென் வில்ஸன்கிட்ட வெச்சா நம்ம தொலஞ்சோம்!.... அதெல்லாம் வாணாம்!”

அவள் மெளனமாகி விட்டாள்.

பாவம், பெண்தானே! சுரங்கங்களை மாட்டிக் கொண்டு ஈக்காத்தும் கொடாமல் திரியும் பேய்களுக்கு மத்தியில் அவள் அந்தத்தூக்கூட இல்லாமல் முக்காட்டுடனேயே வாழ முடியுமா?

சே!.... முளை வர வரக் கட்டுக்குள் நிற்க மறுக்கிறது. வறுமைக்கு ஈமான் மீது என்ன அப்படியொரு கடுப்பு?....

மகன் டியூஷன் முடிந்து வந்தான். அதொரு ஜாதி இராப் பகல் படிப்பு! பாடசாலைக்கு அனுப்புவதைவிட டியூஷனுக்கே அனுப்பி விடலாம்! விடிய விடியப் படித்து விட்டுச் சோதனை மேசைதீ தூங்குவான் போல் தெரிகிறது!

“பாவமே, எங்கயாச்சும் ஒரு அய்நூறு ரூவா பெரட்ட ஏலுமா மகேன்?” என்றாள் தாய்.

“எங்க போறதும்மா!”.... என்று பப்படத்தை நொருக்கினான் அவன்.

ஜம்பது, நூற்றென்று சில அவசரங்களை ஏற்கனவே சமாளித்திருப்பவன் அவன்! டுபாயில் தாய் என்றோ தகப்பன் என்றோ கூறிக் கொண்டு பாடசாலையில் விளையாட வரும் கூட்டாளிகள் அவனுக்கு ஏராளம். இதற்காக, ஜநூரை அவனால் சமாளிக்க முடியுமா?

மாட்டானா என்றொரு நெப்பாசையுந்தான்! மானம், மரியாதை என்று எதில் ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறோமோ அதில் பார்த்துத்தானே குண்டு விழும்!

விடியத்தை மனைவி பாவங்களோடு விளக்கினாள். பாவமே என்று இவனும் புறப்பட்டுப் போய் ம.:நிபுக்குத் திரும்பி வந்தான்.

“கெடைக்கல உம்மா!....”

அந்த நெப்பாசையும் நெந்து போனது!

குசினிக்குள் போய் உட்கார்ந்தேன். தனி ஆலோசனையில் அரிசி கழுவிக் கொண்டிருந்தாள் மனைவி.

எனக்குள் ஓர் ஆலோசனை உதித்தது.

பிரச்சினைக்கு விடை கிடைக்காதபோது நாம் ஏன் மனைவி பின்னாலேயே சுற்றுகிறோம்?.. மனைவியிடம் அப்படி என்ன விசேஷம் - நமக்கில்லாதது? நகை அணிகிறாள்; நாம் அணிவதில்லை. நாம் கால் சட்டை, கம்மீஸ்; அவள் ரவிக்கை, சேலை ... சேலை...

“நோநா! ஒங்ககிட்ட ஒரு புது சீல ஒண்ணு இருக்குத்தானே?”

“பாவமே! அதயும் நான் ரெண்டு முனு தரங் கெட்டட்டனே!” என்று அனுதாபமாகச் சிரித்தாள் அவள்.

“அதும் போச்சா!...” என்றேன் சறுக்கியவனாக. “அதோட ஒரு சட்டத் துணிய மட்டும் வாங்கிட்டாப் போதும்னு நாம் பாத்தேன். அப்பின்னா இந்த ஜநாரு போதும்!”

சிறிது மௌனம். அதை அவளே அபாண்டமாக உடைத்தாள்.

“இதுக்குத்தான் அளவோட பெக்கணும்னு சொல்றது!”

“இதென்னா திடீர்ன்னு? முனுன்னா கூடவா?”

“பாவமே, நம்பளயா சொன்னேன்? ஒங்கட ஏழுபுள்ள :தாத்தாவையும் ஆறுபுள்ள தம்பியையுஞ் சொன்னேன்!”

“என்னா பைத்தியக் கத! அவுங்க பெத்தா?”

“எங்கட காக்கா மாய்ரி ஒண்ணோட நின்டிருந்தா இன்னைக்கி நமக்கு ஒத்துவாங்க இல்லியா?”

“ஒங்கட காக்கா என்னைக்கி நமக்கு ஒத்துவி இருக்கிறாரு?...”

“ஆமாமா! அதெல்லாம் எங்க இப்ப நெனவிரக்கப் போஹ்து!”

“அப்ப இப்ப ஒங்க காக்காகிட்டயே கேப்பமா?”

“மாசா மாசம் :தாத்தாக்கும் தம்பிக்கும் ஏரநூர் ஏரநூர் அனுப்புறீங்களே, அவுங்ககிட்ட கேக்றது?”

எனக்கு ஜில்வென்று ஏறியது! எங்கே சுற்றி எங்கே வருகிறாள்? ஆட்டைக்கடித்து மாட்டைக்கடித்து....

‘வேண்டாமடா! வேண்டாமடா!’ என்றது மனக்குறளி. ‘இது எல்லாரையும் பாதைக்கனுப்பும்!’

சீ, என்ன குடும்ப வாழ்க்கை இது! கரணம் தப்பினால் மரணம்!.....

கை கொடுத்தது என் பெருந்தன்மை.

“மலையாள மெகளின் ஒன்ல ஒரு ஜோக்! முந்தி முந்தி நாம் இருவர், நமக்கிருவர்! இப்ப, நாம் ஒருவர், நமக்கொருவர்! வருங் காலத்ல நான் யாரோ, நீ யாரோ! நமக்கெதுக்கு யார் யாரோ!.....”

அவள் சீரியஸாகவே இருந்தாள்.

ஏன், ஏன், ஏன்?

“நம்ப போகாமயே உட்றுவமா?” என்றாளே திடுதிப்பென்று- அரிசி கழுவுவதையும் நிறுத்திவிட்டு என்னைப் பார்த்து!

“ஒங்களுக்கென்னா பைத்தியமா?” என்றேன் சூடாக. “கையாளாகாத வன்னு நெனப்பா?..”

“பாவமே! சும்மா கொட கொடக்காம கேளுங்க! சும்பளம் வரைக்கும் செலவுக்கு ஐநூர்தான் இரிக்கி. அத இப்ப செலவழிச்சிட்டு என்னா செய்றை?”

“ஒங்கட காக்காட மொகத்ல எப்பிடி நாளைக்கி முழிக்கிறது?”

“பாவமே, சொல்றத கேட்டுட்டுப் பேசுங்களேன்! காய்தம் திங்கக் கெழுமதான் வரப் போஹ்து! அப்ப சாமத்திய சடங்கெல்லாம் முடிஞ்சிரிக்கும்! திங்கக் கெழும காக்காக்குக் காய்தம் ஒண்டு எழுதுங்க! அவர் எழுதுன என்லப்பயும் வெச்சி அனுப்பனமுண்டா, அவருக்கு வெளங்கீறும்! மாசக் கடசீல வாரோமண்டு எழுதுங்க! சீட்டு சல்லி கெடச்ச சீர்க்கு போய்ட்டு வந்துறலாம்!”

“பாவமே!” என்றேன் நான்.

1993ல், ‘இலங்கை சுற்றாடல் வெகுஜனத் தொடர்பாளர் பேரவை’ நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் ரூபா 1000/- பரிசு பெற்ற பத்துக் கதைகளுள் ஒன்று.

சிறிபாலபுர மாத்தையா தொகுதி

முதுகச் சொறியுங்கோ

போட்டிக்குச் சிறுக்கதை கேட்டிருக்கிறார்கள். என் எழுத்துக்களைப் பற்றிச் சில விமர்சகர்கள் கூறியிருப்பது வெறும் முகஸ்ததுதிதானா, முதுகுச் சொறியல்தானா என்று நானே பரிசோதித்துக் கொள்ள ஒரு நவீன சந்தர்ப்பம்!

“நீங்களும் பங்கெடுக்கிறீர்களா?” என்று ஜோசப்பிடம் நேற்றுக் கேட்டேன்.

‘நானும் பங்கெடுக்கிறதா?’ என்று கேட்பது போல் சிரித்தார் அவர். நல்ல அநுபவசாலி. அந்த அநுபவமே பரிசை அவர் தலையிற் கட்டிவிடும். என்றாலும் தானும் இதிற் பங்கு பற்றுவதை ஒரு சிறுபிள்ளைத்தனமாக அவர் கணக்கெடுத்ததைப் போன்றிருந்தது அந்தச் சிரிப்பு!

கடைசியில் அவர் இப்படித்தான் சொன்னார்:- “இது வரைக்கும் தீர்மானம் இல்ல!.. இனிமேலும்.... தீர்மானம் இல்லாமயும் இல்ல!”

சரி, எனக்கு அப்படி இல்லை. நான் பங்கு பற்றப் போகிறேன்.

எந்த விஷயமாகவும் இருக்கலாமாம். ஓப்பன் வீஸா! யாருமே கட்டுரை எழுதாமல் கதையே எழுத முடியும். நிஜமான உயிர்ப்புக்கள்! இப்போது கைலாஸம் இல்லை; கானாகுவும் இல்லை; காசிதான் வாசியாயிற் ரே!

ஆனால் பத்துப் பக்கங்களுக்கு மேல் வேண்டாமாமே! கொஞ்சம் கூடக் குறையப் போனால் தீட்டாகி விடுமோ? ஐந்து வருடங்களென்று . பெட்டி தூக்குபவர்கள் கூடத் தங்களின் பெட்டி வருகிற மட்டும் மலர் வளையம் விற்கவில்லையா? நடுவர்கள் இரக்கப்பட்டே ஆக வேண்டும்! ஒரு பக்கத்துக் கதையைப் பத்துப் பக்கத்துக்கு வளர்த்தானா, இருபது பக்கத்துக் கதையைப் பத்துப் பக்கத்துக்குச் சுருக்கினானா என்று புரியாதவர்களும், என்பதுக்கு முதலிலேயே செத்துப் போயிருக்க வேண்டியவர்களும் நடுவர்களாக

இருப்பார்களா? இருக்கலாம்! எனக்கு நிறைய அனுபவம் உண்டு- போட்டி முடிவுகள் வாசித்து வாசித்தே!

நல்ல தீமாகப் போட வேண்டும் - இது தரிகிடதீம் இல்லை, சரியான சிறுக்கைத்த தீம் என்று ஒத்துக்கொள்ளும்படி!

எது நல்ல தீம்? .. ஈழப் பிரச்சினை? அது மார்க்கட்டில் மலிந்துபோன பொருளாக இருக்கிறது! அகில உலகமும் அதில்தான் ட்ரேட் ஸோன் நடத்துகிறது! தொழிலாளர் பிரச்சினை? மற்றும்! நாட்டிலே தொழிலாளர்களே இல்லை என்ற அளவுக்கு இப்போதே குவிந்து விட்டது. காதல்? மண்ணிலேயே பற்றில்லாத பயல்களுக்குக் காதல் ஒரு அவசரமா? அப்படியென்றால் கல்லி? சரியான டோக்கியூமெண்ட்ரி! பல்கலைக் கழகங்களை இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு வரையில் ஊறப்போட்டு விடுவார்கள்! இலக்கியப் பிரச்சினைதான் இனிப் பாக்கி. அதுவும் வேண்டாம்! யாராவது ஒருவன் நான்தான் கைலாளின் ஆவி, கானாகுவின் ஆவி என்று கிளம்பப் போகிறான்! இப்போதே ஒவ்வொரு வரிக்கும் ஒவ்வொருவன் என்ற விகிதத்தில் பேனையைத் தூக்குகிறான்கள்!

சரி, தீமுக்குப் பிறகு வரலாம். கதையை வளர்ப்பது எப்படி? நனவோடை உத்தி? அதைப் பற்றி இன்னும் ஒரு மனிதனுக்குமே தெரியாத மாதிரித் தெரிகிறது. தெரிந்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளும் சிலர்க்கட, அந்தத் தனி மனிதக் குப்பைத்தனம் சமுதாயத்துக்குத் தேவையில்லை என்கிறார்கள்! பேளேஷ் :பேக்? பாவம், நடுவார்கள்! விங்கம் பெயர்ந்த வரலாறு மாதிரி நாட்டை விட்டே ஒடிப் போய்விடுவார்கள்.

எந்த நடையாக இருந்தாலும் முடிவிலிருந்து தொடங்கினால் எப்படி?

எந்த நடையை எப்படித் தொடக்கினாலும் சரி, பெட்ரோலுக்கு மேல் தீக்குச்சியை உரசி வீசிய மாதிரி பக பகவென்று பற்றி எரிந்து போய்த் தன்னீரை ஊற்றிய மாதிரி டப்பென்று அணைந்து போக வேண்டும்!

யாவும் கற்பனை என்று போடுவதா? அப்படிப் போட்டால் யதார்த்தத்தைக் கேலி செய்த மாதிரிப் போய்விடுமே!

யாவும் கற்பனை அல்ல? அப்படி ஒன்றைப் போடப் போய், அலையில் யேசுராசா பிரம்போடு நிற்கப் போகிறார்! கற்பனை அல்ல என்று போட்டால்? கற்பனை அல்ல என்றால் அதை ஏன் போட்டும் காட்ட வேண்டும்? என் கவிதை நெருப்புக் கவிதை என்று தப்படித்த மாதிரி ஆகாதா அது? சம்மாவே விட்டு விடுவோம்.

முற்போக்காளர்கள், யாதார்த்தப் படைப்பு என்று சொல்ல வேண்டும். நற்போக்காளர்கள், இதொன்றும் புதியதல்ல, என்றாலும் பரவாயில்லை என்றாவது சொல்ல வேண்டும். பிற்போக்காளன் ஒவ்வொருவனும், நான் இதைவிட நன்றாக எழுதியிருப்பேனே என்று அடிக்கடி எரிய வேண்டும். ஒரு

சாக்கா, மெளனி, சுந்தர ராமஸ்வாமி; மாமல்லன் மாதிரி இருக்க வேண்டும். நம் நாட்டு பாதையில் சொன்னால், ஒரு தனையசிங்கம், தெளிவத்தை, உமா, ரஞ்சுகுமார், கொத்தன் மாதிரி இருக்க வேண்டும். பிற நாட்டு பாதையில் சொல்லும் போது, குழுதத்துக்கு வந்து கெட்டுப் போகாமல் இருந்திருந்தால் பிரபஞ்சனையும் சொல்லலாம் தான்.

வேண்டாமப்பா, ஒன்றுமே வேண்டாம்! நான் நானாக இருந்தால் போதும்! புதுமைப் பித்தனின் அந்த முட்டாள் வேணு மாதிரி நானும் போய்விடக் கூடாது!

சட்! நானே அன்று மேடையிற் பேசினேன், பேனையை உருட்டிக் கொண்டே எழுதுவது ‘வதை’ என்று! பிச்சை எடுத்துத் திரியக் கூடாது என்றும்! கலண்டர்க் கவிகளுக்கும் எனக்கும் பிறகு என்ன வித்தியாசம்?

இந்த முடே இப்படித்தான் - எழுத வேண்டிய நேரத்தில் பெண்டாளப் போகிற மாதிரி!

:பஸ் ஸில் போகும் போதெல்லாம் என்னென் வகையாக மூடு வருகிறது! கக்கூஸில் இருக்கும் போதுதான் அருமையாக வந்து தொலைக்கும்! வெளியில் வந்து, ‘இந்த ஷேவிங் செட்ட இங்ஙின வச்சனே, எங்க?’ என்பதைப் போல் ஒன்றால் மனைவியோடு கொஞ்சுவதோடு அதுவும் பறந்து விடும்! கக்கூஸ் க்குப் போனால் நோட் புக்கோடு போகும் படியாகவா அது பொறுமையாக வந்து தொலைக்கிறது? வெள்ளைக்காரன்தான் சரி, அங்கேயே தாள் இருக்கும்! எனக்குக் கதை எழுதவே தாள் இல்லை; கக்கூஸில்தான் வைக்கப் போகிறேனா?

நேற்றோ முந்தாநாளோ நல்ல ஒரு ப்ளொட், அதுவும் கனவில் வந்தது. அருமையான தீம்! என்ன அது?... ம.... ? அது மகன்மார் காதலிக்கிற கதையா? கிழிச்சான்கள்! வீட்டுக்காரன் கூலியையும் உயர்த்தி இரண்டு வருடத்துக்கு அதிகப்படியான முன் பணமும் கேட்ட கதையா?... இல்லையே!... அதைத்தான் வட்டிக்கு வாங்கிக் கொடுத்தாயிற்றே!.... ஜேவிப்பி சரணடைவது மாதிரியா கனவு கண்டேன்? நோ, நோ! சனியன்! சமயத்துக்கு வராது! சுப்பரான ப்ளொட் அது! இனித் தேதி முடிந்த பிறகுதான் அது நினைவுக்கு வரும் - நமது விமர்சனக்காரர்களுக்கு மேடையை விட்டு இறங்கிய பிறகு, ‘ஜையேயா, நான் அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாதே’, என்று ஞானோதயம் வருகிற மாதிரி!.... ஒரு தமிழனோ முஸ்லிமோ ஜனாதிபதியாக வந்த மாதிரியோ? இல்லையே, இல்லையே!..

சில நேரங்களில் என் மனைவிக்கு நல்ல நல்ல தீம்கள், யோசனைகள் வரும். ‘சுற்றிவரப் பினாங்களாகக் கிடக்கும் போது உங்களுக்கு இலக்கியம்’! என்ற மாதிரி ஒரு ராத்திரி இரண்டு மணிக்கு முன்னுமுனுக்கிறாள்! நான் கூடக் கனவில்தான் பிதற்றுகிறாள் என்றுதான் நினைத்தேன்.

இவள் ஒன்றையும் தீவிரமாக யோசித்துப் பேசுபவனும் இல்லை. இரவான பின் என் வாசிப்பும் எழுத்தும் இவனுக்குச் சில வர்மங்களில் பிடிக்கிறதில்லை! அதிலும் கீவீ நிகழ்ச்சி முடிந்த பிறகு படு மோசம்! நான் வேறு பாவி, கட்டிலில் இருந்து கொண்டுதான் எழுதுவேன், வாசிப்பேன் - நெருப்பில் சீனி போட்ட மாதிரி! இதனால் தெறிக்கும் ஏமாற்றமோ ஆத்திரமோதான் இப்படி உருவம் கொள்ளும்!

அவனுக்கு அப்போதே சொல் லியிருக்கக் கூடிய மறுமொழியும் இப்போதுதான் ஞாபகம் வருகிறது:-

மழை; வெயில்; வதை; பசி; கிழிசல்; வறுமை. ஒரு பின்னள் பின்மாகக் கிடக்கிறது. கணவன் ஆஸ்பத்திரித் திண்ணையில். கைக் குழந்தை பட்டினியில் துடிக்கிறது. காய்ந்த முலை. உலகத்தில் புட்டிக்குரிய பாலே இல்லை! அவள் என்ன செய்கிறாள்? குழந்தையை வாரி அணைத்துக் கண்ணீர் விட்டுக் கதறித் தூங்க வைக்கிறாள் - தாலாட்டும்! இது ஓலக்கியம் வளர்ந்த வரலாறு. நாங்களும் தாய் வழிதானே? நான் போய் ஒரு பணக்காரிக்குப் பிறந்திருக்க முடியுமா? இதை இவனுக்குக் கூறி இவள் வாயை அன்று அடைத்திருக்க வேண்டும்! இப்போது வேண்டாம், ஆண்டவனே; எனக்கிப்போது கதை முக்கியம்!

நல்ல தலைப்பாக வைக்க வேண்டும்- ஒரு படிமமாக, ஒரு குறியீடாக, முழுக் கதையையும் பிழிந்தெடுத்துப் பில்ஸ் செய்தது போல!

துள்ளல், எள்ளல், கொள்ளல் என்று தனித் தலைப்பு நன்றாயிருக்குமா? அல்லது அரசத் துள்ளல், மக்கள் எள்ளல், மாட்டிக் கொள்ளல் மாதிரியாக இரட்டைத் தலையங்கம் நன்றாயிருக்குமா? அல்லது ஈப்பா மாதிரியோ நெல்லை மாதிரியோ நீண்டவை? காலங் காலமாக நினைத்தென்னிய காரிய வினை? ஒரே ஒர் வான் கோழிப் பறவைப் பட்சி கானவான் மயிலாக ஆகிறது? அல்லது வினாக் குறி? ஆச்சரியக் குறி?

வட்டம்? நீ? வா? போ, தா, தீ, தூ, ஆ, ஊ, சீ?.....

இந்தக் கதையின் தலைப்பைப் புதுமையாக வைக்க வேண்டும்! புதுமை! புதுமை! கலியாணக் கதையானால் சாவு வீடு என்று வைக்கலாமே! ஹா! பிரமாதம்! தலையங்கத்தை வைத்தே நடுவர்களும் விமர்சகர்களும் பத்துப் பதினைந்து மனித்தியாலம் பேசி விடுவார்கள்! ஹப்பாடா! ஒரு மாதிரியாகத் தலையங்கம் வந்து விட்டது! இனித் தீழும் வந்துவிடும்! பேணையை உருட்டிக் கொண்டே யோசித்தால் ஏன் வராமற் போகிறது? அகிலன், நாபா, லக்ஷ்மி ஜன்மங்களுக்கு வந்ததென்றால், வாரிக்களுக்கு வராமலா போகும்?

இந்த நடை முக்கியமாயிற்றே! யாருடைய நடை நல்லது?

யார் யார் பார்சிலிக்கப் போகிறார்கள் என்று தெரிந்தால் அவர்களுக்குத்

தகுந்த மாதிரி எழுதி விடலாம்! முப்போ இருந்தால் மெய்யுள் நடை. யேசுராசா இருந்தால் மெளனி நடை. தெளிவித்தையானால் பேச்சு நடை. முருகையனானால் விஞ்ஞான நடை. யாரென்றுதான் தெரியவில்லை! போட்டி நடத்துபவர்கள் நடுவர்களையும் அறிவித்துவிட்டால் என்ன? நாளை எனக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாப் பிரிண்டிங் ஓடர் ஒன்றும் வரவிருக்கிறது!

குடும்பக் கதையை விரும்புபவர் காதல் கதையை விரும்புவாரா, :ஷடவஸ் கதையை விரும்புவாரா? இல்லாவிட்டால் கொழுத்த சீதனத்தோடு ஒரு :புரோக்கர் கல்யாணக் கதையை எழுதிக் கெட்டி மேளம் அடிக் கவேண்டியதுதான்! இதை நடுவர்கள் விரும்பாவிட்டால்? விரும்பாவிட்டால் அதற்கு நேர் எதிராக ஓடிப் போகும் ஒரு கதையையும் அனுப்பி வைக்கவேண்டியதுதான்! அதுதான் எத்தனைக் கதைகளையும் அனுப்பலாமே!..

புரட்சி நடுவர்களானால்? சிகப்பு ஆகாஸத்தில் அதி சிகப்பு ஸார்யன் புஷ்பித்து அதி அதி சிகப்பு மனுஷ்யர்கள் அஹிலத்தில் பிரவேஸம் கொண்டார்கள் என்று காது குத்தலாம்.

நிச்சயமாக ஒரு பெண்ணின் பெயரில்தான் எழுத வேண்டும்! அது எந்தக் குப்பைக் கதையாக இருந்தாலும் முதற் பரிசு சர்வ நிச்சயம்! நடுவர்கள் பாகாய் உருகிவிடுவார்கள்! இல்லாவிட்டால் என்னதான் கலையம் சம், மொழிநடை, உத்தி என்பன சிறக்க எழுதியிருந்தாலும், நாலு நடுவர்களுள் ஒருவர் நவீன சிறுகதைகள் வாராதாராக இருந்து, அது எனக்குக் கதையாகப் படவில்லை என்று ஒதுக்கித் தள்ளி விடுவார்! பிறகென்ன, முன்று பேரின் புள்ளிகளைக் கூட்டி நாலால் பிரித்துக் கடைசியில் தள்ளி விடுவார்கள்! ஆமாம், பெண் பெயரில்தான் எழுத வேண்டும்!

ஜப்பீகேயே:ப் ப்ளொட்டான் இப்போதைய மார்க்கட் என்று நினைக்கிறேன். உறுப்புக்களை அறுத்து அங்கேயே ஈடு வைத்துவிட்டு வந்த இந்த அப்பிராணி மயான அமைதிப்படைக்கு, மேகம் மேகமாய் நோய் பரவியிருப்பதாக இந்தியாவில் புதிய வாக்டம் எழுதப்படுகிறதென்று ஒரு புதிய ஜதீக்க் கதை! இந்தப் படைக் குழந்தைகளை நினைத்தால் பாவமாகக் கிடக்கிறது. தூக்கி வைத்துக் கொண்டு அமாவாசை நிலவைக் காட்டிப் பழங்காலப் பாற் கடலின் அசர பானத்தைக் கொடுக்க ஆசை! அதிலும் ஒரு சிக்கல் வரும்போல் தெரிகிறது!

மனைவி என்னமோ தூக்கத்தில் அனுங்குகிறாள்.....

நான் பரிசை வாங்கிக் கொள்ளப் பேப்பர்க் காரர்கள் பிரஸ் ஸஸ் இழப்பார்களோ?..

க்கும்! இவள் விழித்தே விட்டாள்!

“என்னாப்பா இது, இன்னும் தூங்கலியா?”

“ம்!”

“இந்த மனுசன் இப்பிடி ராத்திரி பகலா யோசிச்சி யோசிச்சிப் பைத்தியந்தாம் புடிக்கப் போகுது!”

“ம்!”

திரும்பிப் படுக்கிறாள். படுக்கட்டும்! பகல் முழுக்க மாரடிக்கும் மனைவிக்கு இரவிலாவது நல்ல தூக்கம் அவசியம்!

பரிசு கிடைத்தால் மட்டும் அந்தப் பணத்தையோ புகழையோ இவள் வேண்டாமென்றுதான் சொல்லி விடுவாளா? இவனும் ஜான்கி, ஜெயலலிதா வம் சம்தானே!... ச்சே பாவம்! என்ன இருந்தாலும் அந்த அம்சத்தைப் புகுத்தி நான் இவளைப் புண் படுத்தக் கூடாது!

ஆற்றே வருஷத்துக்கு முதல் இப்படித்தான், இரவிழுவாகக் கண் விழித்து, பிரச்சாரிய விரதமும் பூண்டு, முன்று - நான்கு வாரங்களாகத் தனி வெண்பாவில் ஒரு நெடுங் கவிதை எழுதினேன். பூஜை மாதிரித்தான். அதைப் புத்தகமாகவும் போட்டேன். நகையைப் பிறகு செய்யலாம் என்று தள்ளியும்வைத்தேன்.

ஜந்து வருஷமாகக் கொஞ்சமாகவா ணானாள்? புத்தகம் போடும் பிரச்சினை வள்ளுவருக்கு இருக்கவில்லை. இருந்திருந்தால் அந்தக் குறளைப் பிடுங்கி ஏறிந்து விட்டு, ‘ஆடுதல் காமத்துக் கின்பம் அதற்கின்பம் போடுதல் பொன்னா பரண்!’ என்றல்லவா பாடியிருப்பார்!.

புத்தகத்தை வெளியிட்டேன். போன வருஷம் வரையில் :டைவஸ் செய்த மாதிரித்தான்! பிறந்த பிள்ளை என்னமோ அருட்டுணர்வில்தான் பிறந்திருக்க வேண்டும்! எப்படியோ, என்னைப் போன்ற அப்பாவிகளை வைத்தும் புகழ் சம்பாதிக்கும் ஒரு சிலர் இருக்கத்தானே செய்கிறார்கள்! இந்த வெண்பாவுக்குப் போய் அந்த வருஷத்தின் சிறந்த கவிதை நூல் என்று மைக்குக்கும் கெமராவுக்கும் முன்னே நின்று ஒரு செக்கைக் கொடுத்து விட்டார்கள்! மறுநாளே மரியாதையாகச் செக்கை மாற்றி, இன்னுங் கொஞ்சங் கடன் பட்டுச் சொன்னதில் பாதியைச் செய்து போட்டேன். அத்தோடு பிரச்சினை :பூஸாவுக்குப் போய்விட்டது! இப்போது அவசரங்களுக்கு ஈடு வைக்கக் கேட்டாலும் கூடக் கழுத்தைத் திருப்பிப் படுக்க மாட்டேன் என்கிறாள்!....

விழித்து வேதாளமாகப் பார்க்கிறாள்! எழுத வேண்டாம், யோசிக்க வேண்டாம் என்று அலங்கோலமாகத் தூங்கினால், நானென்ன வசிஷ்ட்டரா - என் எழுத்துத் தவத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளு?

என் தவறை நானும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்தான். அவளை நிம்மதியாக உறங்க வைத்துவிட்டு நான் பின் தூங்கிப் பின்னேழ வேண்டும். இலக்கியம்

வந்துவிட்டது என்பதற்காக இல்ல ஜக்கியம் கெட்டுப்போக விடக்கூடாது!

என்ன செய்வது, இலக்கியம் என் முதல் மனைவி என்று நானே பீத்திக் கொள்கிறேன் - புத்தகம் போடுவது பிரசவம் மாதிரி என்று தாயின் பிரசவத்தையே கொச்சைப்படுத்துகிறது போல! ‘இல்லறக் கணைப்புக்குப் பிறகுதான் இலக்கியம் பிறக்கும்!’ என்று யாராவது மந்திரவாதி மாதிரி சைக் காலஜி எழுதி வைத் திருந்தால் நிச்சயமாக நானும் நீங்களும் எல் லோருமே அதற்குப் பலியாகியிருப்போம்! அதன் பிறகு எல் லாப் பெண்களுமே இலக்கியக்காரனைத்தான் கட்டுவோம் என்று நிற்பார்கள்!

இலக்கியக்காரனைப் பெண்கள் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவே கூடாது என்று இப்போது யாரும் ஊர்வலம் போகாமல் இருந்தால் பெரிய காரியம்!

இப்போது அந்தப் பலவீனமெல்லாம் வேண்டாம்! கதைதான் வேண்டும். இன்னும் ஜந்தாறு நாள்தான் மிச்சம். தபால் என்னவாகுமோ அதுவும் தெரியாதே! இன்றிரவு எப்படியும் குறிப்பெடுத்துவிட வேண்டும். நாளைக்கு எழுதிவிட வேண்டும். நாளை நின்று அதை மறுபடியும் செப்பனிட்டுவிட வேண்டும். எழுத்துக்கென்றே பிறந்தவர்களுக்கு ஒரு தரம் எழுதினால் போதும்! இரண்டாம் முறை திரும்பிக்கூடப் பார்க்க மாட்டார்கள்! விமர்சகர்களுக்கு அப்படி ஒரு தண்டனையை நான் கொடுக்க மாட்டேன். வாசகர்கள் இளிச்ச வாய்களானால் பரவாயில்லை. எனக்கு ஆகக் குறைந்தது இரண்டு மூன்று முறையாவது அடித்துக் கிழித்துத் திருத்தினால்தான் ஆழியில் குளித்த சுகம் வரும்!

சாரி, தீழுக்கு வருவோம். ஒரு கதா நாயகன். அவன் தமிழ் வளர்க்கிறான். அடச் சீ! தமிழ் சினிமாவுக்குக் கதை கட்டுகிற மாதிரி! தமிழை எந்தக் கதாநாயகன் வளர்த்தான்? தமிழல்லவா ஓவ் வொருவனையும் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது! பாரதி தமிழ் வளர்த்தானா பாரதியைத் தமிழ் வளர்த்ததா? இதுகூட நல்ல ஒரு ப்ளொட்டான். ஆனால் அது கட்டுரைக்குத் தான் சாரி.

கதாநாயகன். அவன்..... அவன்?

இந்த நடுவர்கள் சோஷலிஸ்ட்டுகளாக இருப்பார்களோ? அப்படியானால் ஆன்மீகவாதி சுரண்டுவதாக இருக்க வேண்டும். முதல் பரிசு சத்தியம்! ஒர் ஜயர் பண்டாரப் பொடியனை நொருக்கி இருநாறு, முந்நாறு சம்பாதித்ததாகக் கோவிலும் கட்டலாம்; அதில் உட்கார்ந்து பூவும் சுற்றலாம்!

இவர்கள் ஆன்மீகவாதிகள் என்றால், சோஷலிஸ்ட்டு காச லிஸ்ட்டைச் சுரண்டுவதாக அமைக்க வேண்டியதுதான்! சுரண்டுதல் என்னவோ சோஷலிஸ்ட்டுக்கும் பொதுவானது, ஆன்மீக வாதிக்கும் பொதுவானதுதானே!

சோஷலிஸ்ட்டு என்ற பதப் பிரயோகம் சரிதானா? வேண்டுமானால் என் பெயரையும் பரிசையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள மானிடவாதி என்று போடுவோமே!

இந்த மானிடவாதிக்கு மட்டும் தான் மானிடம் வருமென்று என் நண்பன் ஒருவன் கூறினான். அதனால் தான் அவன் மானிடவாதி வட்டத் தில் சேர்ந்தானாம். அதற்கு முன் எப்படி இருந்திருப்பான்? என்னைக்கூடச் சேரச் சொல்லிக் கரைச்சல்!

போன மாதம் ஒரு மானிடக் கூட்டத்துக்குப் போனேன். அறுபது எழுபது மானிடர்கள் வந்திருந்தார்கள். மேடையில் ஆறோ ஏழோ மானிடர்கள். சபையில் எக்கச் சக்கமான புழக்கம். புழக்கம் சரியா, புனுக்கம் சரியா? ஏதோ, ஒரு புழலுனுக்கம்! எல்லாமே வாய்ச் சூட்டு வினை! மேடை மானிடர்கள் நாலைந்து இஞ்சிச் சோடா வாங்கிக் குடித்துக் குடித்தே பேசினார்கள். ஏனைய மானிடர்கள் தொண்ணாந்துபோய் இருந்தோம். இனிமேல் மானிடக் கூட்டத்துக்குப் போனால் குடிப்பதற்கும் ஏதாவது கொண்டு போக வேண்டும்! பஞ்சச் சோடா நல்லது! வாயிலும் அடைக்கலாம்; காதிலும் அடைக்கலாம்!

ஆஹாஹா! இதையே ப்ளொட்டாக வைத்து என் கதையை எழுதிவிடலாமே! தலைப்பு மானிடம். மனிதம் என்றும் வைக்கலாம்! மனுஷ்யம் என்றாலும் புதுக் கவிதையைப் போல ஹெல்மெட்டுடன் நிற்கிறது! சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்தால் மனுஷ்யத்வய! மகனிடம் கொடுத்தால் சிங்களத்தில் பெயர்த்து விவரணையில் போட்டு விடுவான். அதில் ஏதாவது தவறிருந்தால் அதையே ஜந்தாறு வருஷங்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு திரிவார்கள் சில விமர்ஸ்கள்! அதே பெரும் புகழ் ஆகிவிடுமே! விஷயத்துக்கு வருவோம். ஆங்கிலத்தில் ஹரியூமனிசம்! கம்யூனிசம் என்றால் ருஷ்ய பாஸை! ஆகா! ருஷ்யா வரையில் போகுமே!

அட, அதிலும் ஒரு சங்கடம் கிடக்கிறதே! போனவாரம்தான் ஒட்டுக் கவிதை உத்தமசீலன் எனக்குப் புதிய ஜியா ஒன்றைக் கொடுத்திருந்தான்.

“அட பேப்பயலே! முப்பது வருஷமா எழுதிறியே; இது வரைக்கும் எவனாவது ஒருத்தன் ஒன்னப் பத்தி மேடையிலயோ பேப்பர் லயோ குசினிக்குள்ளயோவாவது சொல்லியிருப்பானா? ரெண்டே வருஷத்தில் ஏம் பேரு இந்தப் பக்கம் ரஷ்யா வரைக்கும் அந்தப் பக்கம் அமெரிக்கா வரைக்கும் போயிருக்கு! இப்ப நாஞ் சொல்ற மாதிரி செய்! ஏதாவது ஒரு வட்டத்தில் சந்தாதாரனா சேந்துக்க! விடியல், புஷ்பம், ரத்தப்புரட்சி, ஜன ஸான்யம், சிவப்புன் அடிக்கடி எழுது. சிகப்புன் எழுதினா இன்னும் விசேஷம்! அதுக்குப் பொறுகு பாரு, ஆஹாம்பான்; இல் லேன்னா ஓஹோம்பான்! எத எழுதனும், எப்பிடி எழுதனும்னு நீ ஒண்ணுக்கும் யோசிக்க வேண்டியதில்லை! கன்னா பின்னாவுக்குக் கருத்துச் சொன்ன மாதிரி ஒண்ட ஓவ்வொரு பேத்தலயும் காத்திரிம்பான்! யாருக்கும் எதுவும் வெளங்கணுமேங்கிற பிரக்ஞஞூயும் வேண்டியதில்ல! எம்ஜியார் பேசற மாதிரி எழுத்டா அதுதாண்டா புதிய இலக்கியம்! கொஞ்சக் காலத்துக்குப் பொறுகு நீ எழுத வேண்டியது கூட

அவசியமில்ல! சும்மா ஒன்றிக் கிட்டே இருக்க வேண்டியது; அவனவன் அதேப் பண்ணிக் கிட்டுப் போய்றுவான்! அப்பறம் வெள்ளி விழா, பொன்னுவிழா, வைர விழா, சாம்பல் விழா எல்லாமே வரும்! அந்த வட்டத்தில ஒருத்தன் காத்து விட்டாக் கூட, ‘ஆஹா, ஸஹந்தம்!’ னு வட மொழியில சொல்லக் கத்துக்க! அந்த முன் பல் ரெண்டையும் புதுசாக் கட்டிக்க!....”

ஆஹா, இப்படிப் புத்தி கெட்டு என் எதிர்காலம் அத்தனையும் வீணாகும்படியாக நான் கதை எழுத முடியுமா? வேண்டாமே! எழுத்துச் சுதந்திரம் வந்த பிறகு அப்படியெல்லாம் எழுதலாம்!..

சாரி, இப்போது எதைத்தான் எழுதுவது? போட்டி முடிந்துதான் ப்ளொட் வரப் போகிறது! இந்த மாதிரி நேரங்களில்தான் பேணையை ஒடிக்க வருகிறது - பாரதியை யானை கொன்றது போல!

சீ! எவ்வளவு புழுக்கமாகக் கிடக்கிறது! இவள் எப்படி இப்படித் தூங்குகிறாள்?

பாவம், இன்று ‘:ஷனஸ்ட்டி’ போகும் போதே இவளுடைய பார்வை சரியில்லாமல் இருந்தது! பாவந்தான் இவள்! இலக்கியம் செய்வதை விட இல்லறம் செய்வது லாபமாகத் தெரிகிறது!

சாரி, என்ன தீம் நல்லது?

புரண்டு படுக்கிறாள்.

சாம் பாராக ஒரு தீம்? ஒரு குண்டும் ஒரு குழந்தையும்! ஒரு பயங்கரவாதியும் ஒரு பயந்தாங் கொள்ளியும்! ஒரு மாங்கோட்டையும் அல்லது மாங்காயும் ஒரு ஜோடிப் பாத ரட்சையும்?

“முதுகக் கொஞ்சம் சொறிஞ்சி விடுங்களேன்,” என்று இவள் பின் புறமாக நக்கரித்து நெருங்குகிறாள்!

இலக்கியம் படைக்கு முன் மனைவிக்கு முதுகு சொறிவது கூடப் பின்னையார் சுழி போலத்தானா?

1989ல் ‘திசை’ நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு ரூபா 250 பெற்றது.

திசை

வரண் கோழி

சுட்டம் முன்றரைக்கென்று அழைப்பிதழ் குறிப்பிட்டது. ஆனால் ஐந்து மணியைத்தான் அப்படிப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்! சாதாரண ஒரு மண்டபத்தில் நடக்கும் இலக்கியக் கூட்டத்துக்கு எந்த மடையன் அழைக்கும் நேரத்துக்கு வருவான்? தப்ரபேன், ரண்முத்து, ஓபரோய் போன்ற ஓட்டல்களில் என்றாலாவது, மண்டபத்தை அடுத்த நிகழ்ச்சிக்குக் கொடுக்க வேண்டுமே என்று நேரத்துக்கு வருவார்கள். அங்கேகூடச் சில உயர்தரச் சதிகாரிகளுக்கு மண்டையில் விழியாமல், அரை மணித்தியாலம் கழித்தும் வருவார்கள்! இப்படிப்பட்டவன்களை எல்லாம் கட்டிக் கொண்டு அழ வேண்டும் என்பது இலக்கியக்காரனின் தலைவிதி!..

என் அனுபவர்த்தியிலான எண்ணத்தில் நான் முன்னை மண்டபத்தை அடைந்தபோது நால்கர மணி. நாற்பது நாற்பத்தைந்து பேர்கள் குழுமியிருக்க, என் அனுபவத்தின் தோல்வியாகக் கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

வரவேற்புரை, தலைமையுரை, நூல் வெளியீடு என்பன முடிந்து போய் விமர்சனம் நடந்து கொண்டிருந்தது. எத் தனை மணிக் குத் தொடங்கியிருப்பார்கள்? அல்லது ஊரில் இல்லாத புதுமையாக விமர்சனத்திலேயே ஆரம்பித்திருப்பார்களோ?

முன் பக்கத்து நாற்காலிகள் சில, ஓட்டை விழுந்த பல் வரிசையாக்கின சபையை. யாருக்காவது ஒதுக்கியிருப்பார்கள். ஒதுக்காவிட்டாலும்கூட முன் வரிசை பலருக்குப் பிழிக்காது! ‘போர்’ அடிக்கும் போது கதைக்க, எழும்பிப் போக, சிக்ரெட் பிழிக்க, தூங்க, எட்லீஸ்ட் கொட்டாவி விடவெல்லாம் பின் பக்கமே வாய்ப்பானது.

விமர்சகர் கனத்த குரவில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய குரல் மைக்கையே செவிடாக்கிவிடும் போல் இருந்தது. சினிமாக் கோஸ்வரன் மாதிரிப் புதிய துணிமணிகளில் உயரமாக நின்றிருந்தார். கையில் கனத்த நூல் ஒன்று விரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அடேயப்பா! நாலாயிரம் பக்கமாவது இருக்குமே! விலையும் ஜநாறு அறுநாறு வருமே! எழுத்தாளர் பருத்திச்சாமி செய்தாலும் கனமான காரியமாகத்தான் செய்திருக்கிறார்!

அக்கம் பக்கமாகப் பார்த்தேன். யாரிடமும் அந்நூல் கைவசம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எவன் வாங்குவான்? ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலில், ஓர் ஐம்பது கோஸ்வரர்களாவது கூடியிருந்தால் வாங்கியிருப்பார்கள்! மூன்றாவதாக இருந்தவர் கையில் ஒரு சினிமாப் பாட்டுப் புத்தகம் சுருண்டு கிடந்தது.

எனக் குத் தெரிந்தவர்கள் யாருமே சபையில் இருந்ததாகவும் தெரியவில்லை. என்னைப் போல் பிந்தி வரலாம். அல்லது ‘அறிமுகம்’ இல்லாதவர்கள் கூடும் அறிமுக விழாவோ?.....

பிட்டணியிலோ டீவீயிலோ கிரிக்கட் இருக்கலாம்.....

மேடை நடுவில் இருந்தவர்தான் நூலாசிரியர் பருத்திச்சாமி போலும். முழுக்கிற முழுயிலேயே தெரிகிறது. அதேசியத் துணிகளில் ஒரு ஹோலிஷூட்டைப் போலவோ நாஸ்த்திகணப் போலவோ தோற்றும். பக்கத்தில் யாரோ இன்னொரு மேல் நாடு. இந்தப் பக்கமும் அப்படி ஒன்று. மொத்தம் ஏழேட்டுப் பேர்கள் இருந்தார்கள். யாரையும் எனக்குத் தெரியவில்லை. அரசியல்வாதிகளோ என்னவோ! அரசியல்வாதிகள் வந்தால்தான் அப்படி. வரவேற்பு, கேள்வி கேட்பாடு இல்லாமலேயே தலைவருக்குப் பக்கம் பக்கமாகப் போய் அழக்கிக் கொள்வார்கள்! நூலாசிரியர்கூடக் கீழேதான் உட்கார வேண்டும்.

பழைய முகங்கள் எங்கே? பழையவர்கள் வந்தால் முதுகுதான் சொறிவார்கள் என்று இவர்கள் புதியவர்களில் இறங்கி விட்டார்களோ?

தேவையில்லாமல் ஒரு கெமரா அடிக்கடி எழுந்தது; ஒளிர்ந்தது; ஒளிந்தது. வீடியோக்காரரின் வெளிச்சம், திரும்பிய பக்கமெல்லாம் உருவங்களைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு மேய்ந்தது.

விமர்சகர் அலறிக் கொண்டிருந்தார். உள்ளதோ ஐம்பது பேர். அதற்கு நாலைந்து மைக்கும் இரண்டு மாபெரும் ஸ்பீக்கர்களும்! அதில் வேறு அந்த மனிதர் தேர்தல் கூட்டத்தில் போல் தொண்டைத் தண்ணீரை வற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“.....எனவே - அறிவார்ந்த - பெரு மக்கட் பிறப்புக்களே! (ஸ்பீக்கர்கள்

கிண்... கிண்... என்கின்றன.) இலக்கியம் படைப்பவனுக்கு - இலக்கியம் - தெரிந்திருக்க வேண்டும். (கிண்!) இலக்கியம் தெரிந்தவனுக்கு - இலக்கியம் படைப்பது - மிகவும் எனிது. (கிண்) மாக்ஸிஸம், லெனினிஸம், ஸ்டாலினிஸம், மாவோயிஸம், கடா.பியிஸம், சோஷலிஸம், கம்யூனிஸம் ஆகியவைகளைக் கரையறக் கண்டு - ப்ராய்டிஸத் திலும் டார்வினிஸத் திலும் நுழைந்து - (கிண் கிண்) எந்தச் சமூகத்தை - அல்லது எந்த வர்க்கத்தை - அவர் பிரதிபலிக் கிறாரோ அந்தச் சமூகத்தின் - அல்லது வர்க்கத்தின் - உள்ளீட்டமைவியலுக் குரிய - வெளிப்பாட்டு முறையியலுக்கமைய - (கிண்!) யதார்த்தமாகவும் - வெளிப்படையாகவும் - இன்னும் ஆழமாகவும் - அகலமாகவும் - உள்ளார்ந்த ஆள்புலக் கட்டுக்கோப்பாவத்தையிலும் - வெளியீடு செய்பவன்தான் - (கிண்!) நவீன் - இலக்கியவாதி என்பதை - நாம் மாக்ஸிஸம் கோக்கியின் - நாவலிலிருந்து அறிகிறோம். - (கிண்!) மேலும் பல நாவல்களிலிருந்தும் - கணிசமான உதாரண எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலம் - அறிந்து புரிந்து தெரிந்தோம்! - (கிண்!) நவீன் இலக்கிய விற்பனைர்களின் (கிண்!) யதார்த்தவாத இலக்கியங்கள் பற்றிய சர்ச்சைக்குரிய - விமர்சனங்கள் பற்றிய - இந்த மகத்தான் நூலை (கிண், கிண்!) எவர் வாசிக்கின்றாரோ - (கிண், கிண், கிண்!) அவருக்குத்தான் தெரியும் - விமர்சனம் என்பது என்ன - இலக்கியம் என்பது என்ன - வர்க்கம் என்பது என்ன - படைப்பு என்பது என்ன - எழுதக் கூடாதவை என்ன - எழுத அருகதை அற்றவை என்ன (கிண், கிண், கிண்...) என்பதெல்லாம்.....”

வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டேன். அதென்னமோ காதுக்குள் வெள்ளம் பாய்ந்த மாதிரி வியர்வையும் அருவெறுப்பும்! அவர் அந் நூலை மேசை மேல் போட்டார். கூல்டிறிங்ஸில் கொஞ்சம் :டிறிங்கினார். சபையோரைத் தொண்ணாற வைத்துவிட்டு மேடை மட்டும் குடிக்கும் பொதுவுடைமை நடந்த பிறகு, அவர் இன்னொரு புத்தகத்தை எடுத்து விரித்துத் தொண்டையைச் சரி செய்தார்.

சரிதான், பருத்திச் சாமியின் புத்தகம் அல்ல இது! இவரது ஸலப்ரரி. இன்னும் பத்துப் பதினெந்து மேசையிற் கிடந்தன! ஆஹா! சித்திர வதைகளின் பரிணாமம்! இவர் வக்கீலாக இருப்பாரோ?

“.....அறிவார்ந்த பெருமக்கட் பெரும் பிறப்புக்களே! (கிண்ணன்) (பிரபுக் களே என்று சொன்னாரா?...) இதோ!- இதோ பாருங்கள் - இந்த நூலை! பருத்திச் சாமி அவர்கள் - இன்றைய கதாநாயகனான பருத்திச் சாமி அவர்கள்- இந்த நூலை (கிண்) ஆறு வருடமாக - கஷ்டப்பட்டு - கடினப்பட்டு - சிரமப்பட்டு - பிரயாசைப்பட்டு - எழுதியிருக்கிறார்! (கிண்ணு கிண்ணனு கிண்ணன் ண்ணு).....”

எனது மூன்றாவதானவரிடமிருந்த சினிமாப் பாட்டுப் புத்தகம் அது! ஒரு நாற்பது பக்கம் இருக்கலாம்!! ஒரு நாவலாம!!! இதை அம்பலப் படுத்தத்தான்

மிலிட்டிறிக் காரப் புத்தகங்களைக் கொண்டு வந்து இவர் மைக்கில் தான்டிக் கொண்டிருக்கிறாராம்!!!!

“....ஆசிரியர் கோமான்- பருத்திச்சாமி - தன் - அற்புத அமர நாவலை - எப்படி ஆரம்பிக்கிறார் பாருங்கள்! (கிண்!) மாலை கருகிவரும் - மங்கியதோர் மாலை! - இரண்டே இரண்டு - குடிசைகள்! - மிகத் தூரத்திலே - இரண்டு - விடி - வெள்ளிகள் போல் - (கிண்!) பிரகாசிக்கின்றன! - அவற்றை நோக்கி நடந்து செல்கிறாள் - அந்த நாரீமனி! (கிண் கிண்!) கையில் அழகான :பேக்கு! - உடலில் அழகான நெலக்கு! - அவள் யார்? எங்கே போகிறாள்? - ஏன் போகிறாள்? - எப்படி - அங்கு வந்தாள்? - எதற்காகப் போகிறாள்? - யார்தான் அவள்? - உங்களுக்குத் தெரியுமா? - எனக்கும் தெரியாது! (கிண் கிண் கிண் நன்னன்!) பார்த்தீர்களா பெரு மக்கட் பெரும் பிறப்புக்களே! - நூல் ஆசிரியர் பிரான் அவர்கள் - துப்பறியும் மர்மக் கதையின் முதற் பந்தியிலேயே - எப்படி நம்மைக் கவர்ந்து விடுகிறார்! - துப்பறியும் கதைகளை - எந்த மடையன் - இலக்கியம் - இல்லை என்று சொன்னது? - அது - ஒரு - கிராமம்! - அதில் - இரண்டே - இரண்டு குடிசைகள்! - விடி - வெள்ளிகளைப் போல! - புதுக்கவிதைகளைப் போல இல்லாமல் - எவ்வளவு - தெளிவாகக் கூறுகின்றார்! (கிண் கிண்!) அதை நோக்கி - நெலக்கஸ் கட்டிய - நாரீமனி! - நாரீ - மனி! - நார் நாராய் - மனிகள் தொங்கும் - தங்க - நகைகள் தொங்கும் -பெண்மை! இங்கே - நீங்கள் ஒன்றைக் - கவனிக்க - வேண்டும்! இந்தக் கதையை - (கிண்!) ஆசிரியர் - (கிண்) ஆரம்பித்த காலம் (கிண்!) நெலக்களுக்கு - (கிண்!) நன்மதிப்பிருந்த காலம்! (கிண்! கிண்!) ஏழைகள் அதற்கு - ஏங்கிய காலம்! - அதைக் கட்டிக் கொண்டு - ஒரு குடிசையை நோக்கி - அந்த மாலை - கருகும் மாலையில் - ஒரு - நாரீமனி செல்கிறாள் என்றால் - (கிண்!) யார்தான் சுவை குன்றிப் போவார்கள்? - இங்கு - நான்- பாரதியையும் - கம்பனையும் - தரிசிக்கிறேன்! (கிண் கிண் கிண்).....”

இன் நொரு பக்கத்தைப் புரட்டினார்.

“என்னா சொல்றாரு?” என்றேன் இடப் புறத்தவரிடம்.

“கொழப்பாதீங்கய்யா, அருமயான ஸ்பீச்சு! கத போடாம கேளுங்க!”

அம்பிகாபதிப் படத்தின் இறுதிக் கட்ட வாள், நினைவில் எழுந்தது!

வலப் பக்கம் பார்த்தேன். வழுக்கை, கண்மூடிக் கிடந்தார்.

“சார்!” என்றேன்.

“யெஸ்!” என்று தடுமாறி விழித்தார்.

“என்னா சொல்றாரு?”

“அதென்னா எழவோ சார்! எனக்குன்னா கண்ணக் கட்டிக் காட்ல உட்ட மாதிரி இருக்கு! வேற ஏதோ யோசனைல் இருந்துட்டேன்! ஸொரி!”

விமர்சகர், ஓர் ஆணைப் போன்ற பெண்ணும் பெண்ணைப் போன்ற ஆணும் சம்பாஷித்துக் கொள்வதில் தயிர் வடை செய்து கொண்டிருந்தார்!

கூட்டம் முடிந்த பிறகு வந்து தலையைக் காட்டியிருக்கலாம் போல் தோன்றியது. அல்லது வராமலே இருந்திருக்கலாம்!

இரண்டு முன்று பெண்கள் தீட்டுக் காரிகளைப் போல ஒரு மூலையிற் கிடந்தார்கள். ஆண் எழுத்தாளர்கள் வந்து தாங்கள் ஆண்கள்தாம் என்று நிருபிக்க முயல்வார்களேனா என்ற அச்சமாகவும் இருக்கலாம். இரண்டொருவர் தூங்கிக் கிடப்பதுபோல் பட்டது. சில ஜோடிகள் வேறு வழியின்றிக் கதைத்தன. சபையில் கதைக்கக் கூடியவர்களைப் பார்த்து மேடையில் தூக்கிப் போட்டால் என்ன?....

ஒரு சிலர் அந்த மர்மக் கதையில் பாதி, முக்கால் வரையில் போயிருப்பதாகவும் பட்டது - வழியிலேயே புத்தகத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டுப் போவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ள முனைவது போல!

என் சிகிரெட் இரண்டோ முன்றோ தீர்ந்து, குடும்ப விஷயங்கள் சிலவற்றுக்குத் தீர்வும் கண்டு முடிந்திருந்த போது, கை தட்டல் அந்த மாடியைக் கீழே தள்ளப் பார்த்தது! விமர்சகர் அமர்ந்து, மீசையில் மண் படாமல் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

சரி, தலைவர் என்ன சொல்லப் போகிறார் பார்ப்போமே என்று நான் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தேன். சபையோர் நிகழ்ச்சி மாதிரி முன் வரிசையிலிருந்து ஒருவர் எழுந்து மேடை மைக்கிடம் போனார்! தலைவர் தமிழ் மாறனுக்கு மேடையில் இடமில்லையோ?

“தலைவர் ஏன் கீழ இருந்து மேடைக்குப் போறாரு?” என்றேன் வலப் புறத்தே.

“அந்தா, பானா சாவான்னாவுக்கு எடப் புறமா இருக்கிறாரே, அவருதாந் தலவரு! அவருக்குத் தமிழ் வராது! எல்லாமே இங்கிலீஷ்தான்! அதுதான் அளிஸ்டன்டு பேசுறாரு!... நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளர்!”

கொண்டோடி சுப்பர் பேசினார். அரைப் பைத்தியத்தின் கறுசறுப்பு அவரிடம்!

“விமர்சகர் வீரப்பிரதாபனின் ஆழமானதும் அறிவு பூர்வமானதுமான விமர்சகத்தைக் கேட்டோம். நம் நாட்டில் இன்றிருக்கும் விமர்சகப் பெருமக்களிலேயே மிகவும் திறமை மிகுந்த விமர்சகர் இந்த விமர்சகர்தான்! அதில் சந்தேகமில்லை! ஜயமும் இல்லை! இதுதான் விமர்சகம்! அவர் படித்திருக்கும் விமர்சக நூல்களை எல்லாம் எல்லா விமர்சகர்களும் விமர்சகர்கள் அல்லாதவர்களும் நிச்சயமாகப் படிக்க வேண்டும்! விமர்சகர் வீரப் பிரதாபனுக்கு விமர்சக உலகிலே நல்லதொரு விமர்சக இடம் கிடைப்பதற்கு நாம் ஒரு விமர்சகப் போராட்டம் நடத்த வேண்டும்! நன்றி!

அடுத்ததாக, பேராசிரியர் பருத்திச்சாமி :பீ. ஏ. அவர்களின் ‘கிராமாஸ்தமனம்’ என்ற புத்தக நாலுக்கு, மிக மிக மேன்மையான உரை ஒன்றை, நமது மிக மிக மிக மேன்மை பொருந்திய மகா கனம் நகரபிதா ஸ்ரீமான் எம். ஸி. கிராமணியார் அவர்கள் வழங்கியினிக் கவிருக்கிறார்கள்! கரகோஷம் செய்து அல்லது கை தட்டிப் பெரியாரை வரவேற்பு செய்யுங்கள்!” என்று அவரே ஆரம்பக் கை தட்டல் செய்த போது வானொலியும் ரூபவாஹினியும் தோற்றுப் போயின!

“இந்தக் கொண்டோடி சுப்பன் நல்லாப் பந்தம் புடிப்பான்! சாப்பாட்டு டைமாப் புடிச்சி மினிஸ்ட்டர்மாருக ஊடுகளுக்குப் போய்ப் போய் நல்லா முன்னேற்ற்டான்!” என்று யாரோ பின் பக்கமாக எரிந்தார்கள்.

மகா கனத்தோடு எழும்பினார் நகரபிதா. தம்பி, தங்கை, மச்சான், மாமி, தோழன், தோழி, வாசற்கூட்டி, டிறைவர், பியூன் என்றெல்லாம் வந்தனம் கூறிச் சிறிது அரசியல் சகதியும் பூசி அவர் புத்தகத்தைத் தொட அரை யுகமானது.

“.....கிராமம் என்றால் என்ன? கிராமம் கிராமம் தான்! (கிண்ணைக் காணோம்!) நகரமென்றால் என்ன? நகரம் நகரம்தான்! ஆகவே நமக்கு விளங்குகிறது, கிராமம் கிராமம்தான், நகரம் நகரம்தான் என்பது. கிராமம் நகரமாக முடியாது; நகரம் கிராமமாக முடியாது! பலத்த ஆராய்ச்சியின் பிறகு இதைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். கிராமத்தில் இருப்பவர்கள் கிராமத்தில் இருப்பார்கள்; நகரத்தில் இருப்பவர்கள் நகரத்தில் இருப்பார்கள்! ஆனால் கிராமத்தார் நகரத்துக்கும் போவார்கள்; நகரத்தார் கிராமத்துக்கும் போவார்கள்! ஆக, கிராமம் கிராமம் என்பதையும் நகரம் நகரம் என்பதையும் நாம் தெரிந்து கோண்டோம். நான் ஒரு கிராமவாசி; ஆனால் நகரத்தில் இருக்கிறேன்! நான் கிராமத்துக்குப் போவதில்லை! ஏனென்றால் நகரத்தில் எனக்கு ஜோலி அதிகம். என்றாலும், இது போன்ற கிராம நூல்களை வாசிப்பதுவும் அவற்றில் ஈடுபட்டு என் கிராமத்தை நினைவு படுத்திக் கொள்வதுவும் என் பொழுது போக்காகும்! இந்த அரிய பெரிய நூல் கிராமாஸ்தமனம்! இந்த நேரத்தில் யாராவது எங்காவது ஒருவர் நகராஸ்தமனம் பற்றி எழுதிக் கொண்டிருக்கத்தான் வேண்டும்! அந்த நாலுக்கும் தலைமை தாங்கவோ விமர்சகம் செய்யவோ நகர பிதா என்ற ஹோதாவில் விரும்புகிறேன்! எனக்கு அதில் உரிமை உண்டு! (கை கொட்டிச் சிரிக் கிறார்கள்!) விமர்சக வித்தகர் வீரப்பிரதாபன், நான் இதற்கு முன் கேட்டிராத விமர்சகம் செய்தார்! இம்முறை தேசபந்து விருதுக்கு நான் அவரையே சிபாரிசு செய்வதாக இருக்கிறேன்! (மீண்டும் கை கொட்டல்!) கிராமம் உதயமாகிறது; பிறகு அல்லதுமனமாகிறது! மறுபடியும் உதயமாகிறது! இதைத்தான் ஆங்கிலத்தில் சைக்கிள் என்றார்கள்!.....”

எழும்பிப் போய் டி குடித்துவிட்டு அரை மனித்தியாலம் கழித்து வந்தேன். கை தட்டல் உத்வேகம் அடைந்திருந்தது; கிராமணியார் வெற்றிப் புன்னகையோடு மேடையிலிருந்த சகலர் கைகளையும் வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்!

கொண்டோடி கிளம் பினார்.

“நகர பிதா, அதி உத்தம கிராமணி மகா மேதையின் பேச்சுச் சொல் வார்த்தை மடைப் பிரவாகம், நம்மை மெய்யுடம்பு மறக்கச் செய்துவிட்டது! தூங்கி உறங்கிய அரி சிங்கத்தையும் தட்டிக் கொட்டியெழுப்பும் அந்தச் சிம்ம சிங்க நாத ஒசைக் குரலொலி எனக்கில்லையே என்று நான் பொறாமைப் படுகிறேன்! நீங்களும் பொறாமைப் படுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்! கிராமநகரங்களுக்கு அவர் கொடுத்த ஆழமான - அறிவார்ந்த இலக்கண வியாகரணம் நம்மால் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது. இத்தகைய தீர்க்க பார்வைத் தரிசிகள் நம்மத்தியில் உலவுவதையிட்டு நாம் பெருமைப்பட வேண்டும்! என் அடுத்த நூலாகப் பாரிய ஒரு நூல் அச்சுப் பிரசுரமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. மதம் மாறிய ஒரு மகா மேதையைப் பற்றிப் பல பத்திரிகைகளில் வந்த பல குறிப்புச் செய்திகளை அப்படி அப்படியே எழுத்துப் பிசுகாமல் தீர்டிட எழுதி அதைப் பலப்பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் வடிவமைத்து வருகிறேன். ருடியித் தலைவர் அதற்கு ஜந்து வருஷங்களுக்கு முன்பே தன்னுரை தந்து விட்டார்! ஒரு நூல் எழுதப்படுவதற்கு முன் தன்னுரை எழுதப்பட்ட பெருமை இந்த மகத்தான் நூல் ஒன்றையே சாரும்! முப்பது பக்கமானாலும் அது ஒரு முழு நூல்! நூல் உலகில் இந்நூல் ஒரு திருப்புமுனை நூலாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை என் என் ஆண் தம்பிகள் சத்தியம் செய்கிறார்கள்! எனது அதற்குடுத்த நூலும் முப்பத்திரண்டு பக்கத்தில் ஒரு நூல்தான்! காலஞ்சென்ற அமரர் டமில் வண்ணனின் கேள்வி பதில்களில் ஒரு பகுதி அது! அது இலக்கிய உலகை ஒரு கலக்குக் கலக்கும் என்பதிலும் சந்தேக ஜூயில்லை! இந்த மேடையிலே நான் ஒன்றைத் திட்டவட்டமாகக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். இன்றிலிருந்து நான், நகராஸ்தமனத்தின் உதயம் என்றொரு நூலை எழுதி, அதை மாண்புயர்மிகு மகா மேன்மையின் கிராமணியார் அவர்களின் விமர்சகத் தலைமையிலேயே வெளியிடுவது உறுதி! (கை கை கை!) அடுத்தபடியாகப் பிரதம அதிதி விருந்தினர், டாக்டர், வைத்திய கலாநிதி, செல்வப் பிரபு ஏ. வை. எம். ஆர். பி. கோ. ஆர். திரு போல் அவர்கள் பேசுவார்கள். தாய்த் திரு அமெரிக்கக் கண்டத்திலே வாழ்பவர்; வசிப்பவர். இந்த நூல் வெளியீட்டுக்காகவே தாம் பிறந்த தாய்த்திரு இலங்கை நாட்டுக்கு விமான மூலம் வந்திருக்கிறார்! இதோ கைக்கரநாதகோஷம் செய்து வரவேற்புக் கொடுத்து மகிழுங்கள்!”

கைக்கரநாத கோஷத்துக்கிடையில் எழும் பிய ஆர். போலின் உண்மைப் பெயர் ஆரியபாலனாக இருக்கலாமென்று அவரது மீசையை வைத்தே நினைத்துக் கொண்டேன்.

“மிஸ்ட்டர் சேர்மான்! லடைச் சூ.....ன்ட் ஐன்ட்ல்மன்!...” என்று இழுக்கத் தொடங்கியவர் தம் பிறப்பு, பரம்பரை, செல்வம், கல்வி, அமெரிக்க விஜயம், கல்யாணம், பட்டம், பதவி, வங்கிக் கணக்கு, வியாபாரம் என்றெல்லாம் நிறுத்து நிறுத்தினார்.

“.....எனது அருமை நண்பர் பருத்திச்சாமியைப் பற்றி நான் அதிகமதிகம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அமெரிக்கப் பத்திரிகையில் இவர் பெயர் அடிக்கடி அடிபடும். இண்டர்போலில் இவரைத் தெரியாதவர் இருக்க முடியாது! இவர்

இந்த அரிய பொக்கிஷத்தை வரைகிறார் என்று தெரிந்த காலம் தொட்டே, நான் இந்த நூலுக்குப் பிரதம அதிதியாக வர வேண்டும் என்று பேராசைப் பட்டேன். ஜெயிலில் இவரைக் கண்டு உத்தரவும் பெற்றுக்கொண்டேன்! அதனால் வந்தேன். மிகவும் நன்றி!”

கைதட்டலும் ரத்தினச் சுருக்கமாக இருந்தது! மறுபடியும் கொண்டோடு ஆழமாக, அறிவு பூர்வமாக.....

விழா நாயகன் பருத்திச்சாமி எழுந்தார். கொண்டோடு சுப்பரின் கதறலில், கிராமணியார் பல்லினித்து இரண்டு மீட்டர் ஜூரிகைச் சீலையைப் பருத்திச்சாமியைச் சுற்றிப் போர்த்தக் கைக்கரநாத கோஷம் பீறிட்டது...

பருத்திச்சாமி பட்டுச்சாமியைப் போல் மைக்கைத் தொட்டார். பயந்து பயந்து சகலரையும் வணங்கினார்.

“..... நானும் அமெரிக்கப் பிரஜை. இதுதான் என் தாய் நாடு! இந்த நாலை இங்கேயே அச்சிட்டு வெளியிட வேண்டும் என்று போன மாதம் இங்கே வந்தேன். ஹோட்டேல் ஒபரோயில் இருந்து காபரே பார்த்துப் பார்த்து இதை எழுதினேன்! நான் அமெரிக்கா போகிறேன்! இது என் கன்னிப்படைப்பு! இதுக்கு முன்னுக்கு நான் எழுதியதில்லை! நான் பிறந்த கிராமத்துக்கு காணிக்கையாக எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்ற உத்தம நோக்கில் ஆறு வருஷாந்தரத்துக்கு முன்னுக்கு இதை ஆக்கத் தொடங்கினேன். துப்பறியும் மர்மக் கதைதான் இலங்கை மக்களைக் கவரும் என்று அப்படி எழுதினேன். ராமாயணம், பாண்டார் கதை, சிலுப்பாதிகாரம் எல்லாமே மர்மக் கதைகள் என்று அமெரிக்காவில் சொல்கிறார்கள். அதில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை! இந்த நால் நாற்பத்திரண்டு பக்கம்தான். ஆனால் ஏன் எய்ட்டி ரூப்பீஸ் போட்டிருக்கிறேன்? எல்லாம் ஆராய்ச்சி! ஹோட்டேல் பில்! ஒரு கிராமம் எப்படி அஸ்தமனமாகியது என்பது ஒரு மகத்தான ஆராய்ச்சி என்பதை என்னைப் போன்றவர்கள் தான் தெரிந்துகொள்ள முடியும்! இந்த தொகுதிக் கெலக்ஷன் கண்டிப்பாக, உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு சர்வகலாசாலைக்கும் பாடப்புத்தகமாக ஆக்கப்படும் என்ற உறுதி எனக்குண்டு! (கை மோதல்கள்!).....”

ஆட்டுக் கழிவு வாய் விழவும் தூங்கிக் கிடந்த முட்டாள் இடையன், அதாவது எதிர் காலக் காளிதாசன் திடுக்கிட்டு விழித்துத் துப்பியது போல நானும் திடுக்கிட்டெழுந்து துப்பினேன்.

என் அருகில் நித்திரையாகிக் கிடந்த எட்டு மாதத்துச் செல்வன், என் புறமாக வரும்படி முகம் பார்த்துச் சிறுநீர் கழித்துவிட்டு அனுங்கினான் - புத்தக வெளியீட்டு விழாவுக்குப் போனதற்குப் பரிசு கொடுத்துவிட்டவனைப் போல!

விரக்தி

சொந்தமாகாத அந்தக் குத்தகைப் பூமிக்கு ஒன்பது வருஷங்களுக்குப் பிறகாவது ஒரு முறை போய் வர மனைவியும், ‘பதினெந்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு’ என்ற ‘சீசா’ ஓப்பந்தமும் குருட்டாம் போக்கில் ஒரு வழி வகுத்துக் கொடுத்த போது-

‘யாதும் ஊரே...’ என்று நாக்கில்; ‘மாத்தளை என் சொந்த ஊர்’ என்று நெஞ்சில்! என்னால் அவ்வூரோ அதனால் நானுமோ சிறப்படையாமல் இதென்ன முரண்பாட்டுப் பிரகடனம்?

‘என்னார் என்னார்’ என்று சகபாடிகள் பாடாய்ப் பெருமைப்படுகிறார்கள்; பைத்தியமாய் ஒடுகிறார்கள். ஊரில் அப்படி என்னதான் கொட்டிக் கிடக்கிறது எனக்கு? ஒவ்வொரு முறையும் இவர்கள் இந்தச் ‘சொந்த’ ஊர்களிலிருந்து வரும்போது அப்படி என்னதான் லாட்டறித் தனமாகக் காணுகிறார்கள்? பட்டினக் காட்டானாகிவிட்ட இந்தத் தோட்டக்காட்டானுக்கு இதொரு புரியாத புதிர்!

மாத்தளைக் கென்று பீத்திக் கொள்ளும் படி எதுவுமே இல்லாததால் எனக்கப்படித் தோன்றலாம். அப்பா - அம்மா அங்கே பிறக்கவில்லை; முன் பரம்பரையின் முச்சே இல்லை; என் சகோதரங்களில் பலர்கூட அங்கே ‘பேர்த் ஸர்ட்டி.பிகேட்’ எடுக்கவில்லை; காணி-பூமி இல்லை; வாக்குச் சாவடி இல்லை; எனக்குத் திருமணச் சம்பந்தமும் இல்லை. ஆக-

யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்!

இந்தத் ‘தியறி’ சொல் கிறது முழு உலகமுமே நமக் குத்தான் சொந்தமென்று. இடுகாடு சொல் கிறது புல் முளைக்கும்வரை ஆற்றதான் என்று. ஆனால் தோட்டக்காட்டுச் செக்ரோல் சொல் கிறது, ‘ஒரு மில்லி மீட்டர்கூட இல்லை; போடா!’ என்று!

மாத்தளையில் பிறந்தேன்; உண்மை. ஓர் அட்டவணைக்காக ஒத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இதற்காகவெல்லாம் சொந்தம் கொண்டாடிவிட முடியுமா? சும்மா விடுவானா இவன்? எம் ஜியார் கூடக் கண்டியில்தானாமே பிறந்து தோலைந்தார்?.....

ஏதுக்கிறியாத் தோட்டத்து இஸ்ட் டோர் லயத்தின் மண்ணை மிதித்தவன் நான். பிறந்த வருஷமே பெற்றார்களின் தோட்டத்துச் சஞ்சாரம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. மாத்தளை மாவட்டத்தின் தோட்டங்கள் சகலவற்றிலுமே எங்கள் தந்தையார் கொட்டை போட்டவர். இதனால் நான் அசல் தோவன்னா காவன்னா! கொழும்புக்கு வந்த சில ஜீவன்கள் கொள்ளுப்பிட்டியிலோ குருந்துவத்தையிலோ பிறந்து கொள்வதைப் போல் என்னால் முடியவில்லை என்பதுவும் இன் நொரு காரணம்.

பிறந்ததிலிருந்து பதினேழு வருஷங்கள் வரை, பெற்றோர்களின் நெஞ்சுகளின் மேல் நடந்து நடந்து வளர்ந்த காலத்தில்தான் எனக்கும் மாத்தளைக்கும் ஒரு குத்தகைக்குத் தொடர்பிருந்தது. பத்தாம் வகுப்பு மூலதனத்தோடு வெளியூர்களில் சம்பாதிக்கக் கிளம் பிவிட்டதோடு அதுவும் சரி.

அறுபதிலிருந்து இது வரையிலும் ஓர் இருபது தடைவைகள் அங்கே போயிருப்பேனா?..... அப்பா, தம்பி இறந்த சமயங்களில்; அவர்களின் முப்பது கும்பிடு, திவசங்கள் சிலவற்றில்; சகோதரங்கள் கொடிகளை ஏற்ற சமயங்களில், கொம்புகளைக் கண்ட சமயங்களில்; எழுபத்தேழும் எண்பத்து மூன்றும் இங்கே அடித்துப் பறித்து ஓட்டிவிட்ட சமயங்களில்...

‘தோக்கா’ என்றைக்கு நன்றாக இருந்தான்? அவனென்ன தொழிற்சங்கமா நடத்துகிறான்? எனவே நானும் கெட்டுத்தான் போனேன்; எழுபத்து நாலில் பட்டினமும்தான் சேர்ந்தேன்.

எண்பத்து மூன்றுக்குப் பிறகு மாத்தளைக்குப் போகவே இல்லை. அம்மா அடிக்கடி இங்கே வந்து போவார்- இந்தியா பிஸ்னல்க்காரி மாதிரி! அதனால் நான் போக வேண்டும் என்ற பாசமில்லை.

மாத்தளையை என்னால் மறக்க முடியாது என்பது வேறு கதை; அதைச் சொந்தம் கொண்டாட முடியவில்லை என்பது வேறு கதை.

சுகுந்தைத் தோட்டத்தின் இரண்டாம் நம்பர் லயம்; இரண்டாவது காம்பரா. இன்னும் அம்மா அங்கேதான்.

அம்மாவோடு, ஜித்தாவில் வேலை செய்யும் கட்டைத் தம்பியின் மனைவி, முன் ரு பிள்ளைகள்; செத்துப் போன குட்டப்பன் தம்பியின் முன்று பிள்ளைகள். இதை வைத்துக் கொண்டு சுடுகந்தையையோ அதன் தபாலாகிய மாத்தளையையோ என்னால் சொந்தங் கொண்டாட முடியுமா?

அம்மா ஒரு யதார்த்த ஞானி. ஸன்டன், பாரீஸில் பிறந்திருக்க வேண்டியவர். எங்களுக்காக இங்கே!... கட்டைத் தம்பியின் காலமும் குட்டப்பன் தம்பியின் பிள்ளைகளின் காலமும் எப்படிப் போகும் என்றுதான், அவர் சுடுகந்தைக் கூட்டிலிருந்து அசைகிறாரில்லை! இல்லாவிட்டால் எனக்கோ மற்றைய சகோதரங்களுக்கோ கிரீடமாக அமைவார். அப்பாவையும் தம்பியையும் புதைத்த இடத்திலேயே தன்னையும் புதைக்க வேண்டும் என்பதுவேறு அம்மாவின் தனிமை விரதம். எங்களின் நகர நாகரிகத்துக்காக அவரின் இத்தகைய அந்தரங்க அற்புதங்களை மதிக்காமல் விட நாங்கள் யார்?

‘பெத்த தாய்த் தோட்டத்துல தவிக்க உட்டுப்புட்டு மகெங்காரன் டவுன் ஸகுத்தடிக்கிறான்!’ என்று சுடுகந்தை வெறும் வாயையே மெல்கிறது. ஆனால் அவல் எங்கள் அம்மாவின் வாயில்!

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் ஒரு கடிதம் அம்மாவிடமிருந்து. டிக்கிறியாத் தோட்டத்தின் இஸ்ட்டோர் லயத்துப் பகுதி பர்ச்சல் கணக்கில் வியாபாரம் ஆகிறதென்றும் ஒரு பத்துப் பர்ச்சலை வாங்கிப் போட்டால் நல்லதென்று கட்டைத் தம்பிக்கு எழுதியிருப்பதாகவும் தகவல். இந்த நெட்டையனை நம்புவதைவிட அந்தக் கட்டையனை அம்மா நம்புகிறார்! நானும் அவனை நம்புகிறேன். ஜித்தாப் பணம்; வாங்கிப் போடுவான். என் கொழும் புப் பணம் காற்று வாங்கவே போதாதென்று அம்மாவுக்குத் தெரியும்.

கட்டையன் இனிமேல் ‘மாத்தளை தன்னார்’ என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவானா அல்லது என்னைப் போலவே ஒடெடுப்பானா என்றும் தெரியவில்லை! ஒரே ஒட்டாண்டியின் பிள்ளைகள் தாமே நாங்கள்!

❖ ❖ ❖

சொந்தமாகாத அந்தக் குத்தகைப் பூமிக்கு ஒன்பது வருஷங்களுக்குப் பிறகாவது ஒரு முறை போய் வர என் மனைவியும், ‘பதினெண்டு து வருஷங்களுக்குப் பிறகு’ என்ற ‘சீசா’ ஒப்பந்தமும் குருட்டாம் போக்கில் ஒரு வழி வகுத்துக் கொடுத்த போது -

தினசாரி என் சேப்புகளை மேய்ந்தே மாமிக்கென்று சில புடைவை, அநாமதேயங்களை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு, “போயிட்டு வாங்களேன்பா!” என்று புடுங்கி வைத்தாள் அவள். ஆனாலும் இருந்த காலத்தில் அடக்கிலிட்டுப் பென்னின் வாங்கும் காலத்தில் கொடுத்திருந்த தேசியப் பதிவைப் பகிர்ந்து கொள்ளவாவது ஆகட்டுமென்று நான் என் பங்குக்கும் சில வகையறாக்களைக்

கட்டுனேன். இரண்டாவது மகனையும் இழுத்துக் கொண்டு என் ஒட்டை ‘ஸீ நெண்டி’யில் ஏறினேன்.

நிர்மலமான வானத்தை நம்பி, “மழு வரப் போகுது போங்க!....” என் று சிலேடை விடை கொடுத்தாள் மனைவி.

அடுத்த முன்றாவது மணித்தியாலத்தில் மாத்தனையின் எல்லைக் காற்று வீசியதே தவிர மழை எதுவும் வந்து விடவில்லை!

அந்தக் காற்று என் மனத்தில் பட்டபோதே புதுமையான ஒரு கிணகிஞப்பு ஏற்படத்தான் செய்தது. நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு போனதால் ஏற்பட்டிருக்கலாம்; சீதோஷ்ண பேதத்தாலும் அப்படி இருந்திருக்கலாம். எதுவாக இருந்தாலும் சொந்த ஊர் பற்றிய பிரக்ஞை அல்ல அது! ஒப்பந்தம் குடை பிடிக்கிறது என்பதற்காகத் தொட்டிற் பழக்கம் (உயிரோடிருக்கையில்) மாண்டு விடவா போகிறது?

மகனுக்கு மாத்தனை புதிய பூமிதான். முன்று வயதில் என் மார்பில் ஒரு தரம் வந்திருக்கிறான். அவனுக்கேதாவது கிணகிஞப்பேற்பட்டதா என்று எனக்குத் தெரியாது...

எனக்கேற்பட்ட கிணகிஞப்பை எனக்கெதிராகவே திருப்பி, ‘அதுதான் சொந்த ஊர்ச் சிறப்’பென்று வெந்திருப்பதில் வேல் பாய்ச்சாதீர்கள் நீங்கள்!

என் மனத்தைப் போலவே மாத்தனையிலும் எவ்வளவோ மாற்றங்கள். சில மீதமான மருபுக் கட்டிடங்கள் தலை குனிந்து சிரித்தன. பல புதுக்கவிதைகள் ஆணவமாகப் பார்த்தன. பேசிப் பழகியிராத, ஆனால் தினசரி கண்டு பழகிய உருவங்கள் மாத்தனைப் படிமங்களாகப் பல் விழுந்தோ, கூனல், நரை, திரை விழுந்தோ அல்லது எல்லாமாகச் சேர்ந்து விழுந்தோ ஊர்ந்தன. கோம்பிலிவளைச் சிற்றாறு மகாவலி நீரால் இளமை பெற்றிருந்தது - சலுதி போய் வந்த ஒரு கிழவியைப் போல!

மருந்தெடுக்காத கவருமேந்தாஸ்பத்திரி, சகவாசித்த மேடுகள், வியர்வை போக்கிய வெளிகள், பூங்கா, சாகுமுன்பே போய் வந்த மயானம், உண்டகடை, கற்ற கூடம், (இங்கேதான் உதைக்கிறது! பழைய மாணவர்களாகப் பெருமைப் பட எங்களுக்கு விதியில்லை! காலா காலத்தில் போய்ச் சேர்ந்துவிட்ட கந்தசாமியாரின் இலட்சியத்தையும் எங்களின் உரிமையையும் குழி தோண்டிப் புதைத்து விட்டார்கள் மன்னாசைக்காரர்கள்! ஆன்கள் கூடம் இருந்த எங்களின் இடத்தில் பெண்கள் கூடத்தை அமைத்து எங்களின் எதிர்காலத்தைக் கொன்றுவிட்டார்கள்! பெண்களின் பழைய கூடம் அவர்களின் இரும்புப் பெட்டிக்குள் போனதில், சந்தோஷம் அவர்களுக்கும் சோகம் எங்களுக்கும்!....) என்று மகனுக்குக் காட்டியவாறே ஒரு நனவோடைக் கிளர்ச்சியோடு வட்டம் சுற்றி மீண்டும் அதே பாதையில் தேங்காய்க் கடிப்பிள்ளையார் கோவிலும் கற்ற கூடமும் ஒரு பெருமுச்சமாக.... செந்தோமாஸ், ஆலமரம், மாரியம்மன் கோவில், பழைய சதானந்தா பீடிக் கம்பனி, :குண்சேன

முதலாளி வீடு, மந்தண்டாவளைச் சந்தி, என்ற அழகர் மலை அடிவாரத் தோடு இறத் தோட்டைப் பாதையின் முக்கோண மயானம், தோக்குத் துவானின் இருண்ட காணி என்ற பட்டியலும் கஞ்சாவளை இறக்கமும் சேர்ந்தன.

இடப் புறத்து வயல் வெளிக்கப்பால் நான் பிறந்த இஸ்ட்டோர் லயம் ஒளிந்து கிடந்தது - ஏதோ எனக்கே வெட்கப்படுகிற மாதிரி!

“அந்தா பாரு, அதுதான்!.....” என்று கட்டையன் வாங்கவிருக்கும் (வாங்குவானா?) நிலத்தையும் சேர்த்து மகனிடம் விளம்பரப்படுத்தினேன்.

இவன் எங்கே பார்த்தானோ! எனக்கு லூஸ் என்றுகூட நினைத்திருக்கலாம்! தான் பிறந்த மடுவக் கொல்லல ஆஸ்பத்திரியைப் பற்றிய நன்றியுணர்வே இல்லாத இவன், நான் பிறந்த லயத்தைப் பற்றி என்ன நினைக்கப் போகிறான்?

தோட்டம் நெருங்க நெருங்கப் பெரிய மாற்றங்கள் தென்பட்டன. லூஸ் துரையின் தென்னந்தோப்பில் வெளிப்படாத ஏதோ வியாபார இரகசியம். வேளாளத் தாத்தாவின் குயவக் குடிசைகளில் வெவ்வேறு சமாச்சாரங்கள். பாராவத்தை :ஷ்விஷனில் :பஸ் கொட்டகை. கட்டாண்டிக் கடையில் காடு....

சுகுந்தை ஆற்றின் மகாவலிச் சுழிப்புக்களை முன்னரே பார்த்திருந்ததால் மாற்றமாய்த் தெரியவில்லை. பாலம் தாண்டிய கையோடு-

சுகுந்தை!

எட்டு வருஷங்களாக என்னை வளர்த்த பூமி....

உள்ளே ஓர் அலை தோன்றி மறைந்தது. இடமாகப் பாதைக்கப்பால், அப்பாவையும் தம்பியையும் அடக்கிய இடங்கள் தென்படவில்லை... அவர்கள் மண்ணாகியே போய்விட்டார்கள்!.... ஆவியாகிக் கொண்டிருந்த கண்ணோரோடு மகனிடம் எட்டிக் காண்பித்தேன்.

அந்த றபரும் கொக்கோவும் எங்கே?..... பிடுங்கப்பட்ட நிலத் துண்டுகள் தாத்தாவையும் பாட்டியையும் நினைவூட்டின. வெள்ளையன் வரு முன்னர் இப்படித்தான் இந்த நிலம் இருந்திருக்க வேண்டுமோ?

என் கொடுக்கல் வாங்கல்கள் எல்லாம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டிருந்தன!

தாரப் பாதையிலிருந்து தோட்டத்து மண் பாதையில் வண்டி விழுந்தது. பால்ய காலத்தை என் மனக் கம்பியூட்டர் முத்தமிட்டது. வாண்டுகளாய்க் கூட்டங்கள், ஜில்போலைச் சண்டைகள், கள்ளச் சினிமா விமர்சனங்கள், மலைக்குக் கொண்டு போகும் தேத்தண்ணித் தர்மங்கள்.....

வண்டியைப் பற்றிய புதிய அச்சம் கிளம்பியது. பாதையில் குன்றுகளும் பள்ளத்தாக்குகளும்! அவை என் பால்ய நினைவுகளையே பகிடி பண்ணிய மாதிரி ஒரு பிரமை!

வண்டியை அந்தப் பழம் பெருமையில் கொண்டு போகலாமா கூடாதா என்ற தயக்கம் பிறந்தது. தெரிந்துகொண்டுதான் போக வேண்டும். விசாரிக்கலாமென்று பாத்தால் தெரிந்த முகங்கள் இல்லை. காளிகோவில் மேட்டிலே நின்றது - நவீன சுரண்டல் ஸ்த்தாபிகஞ்சன். பள்ளத்திலே மண்பாதை; மடங்கிக் திரும்புகிறது. சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு அந்த முலையைப் பார்த்தேன். வெறும் உன்னிச் செடிகள். ‘உத்தரவின்றி உள்ளே போகக் கூடாது’ என்ற பலகையைக் காணோம். போகலாம்; ஆனாலும் பாதை பயமுறுத்தியதே!

வந்தது வரட்டும் என்று பத்தடி மேலும் சைக்கிளைப் பலாத்காரப்படுத்தினேன்.

‘பாவீ! பத்திரமடா பத்தாயிரம்!’ என்று பாதையே அலறுவதைப் போலிருந்தது!

அட, எப்படி இருந்த பாதை; படுத்துப் புரளாமே! ஜநாற்றுச் சொச்ச ஏக்கர்த் தோட்டத்தின் நிர்வாகப் பாதை!..... ஒரு வேலித் தோட்டம் இப்போது அறுபது எழுபது வேலிகளைக் கொண்டு பங்கப்பட்டு விட்டதாக முன்பே அம்மா விசனித்திருந்தார். இப்போது தோட்டமும் இல்லை; தொழிலும் இல்லை! பிரித்துக் கொண்ட பங்காளிகளின் பொருளாதாரமும் இவ்வளவுதான், ஐக்கியமும் இவ்வளவுதான் என்று பாதை தப்படித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு தோட்டத்து மக்கள் பல தேசத்து மக்களாக உடைந்து போன அந்த மண்ணில், என் வண்டியும் உடையைப் போகிறதே என்று நான் கவலைப்பட்டு நின்றேன்.

“சைக்கிள் ‘பெச்’ போய்றும் போலருக்கே மகன்!” என்றேன் நான். “சைக்கிளக் கோயில்ல போட்டுட்டு நடந்து போவமா?”

“இன்னுங் கொஞ்சம் போய்ப் பாப்பமே!” என்றான் இந்தச் சோமாறி! “இதக் கோயில்ல போட்டுட்டுப் போனா எவனாவது கையடிப்பான்!...”

“அப்பெரிடி யாருந் தொட மாட்டாங்க!.....” என்று இழுத்தேன் நான்.

கட்டைத் தமிழியின் மாமாதான் காளிப் பூசாரி. சைக்கிஞக்குப் பழுது வராது. என்றாலும் எனக்குள் திடீரென்று வேறொரு காரணம் தோன்றியது.

மகனும் பேரனும் கொழும்பிலிருந்து வந்த சொந்த மோட்டாரு தன் காம்பறா வாசலில் நிற்பதையிட்டு மகிழாத தொழிலாளத் தாய் யாராவதுண்டா?

நடப்பதானால் முந்தியெல்லாம் கால் மைல்தான். காளியைத் தாண்டியதும் தேரியில் குறுக்காக ஏறி அப்படி ஒரு வளைவு வந்தால் லயம். இன்று குறுக்கின் முஞ்சியிலேயே வேலி! ஆகவே அரை மைல் ஆற்றோரமாக நடக்க வேண்டும். வெள்ளை மரம் தாண்டிய முடக்கில் ஒரு தேரிக் குறுக்கு;

நூலேணி மாதிரி. ஒரு கால் மைல். முந்தியெல்லாம் ஒரு நாளைக்குப் பத்து வாட்டி ஒடியாடிய படிகள்தாம். இன் றெல்லாம் முச்சு வாங்குவேனா என்று பயமாக இருக்கிறது! ஆனால் வண்டியில் போவதானால் முன்று மைல் சுற்று நிச்சயம்!

இனி விசாரிக்க ஆள் தேவையில்லை. எப்படியும் வண்டியிலேயே போவதென்று தீர்மானித்துப் புறப்பட்டு வளைவைக் கடந்தபோது-

ஓய்வு நடையில் எதிரே வந்துகொண்டிருந்தார் அவர். எவ்வளவுதான் என்பதுக்குக் கிழிண்டு போயிருந்தாலும் எனக்குப் பிடிமானமாகிவிட்டது. அப்பாவின் அடுத்த வெட்டுக் கூட்டாளி ஜயசேகர :பாஸ் னே!

என்ன நரை, என்ன திரை, என்ன குளிர்ச்சி! அப்பா உயிரோடிருந்தால் இப்படித்தான் இருப்பாரோ?....

இல்லை, அப்பா இறந்த அறுபத்தைந்தில் ஒரு நரைகூட இல்லை! அம்மாவுக்கும் இப்போது அறுபத்தைந்து; ஒரு நரைகூட இல்லை! நான் தான் ஜம்பதிலேயே....

அவர் எங்களைக் கூர்ந்தவாறே அணுகினார். சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு, “பாஸ் னே!” என்று சிரித்தேன்.

நின் றார். யாருடையவோ ஞாபகங்களையெல்லாம் என்னில் பொருத்தினார்.... “மாத்தியா... கவ்த....?” என்று துழாவினார். அந்தத் தடுமாற்றம் குருரமான ஒரு புளங்காங்கிப்பை என்னுள் மூட்டியவுடனேயே -

தவறென்று பட்டு-

ஹூல்மட்டைக் கழற்றினேன். ஒரு வினாடி என் முச்சுக்கு மேல் குறுகியவர்-

“ஹா ஹா ஹா!...” என்று நியிர்ந்து, “ஷா ஷா ஷா!...” என்று வெடித்துப் பின்னால் வீசன்டார். “அப்போலே!....” என்று முகம் விரியத் தன் கவலைகளைத் தொலைத் தார். “இதி நம்ப மலயாலங் பொன்னையா ஜயாவோடே பெரிய மகேங் இல்லியா!....” என்று அறிமுகம் செய்தார். “நாங் யாரோதாங்னு இல்லியா பார்த்ததி!.. ஆஹாஹாஹா!” என்று நொந்தார். “இப்பதாங் வாரதா? .. நல்ல ஸொகந்தானே? ... கொலம் புலதானே இரிக்கறது?..... அதி யாரி?.....” என் றெல்லாம் அடுக்கினார்.

“ரெண்டாவது மகன்!” என்றேன் நான்.

“ஷா, அப்பிடியா! இவ் ளோவ் பெரிய மகேங் இரிக்கறதா!” என்று தன் கண்களையே கடையடுப்பில் பிடுங்கிப் போடச் சொன்னார்.

முத்தவனைத் தாடியும் மீசையுமாகக் கண்டாரானால் என்ன புலம் புவா ரென்று நான் தேடினேன்.

என் மேல் விழாத குறையாகக் குசலத்தின் குரல் உயர்ந்துயர்ந்து

போனது. குடும்ப எண்ணிக்கை, வரவு, செலவு, தொழில், வீடு, சொத்து, சுகம் என்று என் மர்மங்கள் எல்லாவற்றையுமே அந்த முச்சந்தியில் நின்று கிராமிய இலக்கியமாகக் கிண்டி எடுத்துவிட்டார்! எனக்கும் மாற்றமான ஒரு கிளர்ச்சியாகவே அது இருந்தது.

அரை மணித்தியாலம் போல நானும் அப்பாவின் கையடக்க மகனாக மாறியிருக்க -

இவன், ‘நாசமாப் போச்சி!’ என்ற மாதிரி, ஒரு கல்லின் மேல் முக்காலியாகிவிட்டான்!

எங்கள் சம்பாஷணையில் இருந்த உள்ளோட்டத்தையோ பெறுமதியையோ எனக் கேற்பட்டிருந்த :ப்ளேஸ் :பேக்கையோ இவன் உணர வேண்டும் என்பதில்லையே!

முச்சந்தியில் கூட்டம் சேர்ந்தது. தனியாகவும் ஜோடியாகவும் வந்த ஏழேட்டுப் பேர்கள். வினா வாரியமொன்றே உருவாகிவிட்டது. அம்மா இவர்களுடன் அடிக்கடி கதைப்பார் போல் தெரிந்தது. அந்த அபிமானத்துக்கு நானும் உரம் பரப்பி வைத்தேன். என் ஆரம்பக் காலத்துத் தவமுகை வேதனைகளும் அப்பாவின் கனவுகளும் அவர்களுடைய வினாக்களில்; அவற்றின் பென்ஷன் என் விடைகளில்.

சலிப்பேற்படுவதற்கு முன்பாகப் பாதையில் இறங்கினேன்.

“வெள்ள மரத்துக்கிட்ட மோட்டார் நிப்பாட்டிட்டுத் தோல் நடந்து போலாந்தான்! ஆனா ஓராண் காவலு நிக்கிணுமே!” என்று செவிட்டுத் திருமலை, மனைவியிடம் தான் எப்படி மொத்து வாங்குவது என்பதை விளக்கினார்.

“நம்ப :பங்களாத் துண்டு தொர்கூட இந்த மாதிரிச் சைக்கிள்ஸ்லதானே தெனம் அஞ்சாறு வாட்டி போறாரு, வாராரு!” என்று ஊக்குவித்தார் முத்துவேல் ஒச்சரையா.

“றோட்டுன்னா அவ்ளோக்கு மோஷில்லே!.... கொஞ்சம் சறுக்கறது! மொல்லப் போனா ஷரி!” என்றார் ஐயசேக்கர :பாஸ்னே.

“நேராப் படமாத்திச் சந்திக்குப் போங்க! :பங்களா றோட்டல் உடுங்க! அப்பிடியே போயி லயத்துக்குப் போற பாதைல உட்டங்களாத்தான் நேரா ஊட்டுக்கே வண்டியக் கொண்டுகிட்டுப் போய்றலாமே! என்னா, ஒங்களுக்குத் தெரியாத சுடுகந்த றோட்டா!” என்றார் வேலண்ணன்.

சத்தியக் கடதாசிகளை அடுக்கிக் கொண்ட நான் வண்டியைக் கிளப்பினேன். ஒரு புதிய உற்சாகம் இருந்தது.

வெள்ளை மரத்தைக் கடந்த பிறகுதான் பாதையின் ஆழம் தெரியவந்தது. பங்களாத் துண்டுத் துரை ‘யக்கா’ பைக்தான் ஓட்ட வேண்டும்!

சோம்பேறிக் கொள்கையைக் கை விட்டதைப் போல் மகன் இறங்கிக் கொண்டான். டியூபில் எத்தனை ஓட்டைகள் என்பது மனப் பாடமாதலால் நானும் இறங்கிக் கொண்டேன். எஞ்சினை ஒட விட்டு ‘த்ரோட்’ டிலை இலேசாகத் திருகி வண்டியோடு நடந்தேன்.

சத்தியக் கடதாசிக்காரர்களை நொந்து கொள்வதில் புத்தியில்லை. அவர்களது வாழ்க்கைப் பாதையைவிட இந்த மண் பாதை அவர்களுக்கு மேலானதாக இருக்கலாம்.

அஞ்சலுக்கு மகனும் சேர்ந்த ஒன்றேமுக்கால் மைவில் பாடமாத்தி. வியர்வைக் குடம் உடைத்து :பங்களாப் பாதையில் ஏற்றினோம். இன்னும் முக்கால் மைவில் லயம் பார்த்து இறங்கும் அந்தக் குறுக்கு. சர்வமும் ஜாக்கிரதை மயமாக அதில் வண்டியை அழுக்கினேன்.

‘கார்ட் ரோட்’ போல அக்காலத்திலிருந்த குறுக்கு, காட்டு ரோடாக இன்று! பாம்புகளைப் போல் நீண்டு கிடந்த செடி, கொடிகளுக்கு மகனின் வெள்ளைக் காற்சட்டை பலி!

அவன் பின்னாலிருந்து இழுக்கவும் நான் முன்னால் தள்ளவுமாகப் பள்ளக் குறுக்கில் கால் கட்டை போன்போது, எங்கள் லயத்தின் எல்லை, சகல அசௌகரியங்களுடனும் கிழண்டு கிடந்தது.

வலப்பக்க மேட்டில் லயம்; குறுக்குப் பாதை ஒன்று பதினைந்தடியில். நாங்கள் வந்த குறுக்கு, அதுபாட்டுக்கு கீழே ஓடியது - காளியம்மனைத் தேடி! மேட்டுக் குறுக்கில் என் ஸீ நெண்டக் குஞ்சு ‘டு ஹண்றட்’ எருமையாய்க் கனத்த மேடு அது.

சர்க்கள் சாகசத்தில் அந்தப் பதினைந்தடிகளையும் கடந்த போது, லய முற்றத்தின் விளிம்பு அழகர் மலைக்கு எதிர் மலை போல் உயர்ந்து நின்றது! ஒன்றரை அடி உயரச் சிமிந்திக் கட்டிட எல்லை. ஏற்றிவிட்டால் ‘ஜெக் பொட்’ தான்!...

பழைய தொங்கல் காம்பறா சிதிலமாகிக் கிடந்தது. நாங்கள் இருவரும் முச்சக்களைத் தேடிக் கொண்டிருந்தபோது, தொங்க வீட்டுக் காமாச்சி சமுச்யமாக எட்டிப் பார்த்தாள். மத்திய கிழக்கிலிருந்து ‘பரோ’ லில் வந்திருப்பதாகக் காட்சி தந்தாள்.

“.....யாரு?... அட, சரசவுங்க அண்ணா!.... வாங்க வாங்க!....” என்று தோரணத்தைத் தொங்கவிட்டாள் அவள். “சரசவுங்க அம்மோவ!....”

காமாச்சியின் அந்தக் கிணற்றுக் குரலைவிட ஜெயாவின் குரல் செகுட்டுக் கங்காணியினுடையதைப் போலிருக்குமே என்று பழங்காலத்தில் நான் சிரித்த போது, லயத்தின் நடுப் பகுதியிலிருந்து அந்த ஜெயாவே கதறிக் கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

“அடேஏரெய்யிட்டு..... ராதாஆஆஆஆஆ!..... எங்கடா போய்ட்ட? ஒங்க பெரியப்பாவும் யாரோ ஒரு பொடியனும் வாராங்கடா!... சைக்கிளத் தூக்க வாடோஒழைய்யிட்டு.....”

கட்டைத் தம்பியின் சரோஜினி திண்ணையிலிருந்து பாய்ந்து இறங்கினாள்.

“யாரோ ஒரு பொடியனில்ல புள்ள; மச்சானுட்டு ரெண்டாவது மகேன்!”

மளமளவென லயம் களை கட்டியது - கிழு தட்டிப் போன ஆதிகளும் குஞ் சு குழுவான் களுமாக.

“இப்பத்தான் வாறியளா”க்கள், “இதொங்க மகனா”க்கள், “அக்கா வரலியா அண்ணேன்” கள், “அடே ராதா, நீ முன் ரோதயப் புடிடா”க்கள், “இன்னைக்கிக் காலைல் காக்கா கரயக்குள்ளேயே யாராச்சும் வருவாங்கன்னு சரசுவங்கம்மா சொல்லிகிட்டுத்தான் இருந்திச்சி”கள்....

அனாயாசமாக லய முற்றத்தில் பவனி வந்தது ஸீ நெண்டி.

❖ ❖ ❖

அம்மாவின் மௌன மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை இருக்கவில்லை. மருமகளின் அன்பளிப்புகளால் உடல் பூரித்தார். தான் சமைத்தவற்றை முத்த மகனும் பேரனும் உண்டதால் பெற்ற வயிறு குஞகுஞத்தது. இரு லயத்தார்களும் வந்து முறை வைத்துக் கதைத்துச் சென்றதால் மனம் பெருமிதப்பட்டது. நள்ளிரவு நெருங்குமுன் முச்சந்தி மன் களவெடுத்து வந்து திட்டி சுற்றிப் போட்டதால் கலக்கமும் அறுந்தது.

தாயாரின் இத்தகைய நிறைவுகளுக்காக, அவர் அங்கே தலையாட்டிக் கொண்டிருக்கும் வரையிலுமாவது அந்த ஊரை நான் குத்தகைச் சொந்தம் கொண்டாடினாலும்....

தாயோடு அறுசவை மட்டுமா போகும்?.....

மறுநாள் நாங்கள் புறப்பட்டபோது அம்மா ஒரு தசாப்தத்தை அடக்கி வினவினார்:-

“.....இனி எப்ப வருவீங்க?.....”

♦♦♦♦♦

1993ல் ‘கலை ஒளி’ முத்தையாப் பிள்ளை அவர்களின் நினைவாக நடாத்தப்பட்ட மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு ரூபா 7500.00 பெற்ற சிறுகதை.

1999ல் சார்க் நாடுகளுக்கிடையிலான மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைப் போட்டிக்காகச் சிறந்த சிறுகதையாகப் புதுடெல்லி ‘கதா’ இயக்கத்தால் தெரிவு செய்யப்பட்டுப் பரிசுளிக்கப்பட்டது.

வீரகேசரி, மலையகப் பரிசுக் கதைகள் தொகுதி, வெள்ளிப் பாதரஸம் தொகுதி.

ராம் ஸே

என் பிறப்புத் தீவு இருபத்து மூன்று வருஷங்களுக்குள் எவ்வளவோ மாறியிருப்பதை நான் கண்ட ஆறு மணித்தியாலவங்களில் மாத்தளையில் கால் பதித்தேன். மாத்தளையைக் கண்டதில் எனக்கேற்பட்ட உணர்ச்சிக்குப் பெயர் என்னவாக இருக்கும்? பொறுமை? வயிற்றெரிச்சல்? ஏமாந்த துயரம்? இன்னும் கொஞ்சம் மலையேறினால், நான் கேள்விப்பட்டவற்றை நேரிடை கண்டால?.....

‘அடேய், ராம்ஸே! உன் போன்ற நாட்டுப் பற்றில்லாதவர்கள் போன பிறகுதான் நான் உருப்பட்டேன்!’ என்று முகம் பார்த்தே இந்த மலைநாட்டின் வாசல் சொல்கிற மாதிரி ஒரு பிரமை!

பெற்று வளர்த்த மலையை இகழ்ந்தா ஓடினேன் என்ற விரக்திப் பரிணாமத்தில், மதுரையிலிருந்து இது வரை கனக்காத இரு வியாபாரப் பெட்டிகளும் என் மனச் சுமை போற் கணத்தன - செந் தோமாஸுக்கருகில் இறங்கும் போது.

நாட்டுப் பற்று! எனக்கது இருக்கவில்லைதான். எப்படி இருந்திருக்க முடியும் - மலைப் பற்றே இல்லாதிருந்த போது? அதை எனக்குக் கல்வியோ தொழிற் சங்கங்களோ அரசோ அக்கம் பக்கமோ சொந்த உறவுகளோ ஊட்டாமல், பிறகெப்படி, மந்திரத்தாலா வந்திருக்க முடியும்?

வரவேயில்லை! அதனால் நான் போக வேண்டி வந்தது. போனேன்-போகாதவர்களையும் போகும்படி அவமதித்துவிட்டு!

மனைவியின் உறவுகள் மதுரையைத் தேர்ந்தன. தமிழ் வளர்த்த பூமி என்னையும் வளர்க்குமென்றுதான் நானும் போனேன்.

எவ்வளவோ வாதாடியும் என் தாய் - தகப்பனுக்கு இலங்கையே மதுரமாக இருந்தது.

இலங்கையன் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் உரிமை இல்லாத நிலையில், அதிலும் மலையகத்தான் என்று முத்திரை விழ அருவெறுத்த அவதியில், புகுந்தகத் தோடு சுவர்க்க டிக்கட் பெற்றுவிட்ட பெருமையில், மதுரை - ஆனையூர் என் ஊராகப் பதிவுற்றது.

பொற்றாமரை வாவியை நாசஸ்தலமென்று, மாசி மிட்டாய் மலைத் தீவை வாசஸ்தலமாகக் கொண்ட என் முந்தையோரின் முட்டாள் தனத்தைச் சரிக்கட்டுவதாக நான் பெருமைப்பட்ட பதிவு அது!

அந்த முன்றாம் படை வீட்டில் எனக்குத் தமிழ் நீதி அளிக்கச் சங்கப் பலகையே இல்லாமற் போனதே, அதுதான் ஊழ்வினை!

அப்படி என்னதான் அங்கே நடந்ததென்று தோண்டுவதில் பலனில் ஸல். சில விஷயங்கள் எதுவும் நடக்காமலேயே நடந்ததேறுவதில் ஸலயா?

அலிகளுக்குக் குழந்தைப் பேறு இல்லாததைப் போல இந்த ராம்ஸேயக்கு இதுவரை நாட்டுப் பற்று வந்ததே இல்லை - இங்கும் அங்கும்!

அப்பா முந்தி அடிக்கடி சொல்வார்:- “அடே ராமு!... நம் மந்மிக்கைங்கிறது நம்மளோடேயே செத்துப் போறதில்லடா! நாம் செத்தாலும், அது இந்தக் காத்து மாதிரி, இந்த ஒலகத்லயே கெடக்கும்! நம்மவுட்டு அதே நம்பிக்க இன்னொருத்தருக்கு வந்திட்டா, அது எத்தன யுக-யுகாந்திரங்கழிஞ்சாலுஞ் சரி, நம்மகிட்ட இருந்த அந்த அதே நம்பிக்க, இவரோட நம்பிக்கையோட சேந்துக்கிடும்! அதத்தான் உட்ட கொற தொட்ட கொறன்னு சொல்றது!....”

புராணமென்று அப்போதெல்லாம் அவரை நான் அவமரியாதார்ச்சனை செய்ததுண்டு. நான் திடமிழந்த பிறகுதான் அதன் திடகாத்திரமே தெரிந்தது.

எனக்கும் அந்த நாட்டுப் பற்று நம்பிக்கை வந்து சேரவேயில்லை. வரவிடாமற் செய்தார்களா என்பதுவும் தெரியவில்லை. இப்போதிப்போதுதான் ஏதோ தட்டுப்படுகிற மாதிரி....

நேத்திரங்கள் விற்றுச் சித்திரங்கள் வாங்குவதை மகா கவியே கைகொட்டி நகைத்திருக்கிறான்!....

எங்கள் தகப்பனார் இலங்கையோம் என்று எழுபத்திரண்டில் எழுத்தில் பதிந்துவிட்டு, அடுத்த வருஷமே மன்னுக்குள் புதைந்து அதை நிருபித்தார். அவ்வாண்டே, என்னையும் பிரியும் கண்ணீரை அம்மா வடிக்க வடிக்க, ஆனை மீது ஊரப் போவதாக நான் கப்பலேறினேன்.

இங் கில் லாத ஆணையா என் றெல் லாம் நான் அன் று என் னிப் பார்க்கவில்லை. தோட்டக்காட்டானியத்திலிருந்து பெறும் விடுதலை ஒன்றுதான் இலட்சியம்!

❖ ❖ ❖

கால் நூற்றாண்டில் :பஸ் ஸ்டாண்டும் மாறிவிட்டது!...

மனக் குடைச்சலைத் தற்காலிகமாகத் தடுத்துக் கொண்டேன்.

:பஸ் ஸில் வீடு போக முடியாது. பெட்டிகள்; தோட்டத்தில் ஒரு மைல் மலையேற்றம். டாக்ஸி பிடித்தால் கட்டணம் ஜாஸ்தி வரலாம். ஆட்டாதான் கூட்டு. எவ்வளவு கேட்பான்? பத்து? .... இதென்ன மதுரையா?.....

கை தட்டினேன். விழுந்து கும்பிட்ட மாதிரி வந்து நின்றது ஆட்டா. குனிந்து :ஒரைவரைப் பார்த்தேன். சிங்களத்தை மறந்தாயிற்று. முக நரம்புகளாலேயே மொழியைத் தெரிந்து கொண்டவன் போல் தமிழிலேயே வினவினேன்:-

“கடுகந்த போக என்னா வரும்பா?”

“காளி கோயில் வருங்க!”

“அட, சார்ஜீ என்னா வரும்பா?”

“கடுகந்தைல எங்க போகணும்?”

“பொரிய பங்களாவுக்கு!”

“அறுவது ருவா தாங்க”

“அட, கம்யியா சொல்லுறப்பா!”

“என்னா சொன்னீங்க?”

“முப்பது ருவா தர்றேன் னேன்!”

“அறுவது கொறயாதுங்க!”

“அட, நாப்பது தர்றேன்?”

“ஏலாதுங்க சேர்! தோட்டத்துப் பாத ஆக மோசம்! லோட் வேற்!”

“நாப்பத்தஞ்சு! தீத்திடு!”

“அறுவதுதாங்க ரேட்! வெரி சொரி!”

அறுக்கட்டுமென்று இருவருமாகப் பெட்டிகளை ஏற்றினோம்.

அதே நிலம்; அதே வீதி; குடிபடை மாற்றம். அதே ஆலமரம்; கலாச்சார மாற்றம். அதே மாரியாத்தா; என்னிடமும் அதே பக்தி; என்னில் மாற்றம்! மாரி மீது வைத்த பக்தியை நான் ஏன் மலை மீது வைக்காமற் போனேன்?.....

எழுபத்து முன்றில் விபரமில்லாக் குழந்தையாக இலங்கை வயிற்றிலிருந்து மதுரை மண்ணிற் போய்ப் பிறந்த நான், இப்போது ஆட்டா போகப் போகத் தொண்ணாரின் வாலிபனாக இருந்து பண்ணாமத்து மச்சினியைக் காதலிக்கத் தொடங்கினேனா?

இதே மாத்தளை மச்சினியை அன்று உதாசீனப் படுத்தினேன். இவள் இலங்கையனை மணந்தாள்; நான் மதுரைக்காரியை. இன்றைய காதல் நியாயமானதாகுமா?.....

தோட்டம் என்பதை ஒத்துக் கொள்வதில் அப்படியொரு மானங்கெட்டதனம் அன்று எனக்கு!

குரியனுக்கு முன்பே சுடர் கொளுத்திக் கொண்டு பிள்ளைகளுக்குப் பால் வார்ப்பதற்காகப் பால் வெட்டப் போய், விழி மணி இருஞும் ஒரு மணிப் பசியில் வீடு திரும்பிக் கொதிக்க வைத்து, சரஸ்வதியிடம் போயிருக்கும் பிள்ளைகளுக்கு முதலில் எடுத்து வைத்து முடித் தாங்களும் பெயர் பண்ணிவிட்டு, மீண்டும், குரியன் கறுக்கும் வரையில் கொக்கோப் பழம் பிடிங்கியோ புல்லோ அந்திப் பாலோ வெட்டியோ மண் பால் தோண்டியோ வாய், வயிறுகளைக் கட்டிப் பிள்ளைகளையும் கம்பனிகளையும் தொழிற் சங்கங்களையும் வியாபாரங்களையும் நாட்டையும் ஒரு சேரக் காத்து வளர்த்த என் பிரஹம்மங்களின் இதய புரிகளையே கட்டெரித்த மிருகப் பருவத்தின் உருத்திரனாய்த் திரிந்த காலம் அது.

அரசாங்க எடுபிடித்துவமோ உடுப்புக்குரிய உத்தியோகமோ கிடைக்க வில்லை. அலைந்து அலுத்த போது கண்டியில் ஒரு சர்வர் சந்தியாஸம். முன்றாம் மாதத்தில் கொழும்பில் ஒரு சேல்ஸ்மன் உபன்னியாஸம்.

கஞ்சி கை கிடைத்திராத எனக்கு அவ்விருந்தே போதுமானதாக இருந்தது. தோட்டப்புறம் அனுசரிக்காத நாகரிகக் கூடாரத்துக்குள் நான் ஒட்டகமாகத் தலை நுழைத்த பிறகு-

“தம்பி பேரென்னா?” - “ராம்ஸே” - “அருமையான பேரு! ஊரு?” - “மாத்தளை” - “அருமையான ஊரு! மாத்தளை எங்க?” - “டவுன்லதான்!” - “டவுன்ல எங்க?” - “டவுன்ல மேப் பக்கமா!.....”

நாட்டுப் பற்றுக்கு முன், மலைப்பற்றுக்கு முன், ஏன் இந்த வீட்டுப் பற்றே ராம்ஸேக்களுக்கு விட்டுப் போனதென்று யாருமே ஆராய்ந்ததாக இல்லை.

சில வாத்திகளும் ஸ்ட்டா.:ப்மாரும் நகரக் கல்விமான் களும் எங்களைத் தோட்டக்காட்டுப் பயல் களாகவும் ‘புல் வெட்டப் போடா’க் களாகவும் ஐந்திலேயே வளைத் துவிட்டதாலா? அம்மாங்கமே எங்களுக்குப் புலம் பெயர்ந்தோர்க்குரிய பிச்சையை மட்டுமே இட்டதாலா? நாலு திசைகளுள் எந்தத் திசையுமோ, ஜநாவோகூட வந்து தேறுதலாவது சொல்லாததாலா?.....

தோட்ட வெறுப்பின் மனோ வியாதி நாட்டு வெறுப்பாக வளருமென்று ஜக்கிய நாட்டுக்கே அறிவில்லை! நிர்வாகத் துரோகங்களைப் புரிந்து கொள்ளாத நானும் எனக்கே துரோகியாகிப் போனேனே!...

தோட்டத் துரோகிகள் என்று பட்டியல் போடுகிறார்களே, அது பூரணமடையாது - என்னை வெறுத்த என் பெயர் அதில் முதலாவதாக விழும் வரை!

ஒரே தங்கையின் கல்யாணம் வந்ததுவும், எதிலுமே பட்டுக் கொள்ளாமல் இருந்த நான் என் நகர மனைவியும் இல்லாது கொழும் பிலிருந்து நேராக இதே மாத்தளைப் பிள்ளையார் கோவில் வந்ததுவும், அந்தத் தோட்டக்காட்டுப் பந்தியில் உட்காராமலே தாலி கழுத்துப் பட்ட கணத்தோடு அம்மாவிடம் ஜநாரும் தங்கையிடம் ஜநாரும் நீட்டிவிட்டுத் திரும்பியதுவும், மீண்டும் ஒரு தரம் சித்திரவதையாக இப்போதும் என் நினைவுக் கொப்பறையிற் குழியிட்டன அன்று.

என்னைக் கண்ட ஒவ்வொருவருமே அப்போதப் போதே அவரவர் காதுகளுக்குள் கிசுகிசுத்துக் கொண்டார்கள். விஷயதானம் எனக்குத் தெரியும்! அதை நான் சட்டை செய்யாத காலமல்லவா அது!

நாலைந்து வருஷத்திய நோயாளி அப்பா. வயதுக்கு மீறிக் கிழண்டி ருந்தார். முகர்த்தத்துக்கு முன் அவர் தயங்கித் தயங்கி என்னிடம் வந்தமை, இப்போதெல்லாம் என்னை அறுக்கும் ஓர் ஆயுதம்!

“....பெரிய தம்பி!...” என்றார் அடங்கிப் பயந்த மெதுத் தொனியில். “பசிக்கிற மாதிரி..... இருக்குதுப்பா!.....”

சனியன் தொலையட்டும் என்ற பாவத் தோடு, “வாங்க!” என்று சொல்லிவிட்டு, கோவில் பக்கமாக இருந்த சல்காதோ ஹோட்டலுக்கு அவர் போனால் அதன் தரம் மாசு பட்டுவிடும் என்பது போல, எதிர்த்திசையிலிருந்த சைவக்கடைக்கு நடந்தேன். ஒரு சர்வரை விரல் சொடுக்கினேன். வந்தான்.

நாட்டின் கஜானாவுக்குத் தன் சக்தியை எல்லாம் தாரை வார்த்து முடித்திருந்ததால் வீதியைக் கடக்கக்கூடத் திராணியற்றுத் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த தந்தைக்கு ஒரு கை கொடுக்கவே வெட்கப்பட்டோ ஏரிச்சற் பட்டோ முந்திப் போயிருந்த நான், அவரை சர்வாடிடம் சுட்டிக் காட்டி, “அந்தாள் கேக்ரதக் குடுப்பா!” என்றேன் இரண்டு ரூபா நோட்டையும் கொடுத்து.

வெளியே வந்தேன். அதற்குள் தெய்வம் கை கொடுத்து வீதி கடந்திருந்த அப்பாவிடம் பத்து ரூபாவைக் கொடுத்துத் “தின்னுட்டு வாங்க!” என்று முன்முனுத்துவிட்டுக் கோவிலுக்குள் புகுந்து நின்றேன் கனவான்களுக்கிடையில்.

கூலிக்காரனின் மகனாக இருக்க இயலாதவனால், பணக்கார முதலாளியின் மருமகனாகவா இருக்க இயலாது? இருந்தேனே, பாவி!....

அப்பாவின் சாப்பாடு எது என்று அம்மாவிடம் கேட்டிருக்கலாம். அல்லது நானே கவனித்து வாங்கிக் கொடுத்திருக்கலாம்.

கலியாணத்து இரவே மாப்பிள்ளை வீட்டிலேயே அவர் இறந்து போனதாக, மறுநாள் தந்தி வந்தது - என் இருதயம் தெரிந்து அவர் இருதயம் நின்று போனது போல!

ஒரு நாட்டையே வாழ வைத்தவரை நான் வாழ வைக்கவில்லை!...

தோட்டத்துக்குப் போக அன்றும் கூசினேன்; இன்றும் கூசினேன். அன்று என் மேன்மையை மறந்து; இன்று என் கீழ்மையை உணர்ந்து!...

நான் தோட்டக்காட்டான்தான் என்று இமயத்தில் நின்று கூவ இன்று பதைக்கிறேனே, யாருக்கு என்ன இலாபம் விளையப் போகிறது?....

மரண வீட்டிலும் என் கொதிப்பு அடங்கவில்லை! மாப்பிள்ளைப் பையன் படித்தவன். கம்மடுவைத் தோட்டம். வேலை இல்லாதவன். தோட்டத்திலேயே நான் கு மாடுகளை வளர்த்துப் பாலுாற் றி வந்தான். அவனுக் கேற்ற பொருளாதாரத்தில் பெட்டி வாங்கிச் சுடுகந்தைக்கே சடலத்தைக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

“இதென்னா பொட்டி இது! பிச்சைக்காரப் பொட்டி! ஜநாறு அறுநாறு ரூவாப் பொட்டி வாங்கியிருந்தா நான் வந்து பணங் குடுக்க மாட்டனா? நல்ல நேரம், அவளோ மாமா, மாமியோ வரல்ல! பட்டிக்காட்டான் குடும்பம் மாதிரித் தப்படிப்பும் ஒப்பாரியும் வேறு!... இதுதான் நான் இந்தப் பக்கமே வாறுதில்ல!... எப்படியாச்சிந் தொலைங்க!...”

இடுகாட்டோடு கொழும்பு வந்தவன்தான்; ‘தாயக’ப் பயணம் சொல்லிக் கொள்ளத்தான் நான் அடுத்ததாகத் தாயிடம் போனேன்.

❖ ❖ ❖

நெஞ் சப் புண்ணைக் கிளறிக் கொண்டிருந்த நினைவு வேலை அகற்றிவிட்டு, “தம்பிக்கு எந்தாருப்பா?” என்றேன்.

“சுடுகந்தைங்க!” என்றான் ஆட்டா ஓட்டி.

சுகுந்தையா?... யார் மகன்? என்னைத் தெரியவில்லையோ?...

“அப்பா யாரு?” என்றேன்.

“மாரியப்பாங்க!”

“ஓம் பேரு?”

“மலயாண்டி!”

மாரியப்பாவின் இரண்டாவது மகன்! முக்கு வடித் தபடி நாற்ற உடுப்புகளோடு ஆட்டுப்பட்டி ஸ்கலுக்குப் போனவனா இந்த மன்மதன்?

“ஆட்டா ஒன்னுதா?”

“ஆமாங்க சேர்! அண்ணா வாங்கிக் குடுத்தாரு!”

“அவருக்கென்னா ஜோலி?”

“அவரு ஜியேக்கியூ பாஸ் பண்ணுனாரு. தொடர்ந்து படிக்க வசதி இல்லைங்க. ஒரு சான்ஸ் கெடச்சி ஓமானுக்குப் போய் முனு வருஷம் :பில்டிங் சுப்பவைஸரா இருந்துட்டு வந்தாரு. நானுஞ் ஜீஸீயீ படிச்சிட்டு சம்மா இருந்தேனுங்களா, இந்த ஒட்டோவ வாங்கிக் குடுத்துட்டு மறுபடியும் ஓமானுக்குப் போயி இப்ப ஒன்னர வருஷங்கிட்ட ஆகுது!...”

“அப்பாம்மா?”

“ஹட்லதாங்க!”

“லயத் திலயா?”

“அதெல்லாம் உட்டு முனு வருஷம் ஆச்சிங்க! சுகுந்தைலையே ஒரு காணி வாங்கி ஊடு கட்டியிருக்கிறோம் - பழய பிச்ச கண்டாக்கையா ஹட்டுக்கு மேப்பக்கமா!”

நாட்டுப் பற்றோ தோட்டப் பற்றோ இல்லாத நான் போன பிறகு தோட்டம் முன்னேறி விட்டதுதான். வளம் தேடி அங்கே போனேன். ஆனால் மல்ட்டி வீஸா எடுத்து வியாபாரம் செய்து பிழைக்க, இதோ, இங்கே வர வேண்டியதாகி விட்டது! இது பிராயச்சித்தம்! இருபது வருஷங்களுக்கு மேலாக நான் வெந்து கருகும் தவத்தை மெச்சி அந்த மதுரை மீனாட்சி எனக்களித்த வரமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் இந்த மல்ட்டி வீஸா!

என் விருப்பம் போல் எப்போதும் வரலாம்; தோட்டக் காட்டானாக வாழலாம்; அம்மாவின் கடைசிக் காலத்தில் அவருக்கு ஒத்தாசையாக மாதத்தில் பத்திருபது நாட்களைக் கழிக்கலாம். அன்று என் நாகரீகத்துக்குத் துணை போன மல்ட்டு மனைவியையும் அழைத்து வந்து என் பிறப்பிட மகிமையை உணர்த்தலாம்.

அம்மா மட்டுமல்ல, இந்த மலையகமே பெருமைப்பட ஏதாவது செய்ய வேண்டும். என் எதிரிகள் போல் தொடர்பின்றி வாழும் தங்கையும் தம் பியும் பாசம் பிழிய நான் வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்!..... ஆனாலும், இவ்வுலகில் என்னைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியவர்களாக அம்மாவைத் தவிர வேறொரும் இருக்கப் போகிறார்களா?.....

தமிழக்கு “ஜெ” என்று பேர் என அன்று சொன்னார்கள் அங்கே. இன்று ஜெயிலுக்கு “ஜெ” எனப் பேர் என்று :பல்ட்டி அடிக்கிறார்கள். அந்தப் பட்டியலில் இவர்கள் என்னையும் சேர்த்து விடுவார்களோ?

ஆனை மீது நான் இவர்வதற்கு மாறாக என் மீது என் நினைவானை இவர்ந்ததால் விழி பிதுங்கிப் பார்வை கிடைத்த பிறகு, நான் வெறுத்த கலாசாரங்களே அங்கே கடவுளாசாரங்களாக மிளிர்வது கண்டு என் தோட்டக் காட்டானியத்தின் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்த பிறகு, கண்ணீர் கொண்டு அம்மாவுக்கு எழுதி வந்தேன். சென்ற ஆண்டு இப்படி எழுதினேன்:-

- தம் பியுடனோ தங்கையுடனோ போய் இருங்கள் அம்மா. அல்லது யாத்திரை வருவதாக இங்கே வந்துவிடுங்கள்! மலையாக முன்று பேர் இருக்கும் போது நீங்கள் ஏன் தனிமையில் வாட வேண்டும்? அப்பாவை அடக்கிய இடத்திலேயே உங்களையும் அடக்க வேண்டும் என்ற உங்கள் பிடிவாதத்தில் அர்த்தம் இல்லை. மயானத்தை விற்றுவிட்டார்கள், அங்கே வீடுகள் எழுந்துவிட்டன என்று நீங்கள் தானே எழுதியிருந்தீர்கள்? -

படிப்பறிவில்லாத அம்மா, தொங்கல் வீட்டு விசாலாச்சி மூலம் எழுதிய பதில் என்னைக் கூனிப் போகச் செய்துவிட்டது:-

- அப்பாவின் பக்கம் என்பது இந்தத் தோட்டத்து மண்ணை, மகனே! பிறந்தகம் பிரிந்த நீங்கள் மூவருமே முன்று திக்குகளில் அடங்கி விடுவீர்கள். உங்கள் அப்பா தனித்துப் போகக் கூடாது! என்னை இங்கே புதைத்தால், ஒரு கல்லையாவது நட மாட்டார்களா? வருஷத்துக்கு ஒரு முறையாவது உங்கள் வீட்டை நீங்கள் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டார்களா? -

அம்மா, உங்கள் தலைச்சன் பிள்ளையாகவே நான் இருப்பேன், அம்மா! என் மடியில் உங்கள் உயிரோ உங்கள் மடியில் என் உயிரோ பிரியட்டும்! இன்னும் இரண்டு கிலோ மீட்டர்தான் தாயே!.....

சே, அரை நூற்றாண்டாகியும் எனக்குப் புத்தியில்லை! வருவதாக அம்மாவுக்கு முதலிலேயே எழுதியிருக்க வேண்டும். இப்படித் திடீரென்று அம்மா முன் போய் நின்று, அந்த ஆனந்த அதிர்ச்சியில்.....

இல்லை! அப்படி எதுவும் நடக்காது!....

மறுபடியும் மனக் கொதிப்பைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியிருந்தது.

“சர்க்கார் சீவீகரிக்கப் போகுதுன்னு பங்காளிங்க சுடுகந்தயக் கூறு போட்டாங்களாமே, இப்ப தோட்டம் னே ஒன்னு கெட்யாதோ?” என்றேன்.

“சேர் இந்தியாங்களா?”

“ஆமாப்பா, மதுர!”

“பேச் சிலயே நெனச் சேன்!....சுடுகந்தன்னு முழுசா ஒரு தோட்டம் இல்லதான். ரோட்டோரத் துண்டெல்லாங் கொலனியாகீரிச்சி. எங்க காணியும் அங்கதாங்க. நடுப் பகுதியில் நூற்றேக்கர் மாதிரி ஒரு தோட்டமா நடந்துகிட்டுதான் இருக்கு.”

“ஜனங்க?”

“ஆரம்பத்து கொஞ்சங் கஷ்ட்டமாத்தாங்க இருந்திச்சி. போகப் போக வெளி வேல, வெளி நாட்டு வேலன்னு மளமளன்னு ரொம்பப் பேருக முன்னேறிட்டாங்க! இப்ப சுடுகந்தைல் வட்டிக்கும் குடுக்கிறாங்க; பிளினஸ் பண்றாங்க; முப்பது பேருக்கு மேல வெளிநாட்டல் இருக்கிறாங்க! கொஞ்சப் பேர் காணியூமியும் வாங்கிட்டாங்க போங்க!”

“தோட்டக் காடெல்லாம் இப்பிடியேதானா?”

“அப்பிடியெல்லாம் பாதிப்பில்லீங்க! நாட்டுப் பக்கமா இருந்த லோக்கல் தோட்டங்க கொஞ்சம் இப்பிடித்தான். ஆனா தோட்டங்க எல்லாம் வேற வகையா முன்னேறிரிச்சின்னுதாங்க சொல்லனும்! கைல மதியில் இருந்தவங்க இந்தியாவுக்குப் போய்ட்டாங்க. இங்க நின்னுபோனவுங்க எப்பிடியும் பொழுச்சாகனுமோ! எடம் மாறுனாங்க; தொழில் மாத்துனாங்க; புள்ளைகள் வேற வளந்தாச்சி! அப்பறம் என்னாங்க!....”

“சிலோன்ல தோட்டக் காடெல்லாம் பொதுவா எப்பிடி?”

“காடுங்கிற பேச்கக்கே எடமில்லிங்க! செல தோட்டங்கள் எலக்ட்ரிஸிட்டி வந்திறிச்சி. சொந்தமா ஊடு கட்டிக் குடுக்கப் போறாங்க. ஒட்டுரிம கெடச்ச பொறுகு அரசே மதிக்குதுங்களே! நாலஞ்சி பேருக வேல செய்ற குடும்பமா ஏழூட்டாயிரஞ் சம்பாத்தியமாகுது! இன்னொரு பத்து வருடம் போய்ட்டா பாருங்க, அதிலும் இந்தத் துவேஷக் கண்ணுக படாம இருந்திட்டா, தோட்டங்க எல்லாமே கைத்தொழில் பேட்டையாகீரும்!.....”

“இது.... இப்ப ஒரு.... பத்திருவது வருஷத்துக்குள்ளதாம் போல?...”

“ஆமாங்க! எங்க அப்பாம்மா காலத்திலும் அதுக்கு முந்தியும் கண் முடிக கெடந்தாங்க. எதுக் கெடுத்தாலும் இந்தியாதான் அவுங்களுக்கு! அதுனால இங்க உள்ள பொறுக்கிக நல்லா ஏமாத்துனாங்க! சிறிமா-சாஸ்த்திரி

ஒப்பந்தத்துக்குப் பொறுகு இது தல கீழா மாற்றிச்சி! :பதியோட கல்வித் திட்டத்தால் பாதி, இப்புள்ள தலமொற படிச்ச தலமொறயாகீறிச்சி! வர்ற தலமொற அத உட நல்லாருக்குங்க!”

“அப்பிடியும் இன்னும்தான் என்றால் என்னும் என்றால் என்னும்..... எட்டரைக்கு, அது இதுன்னு.....”

“எல்லா சமுகத்தியும் அது உள்ளதுதானுங்களே! வெலவாசி ஏறிப் போச்சி! நாகரிகம் வேறு! சமாளிக்கணுமே?... இதுக்காக இந்தியாவுக்கு ஒமை முடியுமா? அதுனாலதான் இதெல்லாம். சரி பாதி இன்னும் படிப்பறிவில்லீங்களே! ஒருத்தன் எட்டரைக்குப் பண்ணும்பான்!, சரீம்பாங்க! ஒருத்தன் அய்யோ வேணாம்பான்! சரீம்பாங்க! எல்லாம் வறுமையும் படிப்புப் பத்தாத கொறுயுந்தான்!.... ஆனா முந்தி மாதிரி இல்லீங்க! எலங்கைல எந்தக் கட்சி ஆட்சிக்கு வாரதா இருந்தாலும், தோட்டத்து ஜனங்களோடு ஒட்டு வேணுங்க!....”

என் பத்தினித் தாயைப் பரத்தை என்று அக்கம் பக்கம் கேலி பண்ணிய போது நானே தலைமை வகித்தேன் அன்று. இன்றோ இதே அக்கம் பக்கம் கோவில் கட்டுகிறது! நான்?....

ஒரு சுற்றும் பருத்திருந்த காளியைத் தாண்டி, தவறனைப் பாத்திகளில் மாதிரி முளைத்தெழும் வீடுகளைத் தாண்டி தோட்டத்தின் உள்ளே போகப் போக, ஆட்டாவின் அறுபது ரூபாவை நியாயப்படுத்தியது பாதை.

ஒரு மாற்றமும் இல்லாத அப்பாவி வெள்ளை மரத்தையாவின் மாயத்தோடு காலனி முடிவடைந்து தோட்டப் பழைமை வரவேற்றது.

எனக்குப் போல் றபர் மரங்களுக்கும் அதிக வயது தெரிந்தது. கவ்வாத்துப் பட்ட கொக்கோ மரங்கள், மலையாண்டியைப் போற் சடைத்திருந்தன. நீளமான தொரட்டிகளுடன் பிடிங்கவும் பொறுக்கவுமாக வரைக்கட்டிற் பெண்கள்.

பழைமை எனக்குள் தலை உயர்த்தியது. அம்மா, அப்பாவோடு பழம் பிடிங்கியது, பொறுக்கியது, விதை எடுத்தது, ஒரு வாகனம் போனால் ஹோட்டலுக்குள் பெண்ணை சர்வர்கள் பொத்தலிடுகிற மாதிரித் தோட்டமே வேடுக்கை பார்ப்பது.....

பாடமாத்தியில் திரும்பி :பங்களாவைப் பார்க்க ஏறியது ஆட்டா. கீழ்ப் பக்கமாக ஒட்டு லயம் தெரிந்தது. நான் பிறந்தது, வளர்ந்தது, படித்தது, வெறுத்தது எல்லாமே அங்கேதான்! சாவதானமாகப் போய்ச் சமாதானப்பட வேண்டும்!

அம்மா இப்போது அங்கே இல்லை. தம்பி மட்டக்களப்பில் ஒரு கம்பனி மானேஜர். தங்கையின் கணவர் கொழும்பில் பால் மாக் கம்பனி ஒன்றில் குவாலிட்டி கண்ட்ரோலர். :பங்களாவுக்குக் கீழ்ப் பக்கமாக இருந்த :இல்லென்சரி

காலியான போது, இவர்கள் வந்து போகும் வசதி கருதி, இப்போதைய துரை, சிறிய விலையில் அம்மாவுக்கு அதை விற்றிருந்தார்.

இன்னும் ஒரு கால் கிலோ மீட்டர்தான்!...அம்மா!...

“சேர், : பங்களாத் தொரயவா பாக்கப் போற்றுக?”

“....என்னயத் தெரியல்லியா, மலயாண்டி?....”

ஆட்டா நடுப்பாதையில் நின்றுபோக மலையாண்டி திரும்பினான்.

“....நான்.... உண்ணாமல் மகன் ராமசாமி! இந்தியா போன ராமசாமி!...”

“அன்னேன்!....” என்றவன் வார்த்தைகளை மறந்தவன் போல் விழித்தான்; தடுமாறினான். பிறகு, தலையைத் தாழ்த்திச் சொன்னான்:-

“...ஒங்கம்மா.... ஒங்கம்மா.... நேத்து ராத்திரி ஏறந்துட்டாங்கண்ணேன்!....”

❖ ❖ ❖

பிறகு நடந்தவற்றை என்னால் கோவையாகச் சொல்ல முடியவில்லை! தெரியவில்லை!...

பெறுமதியான பெட்டிக்குள் எங்கள் அம்மா தனியாகவிருந்த அப்பாவிடம் போகத் தயாராய் இருந்தார்....

தங்கை என்னிடம் கதறியது ஞாபகம் இருக்கிறது:-

“நம்மள் ஒரு அடியாவது அம்மா அடிச்சிருக்குமாண்ணேன்!....”

நான் எப்படிக் கதறினேன் என்பது ஞாபகமில்லை. ஆனால் நான் புலம்பிக் கதறியிருக்க வேண்டும்.

அப்போது தமிப் சொன்னதுவும் ஸ்பஷ்ட்டமாக என் சரித்திரத் தில் பதிந்திருக்கிறது:-

“.....பொலம்பாதீங்கண்ணேன்!..... ‘நாஞ் செத்தா யாரும் ஓப்பாரி வைக்கக் கூடாது; தப்படிக்கக் கூடாது; ஒங்கண்ணனுக்கு அது புடிக்காது’ன் னு சொல்லிட்டுத்தான் அம்மா தெய்வமாகிச்சின்னேன்!.....”

“ஜயையோ!” என்று அந்தக் குன்றுகள் கேட்கும்படி நான் அலறியதுவும் அப்படியே ஞாபகமுண்டு. “இல்லே!... இல்லம்மா!... எனக்கு இப்ப இதெல்லாம் புடிக்கும்!... ஓப்பாரி வைங்க!.... முனியாண்டியண்ணாக் கூப்புட்டுத் தப்படிக்கச் சொல்லுங்க!.... அப்பா போன மாதிரியே நம்ம வழக்கப்படி அம்மாவும் போகட்டும்!....”

◆◆◆◆

பயில்வரன்

இரவு தன் பாதிக்கடமையைச் செய்திருந்தும், பயில்வானுக்கு இன்னும் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. அவன் அன்று பகலில், இரண்டு கடைகளுக்குத் தண்ணீர் இழுத்திருந்தான். ஒரு கடைக்கு விற்கு பிளந்திருந்தான். உடலில் தொய்வு உயிரோடிருந்தும் விழிப்பு மரணிக்க மறுக்கிறது. அவனுக்குள் விரவித் திரியும் சிந்தனைத் தர்மம், விழிப்பின் தலை காத்திருக்கிறது.

‘.....செதம்பரம் ஜயாக்கிட்ட அதச் சொல்றதா, வாணாமா?.....’

ஒருக்களித்துக் கிடந்த பயில்வான், குப்புறப் படுத்துக் கொண்டான்.

அந்தச் சிற்றூர் அம்பலத்தின் ஏகச் சக்கரவர்த்தி பயில்வான் தான். இருந்துநின்று வழியிருண்டால் ஒதுங்கும் ஓரிரு பிட்சா பாத்திரங்களைத் தவிர்த்தால், அந்த அம்பலம் அவனுக்கேதான் சொந்தமாகிறது. கடந்த மூப்பது வருட வரலாறு இது. அந்த அம்பலத்துக்குப் பெயரே ‘பயில்வான் அம்பலம்!’ புண்ணியம் தேடிக் கட்டிப் போட்ட யாரோ ஒரு பாவாத்மாவின் பெயர்கூட அடிப்படையிட்டது!

பத்தடிக்குப் பன்னிரண்டு அடி; அரைச் சுவர்கள்; ஏழு தூண்கள்; ஒரு நுழைவு; நாட்டு ஒடு. கோணித் துண்டுகள் மூண்டு தொங்கும் நான்குக்கு நான்கடி வட மூலை, அவனது அந்தரங்க அறை! அந்த ஊர் நாய்கூட அதற்குள் புகாத தனிமை. உயரத்தில், குறுக்கு வாட்டில் இழுக்கப்பட்ட ஒரு கம்பிக் கயிறு. மங்கிப் போன வெள்ளைத் துணிகள் இரண்டொன்று எப்போதுமே அதில் தொங்கிக் கிடக்கும். கீழே ஒரு ட்ரங்குப் பெட்டி. உலகின் முதலாவது சரக்காகக்கூட அது இருக்கலாம்! சில பழந் துணிகளைத்

தவிர அதற்குள் வேறு சமாச்சாரம் எதுவுமில்லை. அவன் தூங்காத நேரத்தில், மொத்தமான தலையணை ஒன்றை மையமாக்கிய அவனுயரச் சாக்குத் துண்டொன்று, அந்த ட்ரங்குப் பெட்டியின் மீது இருக்கும்.

பயில்வான் படுப்பது, ‘வெளிக் கூட’த்தில்தான். பூபாளத்தில் எழும் அவன், தன் சாக்குப் படுக்கையை வைப்பதற்காக ஒரு முறையும், இரவு நித்திரைக்காக அப்படுக்கையை எடுக்க இன்னொரு முறையுமாக மொத்தம் ஒரு நாளைக்கு இரண்டே முறைகள்தாம் அந்த அறைக்குள் செல்வான். ட்ரங்குப் பெட்டியை அவன் ஆடிக்கும் அமாவாசைக்குமாகத் திறப்பதால், அது கணக்கில் விழாமல் தப்பி விடுகிறது. பகற் காலங்களில் அவன் படுத்தறியாதவன். இரவு ஒன்பதுக்கோ பத்துக்கோ நீட்டி நிமிர்ந்தானானால், பூபாளம் வரையில் அவன் உசம்புவதே இல்லை.

❖ ❖ ❖

அன்றைய இரவு அவனுக்கு மாயமாக இருந்தது. எவ்வளவுதான் வசதியாகப் படுத்துப் பார்த்தும் நித்திரை அணையவில்லை.

‘.....செதம்பரம் ஜயாக்கிட்ட அதச் சொல்றதா, வாணாமா?...’

மங்கிய தேய் பிறையின் ஒளி, அம்பலத்தினுள் குளிர்ந்திருந்தது. நான்கைந்து நாய்கள் அம்பலத்தைச் சுற்றி ஓடின. நாக்குகளைத் திறந்து நீட்டிக் களைப்பாய் அவை விட்ட ஒசைகள் விரகமாக ஓலித்தன. அம்பலத்தின் முன்னால் நீண்டு கிடந்த தார்ச்சாலை, மஞ்சள் கலந்த வெள்ளைக் கீறலாகத் தெரிந்தது. இருண்ட தாவரங்களின் மிகச் சிறு பகுதிகள் பிறையோடு பேசின.

பயில்வான் மல்லாந்தான்.

‘.....ம?.....சொல்றதா, வாணாமா?.....’

கடந்த காலம் செய்திருந்த சிக்கலை அவனால் விடுவிக்க முடியவில்லை.

ஒரு காரின் சன்னமான ஒசை குபீரெனப் பெரிதாகிக் காற்றாகிப் போனது. தூக்கம் வர வேண்டிய இடத்தில் ஏரிச்சல்தான் வந்திருந்தது.

‘.....என்னடா சனியன் இது!.....’ என்று அலுப்போடு முனகினான். எழுந்து, ஒரு காலை நீட்டி மடக்கி மறு காலைக் குத்திட்டு உட்கார்ந்து கொண்டான்.

பக்கத்தில் கிடந்த துண்டுச் சுஞ்சடை விரலால். தேடி எடுத்து வாயில் வைத்தான். இடக் கையைப் பின் புறமாகத் தரையில் ஊன்றி வலக் கையை முழங்கால் மீது வைத்து நீட்டியவாறே கொஞ்ச நேரம் வெளிப்புறம் பார்த்தான். பிறகு, சம்மணம் போட்டதற்குக் கிட்டத்தட்டவாக நிலை மாற்றினான். தீப்பெட்டியையும் தடவி எடுத்து ஒரு குச்சியைக் கிழித்தான். அந்தக் குச்சி

அணையும் வரையில் அதையே பார்த்திருந்தவன், அதை ஏறிந்தான். பிறகு இன் னொரு குச்சியைக் கிழித்துச் சுருட்டில் மூட்டினான்.

சுருட்டின் அவியல் நாற்றம் அம்பலத்துக்கு வெளியிலும் பரவத் தொடங்கியது.

❖ ❖ ❖

அவனுடைய பெயர் என்னதான் என்று எவருக்குமே தெரியாது. அவன் எந்த ஊர்க்காரன், எந்த மதத்தை, இனத்தை, மொழியைச் சார்ந்தவன் என்றும் எவருக்குமே தெரியாது. அவனுக்கே அவனுடையவை மறந்தும் போயிருக்கலாம். அவனைப் பற்றிய எதையுமே தெரிந்துகொள்ளக் கிராம சேவகருக்கே உத்தரவில்லை போலும்! அவனுட்படச் சகலருக்குமே அவன் பயில்வான்தான்.

அவனைப் பற்றிய ஊகங்கள் பலப் பல.

அங்கொடையில் இருந்து வந்திருப்பான்; ஏதாவது பெண்ணில் தோல்வி; இந்தியாவிலிருந்து சரளமாக வந்துவிட்ட பரதேசி; யாருமில்லாத லூஸ்.....

பயில்வான் ஒரு மர்மம். அறிய எவருக்குமே அக்கறை ஏற்படாத மர்மம். யாரும் எதையாவது வினவினால்தான் பேசுவான். அந்தப் பேச்சும் ஒரு மறுமொழியாக இராமல், ஒரு தத்துவ விசாரமாகவே இருக்கும். அந்தத் தத்துவமும் கேட்போரைச் சிந்திக்கத் தூண்டாமல் சிரிக்கவே வைக்கும். அவனது சிரிப்புப் பற்ற வைக்கும். அந்தப் பைத் தியப் பேச்சைக் கேட்பதற்காகவே பலர் அவனோடு கதைப்பதுண்டு.

“எப்படி பயில்வான்?” என்பார் வட்டி :பாய்.

“எப்புமென்னா? ..... எப்புமென்னா அப்புமென்னுதாஞ் சொல்லனும்!” என்று இழுப்பான் பயில்வான். தொடர்ந்தும் :பாய் கிண்டுவார். இவனும் நழுவியே பேசுவான். இவனுடைய குரல், தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்ளும் ஒசையை, ஓரளவு பெரிதாக வைத்தது போலவே இருக்கும். என்றாலும் அடிவயிற்றிலிருந்து எழும் அதிர்வு அதில் நிறைந்திருக்கும்.

“நீ ஒரு கல்யாணம் கட்டுனா என்னா?” என்பார் முத்தையா முதலாளி.

“கட்டலாந்தான்!....” என்றவாறே தன் கால் பெரு விரலைப் பார்த்துச் சிறிது யோசிப்பான். பிறகு “கட்டுன பொறகு அவளப் பாக்கிறது யாரு?.... அதுவும் போக ஒலகத்தில் எங்க ஜயா பொம்பள இருக்கிறா?” என்பான்.

“நீ எங்கப்பா பொறந்தது?” என்று சீண்டுவார் கட்டை :பாஸ்.

“எங்க பொறக்கிறது!.... எல்லாம் இந்த மன்னுலதான்!... ஆண்டவன் என்னய மன்னுல படச்சி மன்னுலதான் உட்டான்!... ஆகாசத்தில் பொறக்க முடியுமா?” என்பான்.

அவனுடைய ஆழம் எதுவென்று அறிய முற்பட்டவர் யாருமில்லை. அவனுக்கு ஆழம் என்றொன்றே இல்லை என்று ஒரு வேளை எல்லாருமே தீர்மானித்திருக்கலாமோ!...

ஜம்பதைத் தாராளமாகக் கடந்தவன். தேக்கு நிறம். இருபத்தைந்து விகிதத் தலை நரை. பொலிஸ் கட். ஓட்டக் கத்தரிக்கப்பட்ட அகலமான மீசை. ஜந்தடி உயரம். இரண்டோர் அரை நூற்றாண்டுக் கோடுகளைத் தவிர அவனுடைய உடல் பாறை போல் இருக்கும். அந்தக் கால நூத்தலில் நூற்றைம்பது இருப்பான். முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் எப்படி இருந்திருக்க வேண்டும்? அதனால்தான் இவன் பயில்வான் ஆகியிருக்கவும் வேண்டும்!

உண் மையில் அவன் பயில்வான் தான். இரண்டு யார் விறகுக் கட்டைகளிடம் அவனை ஏவினால் ஒரிரு மணித்தியாலங்களுக்குள் பிளந்து தள்ளிவிட்டு வந்து நிற்பான். அதே கையோடு அடுத்த வேலைக்குப் போயும் விடுவான்.

எந்த விதமான சண்டை சச்சரவுக்கும் இவன் போனதாகச் சரித்திருமே இல்லை. எல்லாருக்குமே சந்தோஷத்தை வழங்கி வந்த ஒர் அப்செட் துயரம்.

நிறம் கெட்டுப் போன வெள்ளைச் சாரத் தைத் தான் மடித் துக்கட்டியிருப்பான். அதே நிறத்தில் ஒரு துண்டுத் துணி தோளில் கிடக்கத் திரிவான். வேலை செய்யும் போது அந்தத் துண்டுத் துணி, தலையை இறுக்கிக் கிடக்கும். திடீரென்று ஒரு நாளைக்கு, நிறம் மங்கிய வெள்ளைத் துணியிலான கை வைத்த பெனியன் ஒன்றைப் போட்டு வருவான். அன்று அவன் வேலை செய்ய மாட்டான் என்று அர்த்தம். வேறு எவ்வகையான உடையும் அவன் வசத்தில் இல்லை.

பயில்வானின் துண்டுச் சுருட்டு இன்னும் சிலேட்டுமெம் இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. அதே சம்மண விரக்தியில் அவன் ஜீரணமின்றி இருந்தான்.

'.....செதம்பரம் ஜயாக்கிட்ட அதச் சொல்றதா, வாணாமா?.....'

அவனைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்த அந்த வினாவின் அடுத்த பக்கம் என்னவென்றே அவனுக்குப் பிடிப்பவில்லை.

அம்பலத்தை அடுத்திருந்த அமீன் வீட்டுக்குள்ளிருந்து அமீனின் தாயார் இருமுவது கேட்டது.

".... இருமலுக்கு மருந்து எடுக்கனும் !.... பணத்த இறுக்கிப் புடிச்சிக்கிட்டு சும்மா லொக்கு லொக்குன்னு இருமிக்கிட்டே இருந்தா இரும சொகமாகுமா?".. என்றும் முனுமுனுத்துக் கொண்டான்.

பத்திருபது கடைகளும் முப்பது நாற்பது வீடுகளும் மையப்பட்ட சிற்றூர் அது. முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள் அவன் அங்கு வந்தான். எங்கிருந்து வந்தானோ தெரியாது. கட்டுமேஸ்த்தான் கருங்காலி முன்டம். வானத்திலிருந்தும் அவன் விழுந்திருக்கலாம்!

அவனை அறிந்து கொள்ளும் ஆரம்ப அத்தியாயங்களில், அக்காலத்து வாலிபர்களுள் சிலர் இருந்தது உண்மைதான். ஆனால் விடைதான் கிடைக்கவில்லை. “நீ எந்த ஊரப்பா?” என்றால், “ஊரப் பாத்துத்தான் வேல குடுப்பீங்களா?” என்பான். “யாரோ பாவம்!” என்ற ஆதங்கத் தோல்வியிலேயே அவனும் ஊர்க்காரன் ஆகிப் போனான்! அந்த வாலிபர்களுள் பலர் இன்று முதலாளிகள்; அவனோ அவர்களின் அதே ஊழியன் பயில்வான்.

அம்பலம் அடைக்கலம் கொடுத்தது; கடை கண்ணிகள் வேலை கொடுத்தன. விறகு சுமப்பான்; பிளப்பான்; தண்ணீர் சேகரிப்பான்; வாழைத் தார், காய்கறிக் கோணிகள், முடைகள் தூக்குவான்; தோட்டத்துச் சம்பள வாசல்களுக்கு மிட்டாய்ப் பெட்டியோ மணிப் பெட்டியோ பொட்டணியோ தூக்குவான்.

அவன் இல்லாமல் அந்த ஊரே இல்லை என்ற நிலை காலப் போக்கில் ஏற்பட்டுவிட்டது. விடிந்துவிட்டால் எல்லோருமே பயில்வான் நாமாவளியில்தான் கிடப்பார்கள்!

“இந்த பயில்வான் இல்லாத காலத்திலதான் இந்த ஊரே நாறப் போகுது!” என்று இவனே முறைப்பாடு கூறும் காலமும் ஏற்பட்டிருந்தது!

மடித்த சாரக் கட்டும் தோளில் துண்டுமாகக் காலை ஏழு மணிக்கே அம்பலத்திலிருந்து கிளம் பிலிடுவான். எதிர்ப்படும் முதலாவது ஆசாரிக் கடையில் ஒரு சுருட்டை வாங்கிப் புகைத்துக் கொண்டே தெருவில் நடந்து வருவான்.

அவனது சேவை தேவைப்படுவார், “பயில்வான்!..... இங்க வாப்பா!” என்று குரல் கொடுப்பார். இவன் போய் அவர் முன் மௌனம் மலையாக நிற்பான்.

“:பெரல் தண்ணிய நெரப்பு!” - “அந்த வெறகப் பொன்து போடு!” - “நாட்டுக்குப் போய்கூ, கோறாள மாத்தியா துண்டுலா, முனு வாழத்தாரு இருக்கு; கொண்டுகிட்டு வா!”....

இப்படி ஏதாவது ஒன்றிருக்கும்.

தான் வேலை செய்யப் போகும் இடம் ஒரு வீடானால், பக்கத்திலுள்ள தேனீர்க் கடைக்குப் போவான். அது தேனீர்க் கடைதானானால், அங்கேயே ஒரு மேசையின் முன் அமர்ந்து கொள்வான்.

“கா றாத்த பானும் ஒரு பருப்பும் தாங்க!” என்பான். சாப்பிட்ட பிறகு, “பிளேன் டி,” கேட்பான்.

அதன் பின் தனக்கு ஏவப்பட்ட வேலையில் முழ் கிவிடுவான். வேலை கிடைத்த பிறகுதான் அவன் தன் காலைச் சாப்பாட்டைப் பற்றியே நினைப்பது. வேலையும் எங்காவது ஓரிடத்தில் அவனுக்காகக் காத்துக் கொண்டுதான் இருக்கும். ஒய்வு நாளில் சேமிப்பில் இருந்துதான் செலவு.

பயில்வானுக்கு அந்த ஊரில் கிராக்கி அதிகம். மாரி என்ற பேரில் ஒரு மழையில்லா மேகமும் அந்த ஊரில் இருந்தான். இதி, மின்னல்களாக அவன் வசனம் பேசினாலும் வியர்வையே வழியாத பேர்வழி. அதனால் அவன் ஆலை இல்லா ஊருக்கு இலுப்பையாக இருந்தானே தவிரப் பயில்வான்தான் சர்க்கரை!

இந்தக் காரணத்தால், அதி முக்கியமாகப் பயில்வானைத் தேவைப் படுபவர்கள், முதல் நாளே அவனிடம் ஒப்பந்தம் சீய்து கொள்வதுமுண்டு. ஒப்பந்தக் காலங்களிலும் அவன் ஏழு, ஏழே காலுக்கு ஆஜராகிவிடுவான். ஒப்பந்த வேலை முடியும் வரையில் வேறு எந்த விதமான வேலைக்கும் போகவே மாட்டான். என்னதான் திசைக் கரணம் போட்டாலும், “அந்த வேலை முடிச்சிட்டுத்தான்!” என்று நடந்து கொண்டே பேசிவிடுவான்!

நேர்மையில் அவனோடு போட்டியிட அந்த ஊரில் யாருமே இல்லை என்பதுதான் உண்மை. அவனுக்கு எதிர்ப்பதம் தான் மாரி!

பருப்புக் கறியுடன் கால் றாத்தல் பானைச் சாப்பிட்டு, ஒரு பிளேன் டையையும் காலையில் குடித்தானானால், :பெஸர்ட்டைப் போல் ஒரு சுருட்டும் அவன் வாயில் ஒட்டிக் கொள்ளும். பத்துப் பதினொரு மணிக்கும் இதே :டைட்டதான்! மத்தியானத்துக்கு, அரை றாத்தல் பானும் பருப்பும் பிளேன் டையும் சுருட்டும்! நான்கு - ஐந்து மணிக்கும் அதே கால் றாத்தல் விஷயம். இரவு எட்டு மணிக்குப் போல் அரை றாத்தல் பான், பருப்பு, பிளேன் டி, சுருட்டு! இருந்துநின்று ஒரு வடையையோ சீனி பனிஸையோ கொரித்துப் பார்த்து விட்டு முகத்தைச் சுளிப்பான். சோற்றுச் சங்கதியே அவனிடம் இல்லை!

முத்தையா முதலாளியின் கடைதான் ஊரிலேயே பெரிய கடை. பல சரக்கு, புடைவை, பாத்திர ஜாலங்கள், ஸ்டேஷனரி, நகை அடகு, தேனீர், :பேக்கரி என்ற சுப்பர் மார்க்கட் அது! அங்கேதான் பயில்வானுக்கு அதிகமான வியர்வையும் வழியும். சில நேரங்களில் இலவசச் சோற்றை முதலாளி நீட்டிப் பார்ப்பார்; இவன் தின்ன மாட்டான்! “கவிச்சி திங்கிறது பாவம்!” என்பான்.

“எந்த நேரம் பார்த்தாலும் ஒரே பானையும் பருப்பையும் திங்கிறியே அப்பா, வேற எதயாச்சும் திங்கக்கூடாதா?” என்று அதிசயப்படுவார் முத்தையா முதலாளி.

“நான் முழுக்க வெறகு பொளந்தாலும் ஒன்னார் ரூவாதாங் குடுப்பீங்க! இந்த :பஸார்ல எல்லாருமே அப்படித்தான் குடுக்குறாங்க! இதில பானத் தவர வேற என்னாத்த திங்க முடியும்? ஒலகத்துல பானத் தவரவும் வேற நல்ல தீனி ஏதாச்சும் இருக்குதா?” என்பான் முத்தையா முதலாளி உட்பட எல்லோருமே சிரித்துவிடுவார்கள்.

❖ ❖ ❖

எச்சில் சொத் சொத்த் சுருட்டுக் கிள் எலை அம்பலத்துக்கு வெளியே ஏறிந்தான் அவன்.

“.....அதுதாஞ் சரி!.....” என்று முனுமுனுத் துத் தலையைத் தீர்மானமாக ஆட்டினான். “செதம்பரம் ஜயாக்கிட்ட சொல்றதுதாஞ் சரி! நேர்மையான மனுசன். ஏமாந்துறக் கூடாது! ஆனா.... அவரு ஏத்துக்கிடுவாரா? .... பைத்தியம் ஒளறுதுன்னு மத்தவுங்க மாதிரி சிரிச்சிக்கிட்டே உட்டுப் படுவாரா?....”

❖ ❖ ❖

களைப்பை வெளிக்காட்டாத இயந்திர உழைப்பாளி பயில்வான். எவ்வளவு குறைத்துக் கொடுத்தாலும் மறு பேச்சில் லாமல் பெற்றுக் கொள் ஞம் அஹிம் சாவாதி. தானுண்டு தன் பானுண்டு என்று காலத்தோடு கரையும் சந்நியாசி. சண்டை, சரவுகள் இல்லாத, ஒரு சுருட்டின் கடன்கூட இல்லாத அவன் ஒரு பைத்தியக் காரன்தான்!

அவனிடம் பொடுபோக்கான பேச்சு இருந்ததாக எவராவது நிருபிக்கட்டுமே! வாயிலிருந்து வரும் எந்த ஒசையும் சீரியஸாகத்தான் இருக்கும். அவனுடைய சீரியஸான பேச்சோ, எல்லாருக்குமே ஓய்வு நேரத் தமாஷாகத்தான் இருந்தது. உலகில் அவனுக்கு மன வேதனையைத் தந்த ஒரே விஷயமும் இதுதான்.

முத்தையா முதலாளி ஊரில் பெரிய மனிதர். பக்திமான். பின்னையார் கோவில் சிலை பேசுமானால் அவரது கொடைத் தன்மைகளைப் பற்றி விமர்சனமே செய்யும்! ஏகபத்தினி விரதர்!

வாசற் கூட்டி மாக்கானின் மனைவி பரத்தை அழகி. :பேக்கரியில் அப்போதுதான் போட்டெடுத்த ஜூலிங் கேக் மாதிரி இருப்பாள்.

குளிக்கப்போகும் பீலிக்காட்டில், ஒரு மாலை அசதியில், இந்தப் பெரிய மனிதரும் அந்தப் பரத்தை அழகியும் பிணையற் பாம்புகளாகக் கிடந்ததை, வயிறு கழிக்கச் சென்ற பயில்வான் கண்டது சத்தியம்.

குளித்துவிட்டுத் திரும்பிய பயில்வான், நேராக முத்தையா முதலாளியின் கடைக்கு வந்தான் ஒரு பிளேன் ஈக்காக.

“மொதலாளி எங்க அம்மா?” என்றான் முதலாளியின் மனைவியிடம்.

“சாமானங் கொண்டாற டவுனுக்குப் போயிருக்காரு; ஏன்?” என்றாள் அவள்.

பயில்வான் அபூர்வமாகச் சிரித்தான். “அவரு.... சாமானம் வாங்கப் போகல்ல! லெச்சிமிப் புள்ளேயோட பீலிக் காட்ல இருக்றாரு!” என்றான்.

அவள் முச்சுத் திணறச் சிரித்தாள். “சரிப்பா! நான் பாத்துக்கிடுகிறேன்!” என்று சொல்லி விட்டு மறுபடியும் மறுபடியும் சிரித்தாள்.

இன்னும் ஓர் ஒன்றரை மனித்தியாலத்தில், முத்தையா முதலாளி, அடுத்த டவுன் வேணில் சாமான்கள் சகிதம் வந்திறங்கினார்.

அவசரங்களுக்கு அவசியம் கொடுக்கப்பட்ட பிறகு, “ஏன் பா, லெச்சிமியோட நீங்க இனிமேப்பட்டுப் பீலிக்காட்ல இருக்காதீங்க! பயில்வான் ஆத்திரப் படுறான்!” என்று அவள் இன் னொரு வாட்டியும் சிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

ஒரு சாட்டையின் நிழலைக் கடந்த முத்தையா முதலாளியின் முகம், குபீரனச் சிரிப்புக்குள் புகுந்தது.

“பயில்வான் ஆத்திரப்படுறாரா!.... சரி சரி! இனிமேப்பட்டு அப்பிடியெல்லாம் இருக்க மாட்டேன்!”

தான் ஒரு சேரிப் பொருளாக அங்கே நிற்பதை விரும்பாத பயில்வான், ‘ஓ!.... என்னா ஒலகம்!’ என்று உள்ளே புகைந்து, பினேன் ஷக்குரிய ஆறு சத்தை மேசைக் கண்ணாடியின் மேல் வைத்துவிட்டுக் கீழே இறங்கினான்.

அந்த நிகழ்ச்சியை அத்துடன் மனத்துக்குள் எங்கோ புதைத்தும் விட்டான். மறுநாள் காலையில் அவருடைய கடையில் பானும் பருப்பும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த போது, லெச்சுமி அங்கே உப்பு ரொட்டி வாங்க வந்தாள்.

“இந்தா, லெச்சுமி! இனிமே நீ என்னோட பீலிக் காட்டுக்கு வராத! ... சரியா? ... பயில்வான் ரொம்ப மனவருத்தம் படுறான் இல்லியா!....” என்று உரத்த குரலில் பேசிய முத்தையா முதலாளி, கண்ணீர் கிடுகிடுக்கச் சிரிக்கத் தொடங்கினார்.

“சரிங்க மொதலாளி!” என்ற பரத்தை அழகியும் நமுட்டுச் சிரிப்போடு போய்விட்டாள்.

முதலாளியின் இந்தப் படுக்கை விழியத்தை ஊரே அறிந்துகொண்டது! அறிவித்தவர் அவரேதான்! ஊரே சிரித்தது - பயில்வானைப் பார்த்து!

‘....நாஞ் சொல்றத செதம்பரம் ஜயா நம்புவாரா?....’

அவனது குழப்பத்தின் புதிய வடிவம் அது.

மறுபடியும் பயில்வான் மல்லாக்கப் படுத்துக் கொண்டான். இருள் தூங்கிய முகட்டுக் கூம்பைக் கொட்டிக் கொட்டிப் பார்த்தான்.....

❖ ❖ ❖

இந்த லெச்சுமி - முத்தையா முதலாளியின் ‘யாவும் கற்பனைக் கதை’ சுமார் பதினெட்டு வருடங்களுக்கு முன் அரங்கேற்றப்பட்ட ஒன்று. அதன் ஏழெட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, முத்தையா முதலாளியின் ஏக பத்தினியாரது நாடகம் ஒன்றும் அரங்குக்கு வந்திருந்தது.

முதலாளியின் வீடு, கடையிலிருந்து கால் மைலுக்கப்பால் இருந்தது. வீட்டின் பின்புற முற்றத்தில், விறகு பிளந்துகொண்டிருந்தான் பயில்வான். கொத்துவதற்காகக் கோடரியை ஒங்கியவனின் நினைவில், லெச்சுமிப் பிணைச்சல் திடீரென்று பளிச்சிட்டதோ என்னவோ! ஒங்கிய கோடரி அப்படியே நிற்க, அதனை அண்ணாந்து பார்த்த பயில்வான், இரண்டு மூன்று நிமிஷங்கள் வரை அப்படியே நின்றான்.

எட்டிப் பார்த்த முதலாளியின் மனைவி, அந்த உழைப்புச் சிலையைக் கண்டு ரசித்தாள்.

“என்னா பயில்வான்? வெறகு வெட்றியா, காக்கா பறக்குறதப் பாக்கிறியா!...” என்றாள்.

“வெறகத்தான்... வெட்றேன்....” என்று அதே பார்வையோடு இழுத்த பயில்வான், “அதுக்குள்ளாற காக்கா பறக்குதே!...” என்று மனுக்கென்று கட்டையைப் பிளந்தான்.

“சிரிப்புத்தான் போ!..சரிசரி, ஒரு சின்ன வேல இருக்கு. கொஞ்சம் உள்ளுக்கு வா!” என்றாள் அவசரமாக.

கோடரியைக் கிடத்திவிட்டு உள்ளே போனான்.

“இங்க வா!”

“சொல்லுங்க அம்மா!”

“இப்புடி வா!”

“என்னான்னு சொல்லுங்கம்மா!... வெறகப் பொளந்திட்டுப் பணிக்கர கடைக்குத் தண்ணி இழுக்கவும் போகணும்!....”

“சரிப்பா, போகலாம்; இங்க வா!....”

“சீ!..... என்னாங்க இது!....”

“சத்தம் போடாத! மக குளிச்சிட்டு வந்துர்துக்குள்ள...”

“நல்ல ஆளுங்கம்மா நீங்க!...”

பயில்வான் கோடரியைத் தேடி வெளியேறினான்.

அடுத்த அரை மணித்தியாலத்துக்குள் விறகைப் பிளந்து தள்ளிவிட்டு, “நாங் கடைக்கிப் போறேன்மா!....” என்ற குரலோடு முண்டாசைத் தோளில் போட்டு நடந்தான்.

அரை றாத்தல் பானும் பருப்பும் பிளேன் மெயும் முடிய பயில்வான் எழுந்தான். கடையில் அவ்வளவாக ஜனமில்லை. முதலாளியின் மனைவியும் அங்கே வந்து விட்டான்.

“பயில்வான் வெறுகெல்லாத்தையும் வெட்டிட்டான்,” என்றாள்.

“சரி இந்தா,” என்ற முதலாளியின் கையில், சாப்பாட்டுக் கணக்கு முப்பது சதம் போக இருபது சதம் இருந்தது.

“ஓங்க ஊட்டு அம்மா என்னயக் கட்டிப் புடிக்கப் பாத்தாங்க!” என்று முதலாளியிடம் முறையிட்டான் சில்லறையைப் பெற்றுக் கொண்டே.

ஒரு கனம் அதே சாட்டையின் நிழல் குறுக்கிட்ட அவரது முகம், அடுத்த கனம் வெடிச் சிரிப்பில் துடித்தது. அவனும் கெக்கலி கொட்டி ஆணைப் போல் சிரித்தாள். அப்போது அங்கே வந்த ஹெட்மாஸ்டர் தியோகுப் பிள்ளையிடமும், “ஙங்கதி தெரியுமா மாஸ்ட்டர்!... நம்ம பொம்பள இன்னக்கி பயில்வானக் கட்டிப் புடிக்கப் பாத்தாம்!...” என்று அட்டகாசமாகக் கூறிக் குலுங்கிக் குலுங்கி நகைத்தார் முத்தையா முதலாளி.

“எட! .. பயில்வான் பெரிய ஆள்தான், என்ன!” என்று டெடர் செய்தார் மாஸ்ட்டர்.

பயில்வானைப் பற்றி அதன் பிறகு ஓர் உற்சாகமான கதை கிளம்பியது:- அவனுக்கு மதன புத்தி!

பாதையில் எந்தப் பெண் போனாலும், “பயில்வான்!... நீ அந்தப் பொம்பள முடிச்சா என்னா?” என்றோ, “அந்தப் பொம்பள ஒன்னயத்தான் தேடுறா!” என்றோ வெடிச் சிரிப்புகள் கிளம்பும்.

பயில்வான் மீண்டும் ஒருக்களித்தான். ‘செதம்பரம் ஜயா நல்ல மனுசன்... நாஞ் சொன்னா கேட்டுக்கிடுவாரு!... சொல்லி என்னா புண்ணியம்? ... நமக்கு ஏதாவது கடைக்கப் போகுதா?.... சீச் சீ!... நமக்கு ஏதாச் சும்

கெடைக்கணும்னுதானா வாழுறது?...சொல்றது நம்ம கடம! இல்லேன்னா அந்தப் புள்ள ஒரு நாளைக்கி அந்த மனுசனோட கழுத்த திருகிப் போட்டாலும் போட்டுறும்!....'

அமீன் வீட்டுச் சேவல் கூவியது.

"அட!... ரெண்டு மணி ஆகுதோ!..." என்று முனுமுனுத்தவன் ஒரு பெருமூச்ச விட்டான். சுருக்கென்று நெஞ்கக்குள் எதுவோ தைத்த உணர்வு ஏற்பட்டது. 'சொல்றது நல்லதுதான். எப்புடிச் சொல்றது? .... பைத்தியம்னு சிரிப்பாரா? ...கோவம் வந்து பொம்பளய டாராக் கிழிச்சிப்புடுவாரா? ... இல்லாட்டிக் கோவிச் சிக்கிட்டு. எங்கயாவது போய்டுவாரா?....' என்ற அனுங்கல்களுடன் நெஞ்சைத் தடவிவிட்டுக் குப்புறப் படுத்தான்.

❖ ❖ ❖

முத்தையா முதலாளிக்கு முன்று மகள் மார். முத்தவளை நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பு சிதம்பரம் முடித்தான்.

சிதம்பரம் படித்தவன்; நேர்மை மிக்கவன்; பண்பாளன். பயில்வானுக்கு அவனிடம் விசேஷ மரியாதை இருந்தது. பயில்வான் மனப்பூர்வமாக அன்பு வைத்திருந்த ஊரார் சிலருள் சிதம்பரம் முதலாமவன் எனலாம்.

கல்யாணம் முடிந்த ஓராவது வருஷத்தில் வெளிநாட்டுக்கு உழைக்கப் போன சிதம்பரம், அன்று மாலையில்தான் வீடு திரும்பியிருந்தான்.

இரவு எட்டு மணியளவில் பணிக்கர் கடையில் இருந்தபோது, சிதம்பரம் எக்கச் சக்கமான சாமான் பொதிகளுடன் வந்திருப்பதாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். அதைக் கேள்விப்பட்ட கணத்திலிருந்தே பயில்வான் குழம்பத் தொடங்கிவிட்டான். வழக்கமான பானையும் பருப்பையும் பிளேன் டையையும் விழுங்கிவிட்டு, ஆசாரியார் கடையில் சில சுருட்டுக்களையும் வாங்கிக் கொண்டு வந்து விழுந்தவன்தான்.

சாராயக் கடை மலையாளத்தாருக்கும் சிதம்பரம் மனைவிக்கும் தொடர்பிருந்தமையை ஊர் அறியாது. வீட்டுக்குள்ளேயே கருவைக் கலைத்து மறைத்துவிட்டார்கள். தாய்க்கும் மகளுக்கும் ஒரு நாள் வீட்டுக்குள் நடந்த தர்க்கங்களை அகஸ்மாத்தாகக் காதில் போட்டுக் கொண்டவன் பயில்வான். அதை அவன் சொல்லக் கூடிய யாரும் அங்கே இல்லை. சிதம்பரத்தைப்பற்றி மன ஆழத்தில் மிகவும் பச்சாத்தாபப்பட்டான். சில நாட்களுக்குள் அதை மறந்தது போல் ஆகியும் விட்டான்.

இன்று அந்தக் குழப்பம் மீண்டும் தலையெடுத்து விட்டது.

❖ ❖ ❖

முன்று மணிச் சேவலும் கூவி விட்டது. பயில் வானுக்கு இன்னும் நித்திரை வரவில்லை. நெஞ்சில் வலி கூடிக் கொண்டே இருந்தது. அடிக்கடி அவனுக்கு அப்படி வலி வரும். நன்றாகத் தூங்கி எழுந்தானானால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். இப்போது முச்ச விடவும் கொஞ்சம் கஷ்ட்டமாக இருந்தது. நெஞ்சைத் தடவிக் கொண்டே புரண் படுத்தான். சிதம் பரத் தின் உருவம் அந்த நெஞ்சுக்குள் தலைகீழாக உருண்டது.

❖ ❖ ❖

மறுநாள் காலையிலிருந்து அந்த ஊர் நாறும் காலம் வந்துவிட்டது!

அம்பலத்தில் பயில்வான் செத்துக் கிடந்தான்.

ஊரார் அவனைப் புதைப்பதற்குரிய ஏற்பாட்டில் இருந்தார்கள்.

சிதம் பரம் வேதனைப்பட்டான். பயில்வானுக்கு அன்புளிப்பதற்காக அவன் வாங்கி வந்திருந்த வெள்ளைப்புடைவை, கோடித் துணியாக மாறி அவன் கரங்களுக்கிடையில் கிடந்தது.

சிதம் பரம் தன் மனைவியிடம் உடைந்த குரவில் பேசினான்.

“.....பாவம்!...பொய்யே பேசத் தெரியாத ஒரு நேர்மையாளி!....என்னயக்காண முந்தியே போய்ச் சேந்திட்டான்!.....”

◆◆◆

வீரகேசரி

நீங்கள் தீவிரமாக சொல்லுவதை அறிய விரும்புகிறேன். என்றால் முன்னால் கூறுவது விரும்புகிறது. என்றால் முன்னால் கூறுவது விரும்புகிறது. என்றால் முன்னால் கூறுவது விரும்புகிறது. என்றால் முன்னால் கூறுவது விரும்புகிறது.

நீங்கள் தீவிரமாக சொல்லுவதை அறிய விரும்புகிறேன். என்றால் முன்னால் கூறுவது விரும்புகிறது. என்றால் முன்னால் கூறுவது விரும்புகிறது.

58, 77, 83! நரணை?

இங்கே இன்னும் வாழ வேண்டுமே என்பதற்குரிய தற்காப்புக் கேடயமாக, இவன்களையெல்லாம் நான் ‘மன்னித்து’ விட்டேனா?

ஓரு முத்துச்சாமிப் பிள்ளையுடைய அகால இறப்பின் நன்றிக் கடனுக்காக என்ற போர்வையில், ஏழு வருஷங்களுக்கு முன் தமிழ்ச் சத்தியபாமாவைக் கதிரேசன் கோவிலில் கைப்பிடித்துக் கொண்ட ஊரின், நாட்டின் ‘முன்னோடி’ சுமண்தாஸ, சுமணே, கடந்த பன்னிரண்டு வருஷங்களாகவே அவரின் அதே இன்டெஸ்ட்ரியில், அவர்தம் படத்துக்குத் தினசரி காலையும் மல்லிகைச் சரம் போர்த்து வணங்கிவிட்டு வேலை தொடங்குவதைக் காணும்போதோ நினைக்கும்போதோ-

உயில் எழுதப்பட்டுவிட்ட அதே முத்துச்சாமிப் பிள்ளையின் உயிருக்காக என் இரத்தம் மௌனமாகச் சூடேறித்தான் என்ன புண்ணியம்?.....

❖ ❖ ❖

ஜம் பத் தெட்டு அவ்வளவாக நினைவில் இல்லை. பெருமுச் சுடன் எழுபத்தேழையும் மறக்கலாம். ஆனால் என்பத்து முன்றை?.....

ஒன்றாய் விளையாடத் தெரியாத முன்றே முன்று வகுப்புகளால் எப்படி மனித நேயப் பரீட்சை எழுத முடியும்?

எங்களூர் சிறியது. ஆனாலும் சின்ன மனங்கள் சிறிய விகிதத்திலும் பெரிய மனங்கள் பெரிய விகிதத்திலும் இருந்தும், அங்கே அந்தச் சின்ன விகிதத்தால் பதம் பார்க்கப்பட்ட சோறுதான் இன்று பெரிய விகிதத்தில் அன்னதானமாக கப்படுகிறது.

எங்கள் தகப்பனார் ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தில் ஒ மேக்கராகக் காய்ந்து காய்ந்தே எங்களுக்கு நீர் ஏற்றியவர். ஓய்வுதியத்தால் இந்தப் பாதையோரத்துப் பழங்கால வீட்டை வாங்கினார்.

பாதையோரத்து வீட்டையொத்த யோகம் அன்று வேறொன்றும் இருந்ததில்லை; இன்றோ அது போன்ற கேடு காலமும் வேறில்லை - தமிழர்களுக்கு.

பாதைப் பள்ளத்தில் எங்கள் வீடு; பாதைக்கப்பால் முத்துச்சாமிப் பிள்ளையின் ஹெண்ட்லாம் இண்டஸ்ட்ரி. எட்டுப் பெண் பிள்ளைகளோடு சுமண்தாஸப் பொடியனும் வேலை செய்த முப்பதுக்குப் பதினைந்தடிக் கட்டிடம். மற்றும் சுற்றுப் புறத்துக் கால் மைல் சுற்றாடலுக்குள் வெறும் இனுக்குக் காடுதான். ஏழெட்டுக் கடைகளின் மண்டி வடக்கே ஒரு கால் மைலுக்கு அப்பால். தேயிலைத் தோட்டங்கள் தூரே தூரே மேற்புறம் படர்ந்திருக்க, சிங்கள நாடுகள் அடுக்கடுக்காய்ப் பள்ளத்தில்.

ஊரடங்குச் சட்டம், வலியோர் உயிர்களைக் காத்து எளியோர் உயிர்களைக் குடித்துக் கொண்டிருந்த நான்காம் நாள். நடந்தவை போக நடக்காதவையும் சகல நெஞ்சுகளிலிருந்தும் முளைவிட்டு வாய் வழி வியாபித்துக் கொண்டிருந்தன.

எங்களுள் ஊரடங்குச் சட்டம் பற்றிப் பயப்படத் தேவை இல்லை. பொலீஸோ இராணுவமோ ஓரிரு தடைவை தார்ப் பாதை அளப்பதோடு சரி. கடைகளில் ‘ஒருபலகை வியாபாரம்’ நடக்கும்.

அன்றையத் தினமும் ஒன்பது மணிக்குத்தான் எழும் பினேன். பாதைப் பக்கம் போய்க் கொட்டாவிகளுடன் கண்களைப் பழக்கினேன். பிரம்மச்சாரி முத்துச்சாமிப் பிள்ளையின் முகம் மூடியே கிடந்தது.

கடைமண்டிப் பக்கமிருந்து ரேஸ் :புக்கிப் பியசேன வந்தார்.

“ஹாங், ராஜா! இப்பத்தான் எலும்புனதா?”

“என்ட முதலாளி, என்ட!”

எனக்கு முன்பாக நடந்து வீட்டுக்குள் நுழைந்து கூடத்து இருக்கை ஒன்றில் அமர்ந்தார்.

“அம்மா!...பியசேன முதலாளி வந்திருக்கிறாங்க!”

நெருப்பை உள்ளே வைத்துக் கொண்டு புகை வெளி வராமல் தடுக்கும் முடிகளாக அப்பா, அம்மாவின் முகமனும் உபசாரிப்பும்.

“...இப்ப மஹத்தியா நாங் வந்ததி மிச்சங் முக்கியமான ஒன்னுக்குத்தாங்! நுவர், கொலம்ப பக்கமெல்லாங் மிச்சங் மோசங்! ஆலுகல், ஊடுகல், கார்,

:ஸல், எல்லாம் எரிக்கறது! காட பயலுகல் மிச்சங் அனியாயங் செய்யறது! இப்ப யாராயுங் நம் பேலாதி மஹத்தியா! மொனவத ராஜா கியன்னே?....”

“எத்தமாய் முதலாளி!”

“இந்த ஊர்க்கி ஒன்னுங் வரமாட்டாங்தாங்! வந்தாலுங் நம்ம ஸும்மா பாத்திக்கிட்டிருக்கப் போறதா? ... ஆனா கவனமா இரிக்க வேணும்தானே, நோனா மஹத்தயா?”

“அது சரிங்க, மொதலாளி!... அப்பிடி வந்துட்டாலும் என்னதாம் பண்றது? எல்லாருக்கும் வர்றதுதானே நமக்கும்ங்க!”

“அப்பிடி ஸொல்லி போட்டு நம்ம ஸும்மா இரிக்க ஏலுமா மஹத்தியா? அவெங் வெட்ட வாரதி! நம்ம கலுத்து குடுக்கறதா?”

‘உன் ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தால் மறு கன்னத்தைக் காட்டு!...’

அண்ணாந்து சுவரைப் பார்த்தேன். யேசுவானவர் என்னையும். மனதுக்குள் சிலுவையிட்டுக் கொண்டேன்.

“அதுன்னா நெசந்தாங்க, பியசேன மொதலாளி! நாம எதுத்து வெட்டாட்டிப் போனாலுந் தடுக்காட்டிப் போனாலும் இன்னும் வெட்டுடோன்னு முன்னுக்கு நிக்காம இருந்தாப் போதும்! றாத! போய்த் தேத்தண்ணியக் கொண்டாங்க ஓனன்!”

‘யேசுவே!... பரமன்டலத்தில் இருக்கும் பிதாவே! நீங்கள் கூறிய படிமத்தின் உண்மை என்ன?’

“நாங் ஒன்னு சொல்றதி ட மேக்கர் மஹத்தியா! நல்ல ஸாமானங் எல்லாத்தயுங் நம்ம ஊட்ல போட்றது! நீங்க எல்லாருங் கோலாஹுல முடியற காட்டிங் நம்ம ஊட்லயே இரிக்கறது! :பஜார்ல யாருங் வர மாட்டாங்! நீங்க தனியதானே இரிக்கறது? நீங்கலுங் சாமி புல்லேயுங் நம்ம ஊட்டுக்கு ரவைக்கி வாரதி!...”

அப்பாவும் நானும் மௌன யோசனையில் இருந்தோம்.

எங்களுக்கெல்லாம் காட்டுக்குள் போய் ஒளித்து வாழ முடியாதுதான். முந்தாநாள் இரவு மேமலைத் தோட்டத்துக்குப் போன காடையர்களின் மேல் கொதித்த என்னைய ஊற்றி இரணப்படுத்தி அனுப்பிய தொழிலாளர்களைப் போல் ஏதாவது செய்ய ஆள் பலமும் இல்லை. எனவே தப்பிப்பதற்கு, அல்லது தடுத்துக் கொள்வதற்கு, அவர் கூறியதுதான் வழியாகத் தெரிந்தாலும்-

எத்திரி எங்களைக் கோழையாக மையப்படுத்துவான்; குட்டுப்பட வேண்டும்; அமைதியாகிவிட வேண்டும்; அல்லது அமைதியானதாய் நடிக்க வேண்டும்;

யீண்டும் அவன் முஷ்ட்டி உயர் நாம் தலை குனிந்து, வீட்டிலொரு மாதிரியும் வெளியில் ஒரு மாதிரியுமாய் இரட்டை வாழ்க்கை வாழ வேண்டும்!

தப்பிக்கத்தான் வேண்டும் - தன்மானத்தோடு வாழுவதற்காய்.

அரசு எங்களைக் காப் பாற் றுவதைவிட அயல்தான் காப் பாற் ற வேண்டியிருக்கிறது - நெருப்பை விட நீரிடம்தான் அதிக மனித நேயம் நிறைந்திருப்பதைப் போல!

“மஹத்தியா, என்னா யோசிக்கறது?.... ராஜா?....”

“அனியாயமா..... பியசேன மொதலாளி..... ஒங்களுக்கும் கரச்சலா இருக்குமேன்னுதான்.....”

“நமக்கென்னா கரச்சல் மஹத்தியா?....”

நானும் சிரித்துவிட்டுப் பேசாமலிருந்தேன்.

“பியசேன மொதலாளி மாதிரி ஊருக்கு ஓராளாவது இருந்தாப் போதுமே! ஆனா நீங்க எங்களுக்கு ஒதவி செய்யப் போய் இந்தக் காடயங்களோடு கோவம் ஒங்க மேலயும் வருமே!.....”

“நம்ம மேலயா!..ஹாஹ் ஹா!..... ஒ மேக்கர் மஹத்தியா நல்லா ஜோக் பேசற்றில்லியா! நாங் அவன் வெட்டி குப் போடற்றில்லியா! இந்த அப்புராணி தமுலாலுக்கிட்ட ஆட்ற மாதிரி நம்மகிட்ட வாலாட்ட ஏலாதிதானே!... நல்ல கதயில்லியா ராஜா அப்பா பேஸ்றதி!....”

தேனீர் வந்தது.

அவரின் அழைப்பை அம்மாவிடம் சொன்னார் அப்பா. அம்மா முகத்தில் ஒளி; நெஞ்சின் மேல் கைச் சிலுவை.

“அதிதாங் ஸெய்ய வேனுங், நோன மஹத்தியா! இன்னைக்கி நாலைக்கி வாக்கிலை இங்கும் பொடியன்மார் வரபோறதி சொல்லி நமக்கு கேல்வி. வேற வேற ஊர்ல இரிந்தி வாரதாங்! நம்மட ஊர்ல அப்பிடி வர உட ஏலாதி! அதி பொரவு பாப்பம்! இப்ப ஒங்கலயுங் ஸாமிபுல் லேயுங் காப்பாத்த வேனுந்தானே?.....”

குட்டி மகாநாடு ஒன்றின் பிறகு பியசேன கிளம்பினார். நானும் பாதை வரையில் நடந்தேன்.

பாதையை அடையவும் முத்துச் சாமிப் பிள்ளை தம் இல்லத் தொழிற் சாலைக் கதவைத் திறக்கவும் சரியாக இருந்தது - ஊரடங்குச் சட்டம் அவரது சூரியனையும் அதுவரை போர்த்து வைத்திருந்த மாதிரி.

“ஹாங்!... ஸாமி முதலாலிகிட்ட வரத் தான் வாரதி! இப்பதாங் எலும் புனதா?”

“ஆயுபோன்டா மொதலாளி, வாங்க!... அப்பறம் என்னாதாஞ் செய்யச் சொல்றீங்க! திங்க வேண்டியது; தூங்க வேண்டியது! நம்ம பாடு சரியாப் போற்று; ஒண்டிக் கட்ட! அஞ்சாறு புள்ள குட்டிங்களோடு அன்னாடங் காச்சிங்க என்ன செய்வாங்க?”

“அதிக்கி ஒன்னுங் ஸெய்யேலாதிதானே ஸாமி முதலாலி? கவர்மேந்து நமக்கி நல்லதிதானே ஸெய்ராங்து....”

“ஸாமி முதலாலி!... நாங் ராஜா ஊட்லயுங் ஸொன்னதி. அவுங்க எல்லாருங் கலபொல முடியிற காட்டியுங் நம்ம ஊட்லதாங் இரிக்க போரதி! நீங்கலுங் வாரதி! ஸரியா? கொலபங் கூடுறதிதானே? நம்மால அதி நிப்பாட்ட ஏலாதிதானே? அதிதாங் ஸொல்லீட்டு போரதி! ஸரியா? அவேங், சமனதாஸ கொல்லாவுக்கு இங்க ரவைக்கி படுக்க ஸொல்ரதி!”

“அவனத் தான் ரெண்டு முனு நாளாக் காணுங்களே!”

“அப்ப பூட்டி போட்டு வாரதி! ஸரியா?”

“நம்பள யாரு என்ன செய்யப் போறாங்க, மொதலாளி! நாங் கெழவன்; ஒண்டிக் கட்ட! அதும் போக சிங்களப் புள்ளைங்கதானுங்களே நம்பகிட்ட வேல செய்யதுங்க! எத்தனப் புள்ளைங்களுக்குக் கலியாணங் கட்டி வச்சிருப்பேன்; எத்தனப் புள்ளைங்கள் மிடிலீசுக்கு அனுப்பிச்சிருப்பேன்; நம்பளைக் கொன்னு என்ன பொரோசனமுங்க! அட கொன்னாக் கொல்லட்டும், வாங்க! நாம்ப போனாலும் ஒண்ணுதேன்; இருந்தாலும் ஒண்ணுதேன்! நம்ப பொடியேஞ் சமுணா பெட்டேரியப் பாத்துக்கிடுவானுங்க!...”

“மெயா ஹரி கதாவக்நே கியான்னே, ராஜா!.. அந்த பைத்தியங்கதயெல்லாங் இப்ப ஸரிவர மாட்டாங், முதலாலி! ரஸ்த்தியாதுகாரேங் எல்லாங் இப்ப ஸாடு புடிச்ச நாய் மாதிரி திரியற்றி! ராஜா, ஸாமிபுல்லே முதலாலியுங் ரவைக்கி கூட்டிகிட்டு வாரதி!...”

“ஹரி முதலாளி!”

“போம்ப குத்திங்க!”

பியசேன படியேறிப் போய்விட்டார்

“போகாட்டிப் போனாலும் பெரிய மனுசனாப் போய்ட்டோம் னு சொல்லுவாஹ! சரி, ராவைக்கி ஒரு பொழுதுதானுங்களே!... இந்தப் பயணம்னா சேதம் ரொம்ப சாஸ்த்தி போல! யாழ்ப்பாணத்தாஞ்க ஈழம் கேட்டா நம்பள ஏம் போட்டு இப்பிடிக் கொல்றானுஹ? அங்க போய்க்

கேக்குறது? அவிங்களோடு அடிச்சிப் புடிச்சி பாக்குறது? இதென்னமோ எவனயோ உட்டுப்புட்டு எதையோ வெட்டுற கதையா இல்ல இருக்கு!..."

❖ ❖ ❖

எனக்குள்ளேயே நான் அந்நியமான ஓர் உபத்திரவத் தோடு, நானே என்னைக் கொன்றுவிடுவேனோ என்ற இடர்ப்பாட்டோடு, கடைசி நடையைப் பியசேன முதலாளி வீட்டில் இறக்கி விட்டுத் திரும்பும் போது இரண்டு மணிப் பசியாயிருந்தது.

கடைமண்டிப் பக்கமிருந்து தில்ஸ வந்துகொண்டிருந்தான். என்னைக் காணாதவனாகத் தார்ப் பாதையுடன் கடைத்துக் கொண்டீடு போனான்:-

“ராஜா! எனக் கொன்றும் செய்வதற் கில்லை! இன் றிரவு கண் டிப் பொடியன்மார் இந்தப் பக்கம் வருவதாகக் கேள்வி. மேமலைத் தோட்டம் தூளாகப் போகிறது! எங்கேயாவது காட்டுப் பக்கம் போய்த் தப்பித்துக் கொள்ளுங்கள்! :பஜாருக்கும் தோட்டங்களுக்கும் செய்தி அனுப்பி விட்டோம்! என்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடாதே!”

பசி குடைந்தும் சாப்பிட முடியாமல் சாப்பிட்டு எழுந்தோம். ஒரு மணித்தியாலம் ஜெபம் பண்ணினோம். அம்மா வேறு நான் வேறாக நேர்ந்து கொண்டோம். மிச்ச மீதிகளை வீட்டுக்குள் ஒழுங்கு படுத்தினோம் - மீண்டும் வந்து வாழ வேண்டியிருக்கிறதே என்ற நம் பிக்கையில்.

ஆறு மணிக் கெல்லாம் அம்மாவும் அப்பாவும் தங்கையும் கடைசித் தம்பியும் புறப்பட்டார்கள் - சகுனம் பார்த்து இறங்குவதுபோல் எதிரிகள் காணாதபடிக்கு! வேண்டுதல் கள், கண்ணீர், எச்சாரிக்கை, சிலுவைவக்கரங்களுடன் அம்மா.

❖ ❖ ❖

யேசுநாதரின் காலடியில் தவிர வீட்டுள் இருள் குடியேறத் தொடங்கியது.

வாள்களைத் தயாராக முன் கதவடியில் வைத்தேன். தம்பிமார் இருவருடன் சோபாவில் இருந்தேன்.

இருள் கனத்தது. ஜன்னல் கண்ணாடிகளும் இருண்டன.

அப்போதுதான் முத்துச்சாமிப் பிள்ளையின் நினைவு வந்தது. போய் விட்டாரா? இல்லாவிட்டால் உடனடியாக அனுப்பிவைக்க வேண்டுமே!... ஏழு மணி ஆகிறதே!.....

கதவைத் திறக்க எழுந்தேன்.

தெற்குப் பக்கமாக இருந்து ஏழூட்டுத் தீப்பந்தங்கள் தார்ப் பாதையில் வருவது கண்ணாடிக் கூடாக மங்கலாகத் தெரிந்தது.

தீவைப்புக்கு வாகான தீப்பந்தங்கள்! நெருங்கி வர வர, வாள்களும் கத்திகளும் மின்னுவதுவும் தெரிந்தது.

“பின் பக்கக் கதவ ரெடியாத் தொறந்து வை, தம்பி!... நம்ப ஊட்டுப் பக்கமாத் திரும்புனானுகள்னா பாஞ்சி ஒஷறனும்! டோர்ச் ரெண்டயுங் கைல எடுத்துக்கங்க!..... இந்த வாள்களையும்.....”

புதிய முகங்கள். ஆனால் வெறி ஏறிக் காணப்பட்டன.

பளிச்சென ஒரு பரிச்சய முகம்!.... ‘இவன் என்ன இந்தக் கூட்டத்தோடு?... முத்துச்சாமிப் பிள்ளையின் ‘சிஷ்யன்’ சுமண்தாஸ?... தகப்பன் பேர் தெரியாத இவனுமா....’

முத்துச்சாமிப் பிள்ளை வீட்டின் முன் கூட்டம் நின்றது. தம்பிமாரும் என்பின்னால் நின்று ஜன்னல் திரைச்சீலையை இன்னுங் கொஞ்சம் விலக்கிக் கொண்டார்கள்.

‘பிதா, சுதன், பரிசுத்த ஆவியின் மேல் ஆணையாக! பிதாவே! பாவிகளை இரட்சித்தருனும்! இந்த மனிதர் போயிருக்க வேண்டுமே, பிதாவே!....’

“முதலாலி!... முதலாலி, நாந்தாங் சுமனே!...”

‘அவர் இருக்கக் கூடாதே! மொதலாளி, அவன் சுமனே இல்ல! யமன்!...’

அதுதான் அவர் வயதென்று பிதா தீர்மானித்திருக்கிறான்.

வெள்ளை வேஷ்டி, கறுப்புத் தொந்தி, அப்பா(வி)முகம்!

“என்னா சமுனே?...”

சுமண்தாஸ கபடமாகப் பின்னடையக் கூட்டம் முன்னேற என் இதயம் நெளிந்து துடித்தது.

“மூவ மரபங்!..... கபபங் :பெல்ல!... பற :தெமலா!...”

வெட்டிக் கூத்தாடும் பந்தங்களும் ஜுவாலை கனலும் வாள்களுமாக அந்தக் கூட்ட வேலி அவரை மறைத்தது.

தம்பிமார் தேம் பினார்கள். நான் அமானுஷ்யமாக நடுங்குவதை உணர்ந்தேன். இனி நிற்கக் கூடாது! அடுத்த குறி இங்குதான். பின் பக்கமாக ஓட வேண்டும்!... மனிதாபிமானயின்றி நாங்கள் மூவரும் அபாண்டமாக இறந்து பட்டால், எங்கள் மூவருக்காக எதிர்காலத்தில் விதி எத்தனை நல்லவர்களைப் பழி எடுக்குமோ! இதற்காகவாவது ஒடித் தப்பித்து எதிர் காலத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும்!.

பள்ளிரு ஒரு வெளிச்சம் கடைமண்டிப் பக்கமிருந்து. ரோந்து ஜீப்.

கூட்டம் பந்தங்களை ஏறிந்துவிட்டு இருண்டு போனது.

வெள்ளை வேஷ்ட்டியில் தன் பிரமச்சரியக் குங்குமத்தை ஏற்றி மல்லாந்து மலர்ந்து கிடந்தார் முத்துச்சாமிப் பிள்ளை - தன் வயிற்றுக்குள் கூடத் தான் எதையும் இம்மன்னிலிருந்து பறித் தெடுத்து வைத்திருக்கவில்லை என்று காட்டுவதைப் போல!

தலையில் அடித்த ஒப்பாரியோடு பக்கமாக நின்றிருந்தான் சுமணதாஸ!

ஒரு பாடையைப் போல் நிறுத்தப்பட்டது ஜீப்.

அதிகாரச் சப்பாத்துக்களை சுமணே பிடித்துக் கொண்டான்!

“..... :தெய்யனே!.... மஹத்தயோ!... ஏழெட்டுப் பேர் கதவைத் தட்டினார்கள்! வேண்டாமென்று சொல்லச் சொல்லத் திறந்தாரே!....”

❖ ❖ ❖

இங்கே இன்னும் வாழுவேண்டும் என்பதற்குரிய தற்காப்புக் கேட்யமாக, இவன்களையெல்லாம் நான் ‘மன்னித்து’ விட்டேனா?

ஒரு முத்துச்சாமிப் பிள்ளையுடைய அகால இறப்பின் நன்றிக் கடனுக்காக என்ற போர்வையில், ஏழு வருடங்களுக்கு முன் தமிழ்ச் சத்தியபாமாவைக் கதிரேசன் கோவிலில் கைப்பிடித்துக்கொண்ட ஊரின், நாட்டின் ‘முன்னோடி’ சுமணதாஸ, சுமணே, கடந்த பன்னிரண்டு வருடங்களாகவே அவரின் அதே இண்டஸ்ட்ரியில், அவர்தம் படத்துக்குத் தினசரி காலையும் மல்லிகைச் சரம் போட்டு வணங்கி விட்டு வேலை தொடங்குவதைக் காணும் போதோ நினைக்கும் போதோ.

உயில் எழுதப்பட்டுவிட்ட அதே முத்துச்சாமிப் பிள்ளையின் உயிருக்காக என் இரத்தம் மொனமாகச் சூடேறித்தான் என்ன புண்ணியம்?.....

பலவந்தமாகவாவது சிறிய விகிதத்தின் சின்ன மனங்களை மன்னிக்கத்தான் வேண்டும் - பெரிய விகிதத்தின் பெரிய மனங்கள் நம்மைப் போலுமே நம் மோடிருப்பதால்.

◆◆◆

1996ல், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நாடளாவிய ரதியில் ‘தினகரன்’ பத்திரிகையுடன் இணைந்து நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்ற சிறுகதை.

தினகரன்

வேஷங்களின் தரய்மை

ஓரு சாதாரண நாளில்தான், என்பத்து முன்றுக்குப் பின் வழக்கமாகிவிட்ட ஒரு வகை வெறுப்புக்கிடையில்தான், அந்தச் சாதாரண உண்மை, உதரச்சிக் போல வெளிப்பட்டது.

வெளிப்பட்ட விதத்தை, அதே வெறுப்பின் பின்னணியில் தருவதுகூடப் பிழையோ என்று தோன்றுகிறது இப்போது!

எனினும், ஆத்ம ஆழ வெறுப்பில் நின்றுதானே சில வேளைகளில் ஆத்ம ஏக ஜக்கியம் பிறந்துவிடுகிறது?....

நான் படுக்கையறைக்குள்தான் நின்றிருந்தேன் அப்போது.

“:கெதர கவ்த?” என்ற குரல் எனக்கு நன்றாகக் கேட்கத்தான் செய்தது. திடீரென அந்த வெறுப்புப் படர்ந்ததால் மறுமொழி பேசாமல் இருந்தேன்.

பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போயிருந்தனர். மனைவி குசினியில் இருந்தாள். அவள் அழைத்தது இவளுக்குக் கேட்டிராது. எனக்குக் கேட்டது; யாரென்றும் தெரியும்; ஆனால் இருதயம் மரத்துப் போயிருந்தது. கைப்புண் நாறுவதைப் போல அப்படியொரு வெறுப்பு.

ஜந்து வீடுகளுக்கு அப்பாலான குணசீலி அவள். குணமோ சீலமோ இருந்ததாகத் தெரியாததால் ஏற்பட்ட வெறுப்பு அது! ஜந்து தென்னைகளின் தாய்; மாப்பிள்ளையும் ஒரு தென்னை. எங்காவது கைப்பந்தாட்டம் ஆடப் போயிருந்தால் வெற்றியாவது கிடைத்திருக்கும். ஆனால் கிடைத்திருந்தது என்னமோ வெறி, என்ற என் கணக்கில் ஏற்பட்ட வெறுப்பு!

‘இவிங்களும் மனுஷங்களாப் பொறந்துட்டாய்ந்களே! தென் னைக்கும் அவப் பேர்!’ என்ற வெறுப்பு.

“ஆச்சீ!... :கெதர கவ்த?” என்றாள் அவள் மறுபடியும்.

“யாரோ பேஸ்ற மாதிரி இருக்கே, கொஞ்சம் பாருங்களேன்....!” என்றாள் இவள், சட்டிக்குள் தலையை விட்டிருந்த குரவில்.

‘போய்ப் பாத்துக்க!’ என்று எனக்குள் மட்டும் கூறிவிட்டு நான் மேசையை அநாவசியமாக ஒழுங்குப் படுத்திக் கொண்டிருந்தேன்.

என்பத்து மூன்று ஜாலைக்குப் பின் எனக்கு வேண்டப்படாதுபோன சில குடும்பங்களுள் இந்தக் குடும்பமும் ஒன்று; தலையாய ஒன்று.

மனிதர்களைப் புரிந்துகொள்ளத்தான் இம்மாதிரியான மனித காதகங்கள் வந்து சேர்கின்றதாக எனக்கோர் ஆறுதல்.

அதற்கு முன் னெல்லாம் நான் இவர்களுக்கு எவ்வளவோ மரியாதை கொடுத்து வந்திருந்தேன். அவையெல்லாம் எங்கே போயின?

❖ ❖ ❖

எங்கள் பாதை ஆரம்பிக்கும் இடத்தில் ஒரு குடும்பம்; பெரேராக்கள். அவர்களுக்கும் இப்படித்தான் தென்னைமரப் பிள்ளைகள் - பிரயோஜனமும் இல்லாமல் பிரச்சினையும் இல்லாமல். அவர்களும் கூட என்னவோ தமிழ் பேசும் ஜாதிகளுடன் ஒத்துப்போக முடியாத நோயாளிகள் மாதிரி; உயர் தனி இனம் மாதிரி. அவர்களுக்கும் ஒரு மேலதிக வீடு; அதில் ஒரு யாழ்ப்பாணக் குடும்பம். கலவரம் கனரகத்தில் வலுத்துவிட்டது. அந்தத் தமிழ்க் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே என்ற தேவையற்ற பொறுப்பு அவர்களது விழிகளைப் பிதுக்கிவிட்டது. இரண்டு மூன்று நாள் காத்துப் பார்த்தார்கள். உள்ளுரில் எதுவுமே இல்லாதபோதிலும் அடுத்தடுத்த ஊர்களில் இருந்தவை இவர்களை நிம்மதியாக இருக்க விடவில்லை. மறு நாளே பொலீஸை அழைத்துவந்து இவர்களைப் பாதுகாப்பாக அகதி முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். இப்போது அவர்களிடம் தமிழ்க் குடும்பம் இல்லாத நிமிமதி! என்றாலும், இப்படிப்பட்டவர்களைப் பற்றியெல்லாம் எங்களைப் போன்றவர்கள் அபிரிமிதமான மதிப்பு வைத்திருக்கிறோமே, அதெல்லாம் எங்கிருந்து வந்தது?

நாங்கள் முஸ்லிம்கள் என்றபடியால் தமிழர்களுக்கு எதிரியாக மாற முடியாது! அல்லது நடிக்க முடியாது! எல்லாருமே மனிதர்கள். அதன் பிறகுதான் கணிதக் கோடுகள். தமிழர்களுக்காகட்டும் சிங்களவர்களுக்காகட்டும் யாருக்காகவுமே ஆகட்டும், ஒரு சாராருக்கு நடந்த அநியாயம் மனித இனத்துக்கே நடந்த அநியாயம்தான்.

முஸ்லிம்கள் என்னவோ தொப்பி மேல் தொப்பி போட்டுக் கொண்டு ஹாய்யாக இருப்பதாகத் தான் தொப்பியில் ஸாப் பலரும் பொறாமைப் படுகிறார்கள்; தங்களைத் தாங்களே வழி புரட்டிக் கொள்கிறார்கள்.

பாதத்தில் முள் குத்தினால் பாதம் மட்டும்தான் வலிக்குமென்று இவர்கள் புதிய உடலியல் எழுதுகிறார்களோ என்னவோ!

கலவரம் அவர்களுக்கு மட்டுமில்லை; எங்களுக்குந்தான். எத்தனை எத்தனை மனானுபவங்கள்! கொலை செய்யப்படுவதாகக் கனவு கண்டு, அலறி எழுந்து, வெளிறிப்போன இரவுகள்தாம் எத்தனை! நானே கொலை செய் வதாகவும் கனவு கண்டு, வீறிட் டெழுந்து, என்னை நானே சாபமிட்டுக் கொண்ட இரவுகள்தாம் எத்தனை!...

நனவில் மாத்திரம் என்ன வாழ்ந்தது? நானொரு தமிழனாக இருப்பதாக, காடையர்கள் பலர் என்னைச் சூழ்ந்து மில்லி மீட்டர் மில்லி மீட்டராக உயிரோடு அரியப் போவதாக.....

அல்லது நானே ஒரு காடையனாக மாறி, என் குழந்தையைத் தமிழனாகப் பாவித்துக் கால்கள் பிடித்துத் தூக்கி உயர் ஆட்டி, அது பரிதாபமாக வீறிடும்போதே கழுத்தூடாகவோ நெஞ்சூடாகவோ அறுப்பதாகவோ அல்லது அப்படியே கொதிக்கும் தாரில் அமிழ்த்துவதாகவோ கற்பித்து.....

‘ஜயய்யோ!’ என மனம் வெறி பிடித்து வியர்த்த பகல்கள்தாம் எத்தனை!...

இப்படியாகவெல்லாம் மனிதமன யதார்த்தங்கள் இருக்கையில், எப்படி அவர்கள் முஸ்லிம்களைப்பற்றி அல்லது பிறிதொரு சாராயரப்பற்றி விரோதமாக நினைக்க முடிகிறது?

அரசியற் பரினாமத்துக்கான சில அப்பாவிப் பலிகள் என்பதைத் தவிர, மனித மனத்தை மாசுபடுத்தும் வேறெதுவும் இருந்ததா? சில சக்திகள், கைக்கூலிகள், சந்தர்ப்ப வாதிகள் என்பதைத் தவிர வேறெதுவும் இருந்ததா?

ஒரு வட்டத்தின் பிரயோசனத்துக்கான கலவரம்தான் அது. அதன் பிறகும் இங்கே ஒற்றுமை நிலவத்தான் செய்கிறது! அந்தக் கலவர வேளையிற்கூட ஒற்றுமை நிலவத்தான் செய்தது.

அதை நினைக்கும் போதுதான் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறது!

சந்தர்ப்பவாத அகுயைக்குள் விழுந்ததுதான் இந்தக் குடும்பம். உண்ட வீட்டுக்கே இரண்டகம் பேசிய குடும்பம்!

அதுதான் என் வெறுப்பின் பிரசவம்.

ஒரு விகிதத்துக்காக ஏனைய விகிதங்களையும் அதில் சேர்த்த வெறுப்பு!

தவறு புரிகிறது இப்போது. சர்வதேசப் பிரச்சினை ஒன்றை நான் தேசியப் பிரச்சினையாகக் குறுக நோக்கியதன் விளைவு!

“ஆச்சி!... ஆச்சீ?....”

“எனவா!” என்ற மனைவி முன் பக்கமாக விரைந்தாள் - அறையைத் தாண் டும்போது “ஏரக்கமில்லாத மனுசன்!” என்றவாறு.

அந்த வசவு எனக்கு நிறைவாகவே இருந்தது!

அதன் பிறகு அவர்கள் பேசும் குரல்கள் தெளிவில்லாமல் கேட்கத் தொடங்கின.

குணசீலியின் கணவனுக்கும் மட்டக்களப்புக்கும் முன்னர் என்ன தொடர்பிருந்ததோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒரு காணி இருந்தது மட்டும் தெரியும். அதை ஒரு தமிழ்க் குடும்பம்தான் பராமரித்து வந்தது. என்பத்து முன்றுக்குப் பிறகு கடந்த ஒரு வருஷமாக இந்தாள் அந்தப் பக்கம் போனதாக இல்லை; எல்லாமே கடிதத்தில்தான். கறாராக உழைத்துத் தங்கள் உழைப்புக்குரியதை மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டு மிகுதியை இந்தாளுக்கு அனுப்பி விடுவார்கள்.

அப்படி ஒரு கடித மொழி பெயர்ப்புக்காக, வாசிக்க அல்லது எழுத, இவள் வந்திருக்கலாம் என எண்ணிக்கொண்ட நான்,

‘இந்தக் குடும்பம் எப்படிப்பட்டதுன்னு தெரிஞ் சா இப்புடி உழைப்பாங்களா?..... இவுங்களக் கெடுக்கணும்னு நெனச்சி நான் ஒரு காய்தம் போட்டாப் போதும்!... சீ!... நமக்கெதுக்கு அந்த நாய் வேல!...’ என்றும் எண்ணிக்கொண்டேன்.

அப்படி எழுதியிருந்தாற் கூடப் பயன் இராதென்று இப்போது புரிகிறது எனக்கு!.....

மனைவி பேணைக்காக உள்ளே வந்தாள்.

“காலைல் எட்டு மணிக்கே காய்தம் எழுத வந்துட்டாளோ?... சுருக்கா எழுதிக் குடுங்க, போஸ்ட் பிந்தீறப் போகுது!...” என்று கொட்டிக் கொண்டேன் நான்.

“பாவம்பா!” என்றாள் அவள்.

“இவுங்களுக்குப் பாவப்படுறதுதாண்டி பாவம்! துரோகிக் கூட்டம்!”

பேணைடன் வெளியேறிய இவனுக்கும் தெரியும் இவர்களைப்பற்றி. ஆனாலும் பெண்மையின் பலவீனம் அவளிடத்தில்.

இப்போது எனக்கு உரைக் கிறது - மனைவிதான் பலமானவளாக இருந்தாள் என்பது!

எத்தனை முரண் பாடுகள்! அந்த எண்பத்து முன்றின் ஜாலச் சம்பவங்கள்!...

சினிமாக் காட்சிகளோ புனைக்கதைக் காட்சிகளோ உயிர் பெற்றுலாவிய காலம் எனலாமா?

ஆதம் நயியின் மக்கட் பாணாமத்தின் சுதந்திர வாழ்க்கை என்று வர்ணித்தால் என்னைக் குறை கூறுவார்களோ?

பெருகிய இரத்தத்தைக் கண்டும்கூட, ‘அட! இவர்களும் நம் இனமல்லவா!’ என்று தெரியாமற் போன காலம்!

செய்திகளில் முழுச் சத்தியமும் வெளிப்படவில்லை. காற்றுக்கூட அஞ்சிய மாதிரி! ஆனால் மனக் கற்பனைகளோ ஊகங்களோ ஸ்பரிசங்களோ எதற்கும் கட்டுப்படவில்லை.

இயற்கை அப்படியேதான் இருந்தது. இரவும் பகலும் வந்து போயின; பஞ்ச பூதங்கள் வழக்கப்படியே இயங்கின.

செயற்கை அல்லவா சீரிக் கொண்டிருந்தது! இயற்கை சீரினால் இந்தச் செயற்கைகள் என்னவாகும் என்ற பிரக்ஞா மிகப் பலருக்கு இருந்ததாகவும் தெரியவில்லை.

எங்கள் கிராமத்தில் அசம் பாவிதமாக எதுவும் நடக்கவில்லைதான். ஏழெட்டுக் குடும்பங்கள் அன்றும் இன்றும். யாழ்ப்பாணத்துக் குடும்பங்களும் இருந்தார்கள். சொற்களின் கொலைகள் இடம் பெற்றனவே தவிர வேறொன்றும் இல்லை.

பிரச்சினையே வராத காரணம், வாடகை வீடு எனலாம். ஏனெனில் வீட்டுச் சொந்தக்காரர்களே அவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அடுத்தது, கிராமத்தின் பழக்கம் எனலாம்.

இருந்துநின்று பாதையில் போகும் போது “:தெமலா, கொட்டியா” என்பதோடு சரி,

என்னைக்கூடக் கலவரக் காலத்துக்கு முன்பே இவ்வாறு இவர்கள் தயார்ப்படுத்தி இருந்தார்கள்!

இதற்காக நான் என் தனித்துவத்தைக் காட்டப்போவதில்லை. ஒரு வேளை அது என் கோழைத்தனமாகவும் இருக்கலாம்; பாதுகாப்புக் காரணமாகவும் இருக்கலாம். பின்சிலே பழுத்த அல்லது பயந்த ஞானமாகவும் இருக்கலாம்!

ஆனாலும் அந்த ஜூலையில் இரண்டு கொப்புளிப்புகள் எழுந்து அடங்கினதான் - எங்கள் கிராமத்தில்.

எங்கள் வீட்டிலிருந்து குரவையிட்டால் கேட்குமளவுத் தொலைவில் இருந்தது கொமஸாரிஸ் மாத்தியாவின் வீடு. உள்ளூரட்சியின் பழைய கமிஷனர்; ஹ்யூபர்ட் மாத்தியா. அருமையான மனிதர். அன்டை அயலுக்குத் தெரியாமல், களனியில் இருந்த ஆறு யாழ்ப்பாண நண்பர்களை இவர் தம் வீட்டில் ஆறு நாட்களாகப் பாதுகாத்து வந்ததை எப்படியோ சில காடைகள் அறிந்துகொண்டன. ஊர்த் தமிழர்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு அக்கறை இல்லை! இவர்களை உடனடியாக வெளியேற்றாவிட்டால் கமிஷனரின் மதிப்புக்குக்கூட மரியாதை இராதென்று காடைகள் கூச்சலிட்டன.

கமிஷனருக்கு வேறு யோசனை ஏற்படாதபடி கூச்சலும் கலவரமும் அவரைத் தடுத்து விட்டன. அந்த ஆறு தமிழர்களும் பாதுகாப்பாக உப்பாலி விமானத் தில் போக நேர்ந்தது. அத்தோடு அந்தக் கொப்புளிப்பு அடங்கிப் போனது.

அடுத்ததுதான் எனக்கு இந்த வெறுப்பைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்திருந்தது.

கொமஸாரிஸ் சம்பவத்துக்கு மறு நாள் ஊரடங்குச் சட்டம் சிறிது ஊரை மேய விட்டதில், நானும் அவசர அவசியங்களுக்காகப் பிரம்புக்கூடையுடன் கடைப்பக்கமாகப் போனேன்.

:பிரஷ் கம்பனிக்குச் சிறிது இப்பால், பாதையில், அடுத்தடுத்த கிராமத்துப் பையன் களோடு எங்கள் கிராமத்துப் பையன் களும் வித்தியாசமாக நின்றிருந்தார்கள். அந்த வீடு உட்புறமாகச் சாத்தப்பட்டிருந்தது. பறங்கிப் பெண்ணை முடித்திருந்த ஒரு தமிழ்க் கிறிஸ்த்தவரின் வீடு. :பிரஷ் கம்பனியில் அவர் குப்பரவைஸர்.

குணசீலியின் மூத்தவனும் நேர இளையவனும் அங்கே உயரமாக நின்றிருந்தார்கள். நல்லவர்களின் அல்லது நகச்கப்பட்டவர்களின் நாமத்துக்குத் தீயிடும் கூட்டமாக அது காணப்பட்டது. இவ்விருவருக்கும் அங்கென்ன வேலை என்று என் சந்தேகம் கிளர்ந்தது.

வீட்டோடு கொஞ்சத் தேவை மேன்று ஒருவன் குஞ்சரைக்க, வீடு ராளஹாமிக்குரியதாகையால் உயிர்களைத்தான் எரிக்க வேண்டும் என்று வேறொருவன் தர்மம் எடுத்துரைக்க, அப்படியானால் மகள்காரியின் உடம்பை என்ன செய்வதென்று ஒரு பிடாரி எச்சில் துடிக்க, ஒரு சிரிப்பலை பரவ-

‘அட, இந்த நெட்டைகளுமா சிரித்து அனுபவிப்பது!....’

என் இரத்தமும் அடிக்கடி கொதிக்கக் கூடியதுதான். ஆனால் அது வீட்டுக்குள்தான் என்பதை என்பத்து முன்று உணர்த்தி இருந்ததே! கொதித்துப் போய் நிற்கும் அந்தத் தண்ணிகளுக்கிடையில் நான் கொதித்திருக்க முடியுமா?

அந்த குப்பர்வைஸருக்கு முன்னமே வேலைத்தலத் தகராறு ஒன்று இருந்தது. ஒரு சோம்பேறிக்கு அவர் அடிக்கடி பாய் விரிக்கவில்லை என்ற குறை. தொழிற் சங்கமும் ஒரு மாதமாக ஒருஜாதி வேலை நிறுத்தத்தைச் சிவப்பித் திரிந்து தோற்றுப்போனது. அதன் பிரதிபிம்பம் தான் இந்தத் ‘தேசியக் காலத்’ என்பதை, அங்கு நின்றிருந்த பொடியன்களின் கூட்டம் எனக்கு விளக்கியிருந்தது.

நான் திரும்பி வந்தபோது, றாளஹாமி கூட்டத்தைக் கலைத்துக் கொண்டிருந்தார் கசிப்பின் உதவியோடு.

தாங்கள் தமிழரை அடிக்கப் போவதுமில்லை, றாளஹாமியிடம் அடிபடப் போவதுமில்லை என்பது தெரிந்த பொடிக் காடைகள், இன்னும் அதிகப்படியான அவீராவேஷங்களுடன் ‘:பெறல்’ லெஸ்லியின் வீட்டுப் பக்கம் கலையத் தொடங்கின.

அப்போது அங்கே குணசீலியின் கணவனும் நின்றிருந்ததைக் கண்டேன்.

“:தெமலாக்களைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி நாய்களுக்குப் போட வேண்டும்!” என்றவன் அந்த முத்தவன்தானா?...

“என் கையில் கிடைத்தால்!.... ஏத்தா!.....” என்று பற்களை நெரித்தவன் அந்த இளையவன்தானா?...

“அப்போய்! :தெமலாக்களோடு எனக்கு நல்ல பரிச்சயம்! கெட்ட ஜாதிகள்..!” என்றவனும் தந்தைதானா?.....

“சசீ...நன்றி கெட்ட ஜாதி!....” என்று, வீட்டுக்கு வந்ததும் முதற் காரியமாக மனைவியிடம் அந்த வெறுப்பைத்தான் கொட்டிப் பங்கிட்டேன். “பொழைக்கிறது அவனுகளால! ஆனா பேச்சப் பாத்தீங்களா? இவிங்களே இப்புணர்நா, மத்தவிங்கள் எப்புடிக் குத்தஞ் சொல்றது?... கொமஸாரில் மாத்தியாவுக்கும் பெரேரா மாதிரி ஆளுகளுக்குங் கூடக் கேவலமில்லியா?....”

“நேத்து அந்திக்கு என்னா நடந்திச்சி தெரியுமா?” என்று அவனும் அவிழ்த்து விட்டாள். “கொமஸாரில் மாத்தியா ஊட்டிருந்து அந்த ஆளுகளக் கூட்டிக்கிட்டுப் போற நேரம் குணசீலி ஊட்டுப் பக்கமாப் போனேன். நொப்பு பொம்பள, மோட்டார் சைக்கிள் ஊட்டுக்காரி, கடக்காரி எல்லாரும் குணசீலியோட பேசிக்கிட்டு நிக்கிறாங்க. அப்ப குணசீலி சொல்றா, தமிழங்களோட ஒறவே வச்சிக்கிடக் கூடாதாம்! மஞ்சத் துண்டுக்குக் கூடக் கழுத்தறுக்கிறவுங்களாம்! கொழுப்பமெல்லாம் முடிஞ்சொடன, மட்டக்களப்புக் காணிய அர வெலைக்காவது வித்துப்புட்டு இந்தப் பக்கமாத்தான் எதயாவது செய்யப் போறாங்களாம்!....”

இப்படியாக என்னளவில் இழிவடைந்து போன அந்தக் குடும்பம், ஒரு வருஷமாகியும் காணியை விற்ற மாதிரித் தெரியவில்லை. மாறாக உரம் போடவும் சம்பளம் கொடுக்கவும் மிச் சத்தை உடனடியாக அனுப்பி வைக்கவுமாகத்தான் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள்!

❖ ❖ ❖

தான் எழுதியிருந்தவற்றை இவள் அவனுக்கு மொழி மாற்றம் செய்துகொண்டிருந்த போது நான் முன்னறைக்குப் போக வேண்டிய ஒரு தேவை குறுக்கிட்டது.

அவள் என்னைக் கண்டதில் சிரிக்க நானும் மரியாதை பேண வேண்டியிருந்தது. ஏதோ ஒரு விகிதாசாரத்தில் நாம் முக முடியும் அணிய வேண்டிய நிலை!

செலவைக் குறைக்க, இம்மாதம் அதிகமாகவே அனுப்பி வைக்க, சகலோர் சுகத்துக்கும் பிரார்த்திக்கவுமாகக் கடிதச் சாரம் காதில் விழுந்தது.

“அம்மே! ...வியுமக் ஏ :கொல்லங்கென்!” (அவர்களிடமிருந்து ஒரு கடிதம்) என்றவாறு அவளது மகள் ஓடி வந்ததை ஜன்னலுடாகக் கண்டேன்.

மகிழ்ச்சிக் குரலில், அந்தக் கடிதத்தையும் வாசித்துச் சொல்லும்படி குணசீவி சொல்வது கேட்டது.

எங்களூர்த் தபாற் சேவையின் ஜாதகம் இதுதான்! பதில் சொன்ன பிறகுதான் கேள்வியே பிறக்கும்!

“அன்புள்ள ஜயா, அம்மா, பிள்ளைகளுக்கு வணக்கம்!”

“ம்!”

“இதை எழுதும் போது என் கையும் மனமும் நடுங்குகின்றன!”

“.....”

“போன கிழமை சில பெடியன்கள் இரவில் இங்கே வந்து எங்கள் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினார்கள்.”

“அனே :தெய்யனே!...இத்திங்?....(ஆண்டவனே! இனி?)”

“அவர்தான் திறந்தார்.”

“இ(ந)தா!”

“என் தாலிக் கொடியைக் கேட்டார்கள்!”

“:பலன்ன கோ அனே! (பாருங்களேன்!)”

“அவர் சத்தம் போட்டார்! அவரைத் தலையிலே சுட்டார்கள்!”

“ஐயோ!.... ம:கே அம்மே!....”

“அவர் இறந்து விழுந்தார்!”

“அனே, அய்யே!... சிவா அய்யே!...”

குணசீலி அழத் தொடங்கியதில் மனைவி நிறுத்தினாள். அறை வாசலுக்கு நான் வந்தேன். மகனும் தாயை அண்டி முகம் சிலும்பி அழுவதைக் கண்டேன். கலங்கிய மனைவி அப்பாவிப் பற்களோடு என்னைக் கெஞ்சுவதாகப் பார்த்தாள்.

அழுகையின் சக்தி அல்லது சத்தியம் மகத்தானதுதான். அதைக் கண்ட பிறகு, என்னதான் வெறுப்பு மலையாண்டிருந்தாலும், மனித மனம் ஓர் ஐக்கியத்தைப் போர்த்துக் கொள்ளவே செய்கிறது. அதற்குள் கரைந்துவிடவும் இயற்கைப்படவே செய்கிறது.

இவள் கையிலிருந்த கடிதத்தைப் பிடிங்கி நான் எனக்குள் வாசித்தேன்.

“.....மகன் மார் இருவரும் வெளிப்படவே, அவர்களையும் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டார்கள். என் தாலிக் கொடியுடனும் நகைகளுடனும் ஒடிவிட்டார்கள்! அவர்கள் புலிகளா திருடர்களா என்பதெல்லாம் தெரியாது. நான் யாருமில்லாத.....”

எனக்குள் ஒரு காட்சி விரிந்தது.

இவர்களுடைய அழுகையொலி அக்கம் பக்கத்துப் பெண்கள் சிலரையும் குணசீலியின் ஏனைய குடும்ப அங்கத்தினர்களையும் பதறி இழுத்துவிட்டது.

குடும்ப உறவினர்கள் போன சோகம் தொனிக்க அவர்கள் அழுத வேளையில், குணசீலியின் கணவனை நான் உள்ளே அழைத்துப் போய்க் கடிதத்தை மொழி பெயர்த்துவிட்டு நியிர்ந்த போது, ஏழு பேரும் என்னைச் சூழ்ந்து விம்மல்களை அடக்க முயன்றார்கள் என்று நினைவு. தாயைப் பிள்ளைகள் அழைத்துச் சென்றதோடு கூட்டமும் கசமுசப்புடன் கலைந்தது. தகப்பன் மாத்திரம் கடிதத்தை வெறித்த கண்ணீருடன் உட்கூடத்தில் அமர்ந்துவிட்டான்.

எனக்குள் அப்போதுதான் ஒரு விபரீதம் பூக்கத் தொடங்கியது - எனக்குள் ஒரு வருஷமாகப் பாசானாக இருந்த வெறுப்பின் மீது ஏதோ ஒரு ரசாயனம் விழுந்த மாதிரி.

சுயநல் ஒப்பாரியா?

அப்படித் தெரியவில்லை....

மரணம் வெறிகளை வெற்றி கொள்ளுமா?

வெறி இருந்ததாகவே தெரியவில்லை.

மனைவி எழுதியிருந்த கடிதம் செல்லாக் காசைப் போல அவள் கையில் இருந்தது. வந்திருந்த கடிதம் குணசீலியின் கணவனுடைய கையில் செலவுப் பட்டியலைப் போல இருந்தது.

ஒரு தமிழன் விடாத கண்ணீரை, அல்லது நான் முஸ்லிம் விடாத கண்ணீரை, அந்தச் சிங்களவன் விட்டது எந்த நன்மையின் அறிகுறி? இன ஜக்கியம் ஆகாயத்திலிருந்து கொட்டி விட்டதா?

“என்னானாலும் பரவாயில்லை, நான் இன்றைக்கே மட்டக்களப்பு போக வேணும்!” என்று வைரப்பட்டார் மனிதர். “உங்களுக்கெல்லாம் தெரியாது, மாத்தியா! இவர்களின் கடிதம் வாசிப்பது நீங்கள்; இவர்களுக்கு எழுதுவதும் நீங்கள் ... உங்களிடம் கூட நாங்கள் மறைத்துவிட்டோம்! கடிதத்தில்கூட அது பற்றி எழுத வேண்டாமென்று அவர்களுக்குச் சொல்லியிருந்தோம்!...”

“.....”

“ என்பத்து மூன்றில் கமிஷனர் வீட்டில் என்ன நடந்ததென்று உங்களுக்குத் தெரியும்! அதுவே எங்கள் வீட்டில் நடந்திருக்க முடியாது. எங்களையெல்லாம் வெட்டிப் போட்டிருப்பார்கள்!.... ஹ்ம்! ... என்னென்ன வேஷ்ட்டையெல்லாம் நாங்கள் போட வேண்டியிருந்தது!....”

“உங்கள் வீட்டில்....?.....”

“ஆம்! இருபத்தாறு நாட்கள் இவர்கள் நாலு பேரும் என் வீட்டில்தான் இருந்தார்கள்!... வந்தவர்களால் போக முடியவில்லை...”

மனைவி கண்ணீர் விடுவது தெரிந்தது.

“இப்போ எல் லாமே நாசம், மாத்தியா! நாங்கள் அவர்களைக் காப்பாற்றினோம்! இப்போ அவர்களுடைய ஆட்களே...”

என்னால் கண்ணீர் விடவும் முடியவில்லை.....

அந்த நெடிய மனிதர் தன் பயணத்துக்காக எழுந்த போது என் மனமும் மௌனமாகவே தொடர்ந்தது.

◆◆◆

கலாசாரத் தினைக்களம், அகில இலங்கை ரீதியில், 1990ல் நடத்திய தமிழ்ச் சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசைப் பெற்ற சிறுகதை.

கெட்டிக்கத்தா 1990 (சிறுகதை 1990)

வம்சத்துவம்சம்

நிச்சயமாக நீங்கள் அச்சப்பட்டே ஆக வேண்டும்!

நீங்கள் ஒரு ஹோமோவாக இல்லாவிட்டாலும், உங்கள் உடம்பில் எயிட்ஸ் கிருமிகள் இல்லாவிட்டாலும், நீங்கள் அச்சப்படவே வேண்டும் - எதிர் காலத்துக்காக.

நீங்கள் ஒரு ஹோமோ வாக இருந்தாலும், அச்சப்பட்டே ஆக வேண்டும். ஏனென்றால், எயிட்ஸால் நீங்களும் இறக்குமுன், நானே உங்களைக் கொல்லப் போகிறேன்! ஹோமோக்களைப் பழி வாங்கத்தான் கடந்த ஒரு மாதமாகப் பேயாய் அலைகிறேன்!

நான் தற்கொலை செய்து ஒரு மாதம் இருக்கலாம். நான் என்னை அவ்வளவு அவசரப்பட்டுக் கொன்றிருக்கத் தேவை இல்லைதான். மரணம் என்னை மிகவும் நெருங்கித்தான் இருந்தது. என்றாலும் என் நெஞ்சு என்னைச் சுட்டுவிட்டதே!

நெஞ்சே சுட்டுவிட்ட பிறகு, மரணத்தை எதிர்பார்த்து ஏன் கோழைத் தனமாகக் கிடக்க வேண்டும்? கோழைமை, வீரம் என்பன பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட எனக்கு நேரம் இருக்கவில்லையே! ஆஸ்பத்திரிக் கக்கூசுக்குள் போனேன்; என் இடையில் எப்போதுமே கிடந்த நூலைக் கழுத்தில் இறுக்கிக் கொண்டேன்.

மரண வேதனை இருந்ததெல்லாம் உண்மையா?..... மரணத்தைப் பற்றி நான் வைத்திருந்த நம்பிக்கை காரணமாக, அந்த வேதனை எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை போலும்.

ஹோமோக்களைப் பழி எடுப்பதற்காக நான் சாகவில்லை. செத்த பிறகுதான் என்னை நான் உணர்ந்தேன்! என் கதை எனக்குத் தெரியவந்தது! நான் நானாக மாறினேன்! பலன்:-

பழி வாங்கும் சபதம்!

ஒரு ஹோமோ மற்றைய ஹோமோக்களைப் பழி வாங்கப் புறப்பட்டேன்! சிரிப்பு வருகிறதா உங்களுக்கு? சிரித் துவிட்டுப் போங்களேன்! என் வரலாற்றைக் கேட்ட பிறகு சிரிப்பு வருகிறதா என்று பார்ப்போம்.

நீங்களும் ஒரு ஹோமோவா? அப்படியானால் உங்களை நான் கொல்ல வேண்டும்! கையும் மெய்யுமாக நான் உங்களைப் பிடிக்கும் வரையில் வேண்டுமானால் தப்பி இருப்பீர்கள்! எத்தனை நாள் உங்களால் பொய் வேஷமிட முடியும்?

அல்லது மரணத்துக்கு அஞ்சி மறுத்துவிடப் போகிறீர்கள்! மறுங்களேன்! எவ்வளவு காலத்துக்கு? என்றாவது ஒரு பொழுது என்னிடம் அகப்படத்தான் போகிறீர்கள்! சாகத்தான் போகிறீர்கள்! என்னை வெருளியாக நினைத்து மாட்டிக் கொள்ளாதீர்கள்!

ஆவி உள்ளுவதாகச் சமாதானப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டாம்! பல்லாயிரம் பல் லாயிரம் ஆண் கூகளாக அலைந் து திரியும் எத் தனையோ ஆவிகளுடனெல்லாம் கதைத்துவிட்டேன் நான். அவற்றின் அனுபவங்களை எல்லாம் விஞ்ஞான காலத்து நீங்கள் நம்ப மாட்டார்கள்! உங்கள் அனுபவம் உங்களை நெருங்கும் போது, அவற்றை உணர்க்கூட நீங்கள் உயிரோடிருக்க மாட்டார்கள்!

மாரடைப்பு புதியதா உங்களுக்கு? புரியாத நோய்களுக்குரிய பெயர் இதுதான்! ஆவிகளின் திட்டங்கள் இந்தப் பெயரில்தான் அரங்கேற்றப்படுகின்றன என்பதை அறிவீர்களா? இந்தப் பெயரில்தான் உங்களையும் நான் பழி வாங்கப் போகிறேன்! புளியமரத்துப் பேய், முனியாண்டிப் பேய், மோகினிப் பேய் என் நெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே!

என் எச்சரிக்கையை நீங்கள் ஏற்று இன்றோடு திருந்தி விட்டார்களானால், பிரச்சினையே இல்லை. ஆனாலும், ஹோமோப் பேராசைக்காரன் அவ்வளவு எளிதில் குனியமாகிவிடுவானா?

குடிகாரன் திருந்துகிறான்; கூத்தியான் திருந்துகிறான்; திருடன் கூடத் திருந்துகிறான். ஹோமோ? ... நான் திருந்தவில்லையே! நீங்கள் மட்டும் திருந்தப் போகின்றீர்களா?

எனக்கும் சிரிப்பு வருகிறது! ஏனென்றால் நான் உங்கள் கூற்றை நம்பக் கஷ்ட்டமாக இருக்கின்றது! உங்களுக்கு நேர காலம் கிடையாது; இடம், சூழல் தெரியாது; சொத்தை, சூம்பல் புரியாது! பிறகெப்படித் திருந்துவது?....

இந்த ஆவியுலகத்துக்குள் பிரசவமான பிறகுதான் அரிய பல ஞானங்களை நான் அடைந்து கொண்டிருக்கிறேன். அன்றைய அற்பங்கள், இன்றைய அற்புதங்கள்! முன்னைய இருள்கள் இன்றைய தீட்சன்யங்கள்! இந்த ஆவிகள் தாம் குர்ஆனைப் பற்றிக் கூறுகின்றன! உங்களுக்கு ஆச்சரியமாக இல்லை?

ஹ்ம்!.... என்றோ நான் குடித்திருக்க வேண்டிய அழுத பானம்!

பச்! ... வயிற் ரையே இழந்த பிறகுதான் அழுதம் பற்றிக் கேள்விப்படுகிறேன்!....

மனிதப் பன்றியாய்ப் பூமிச் சாணத்தை நான் மேய்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில், இந்த மனித இலக்கணத்தைப் பற்றிய செய்தி ஓரளவு என் காதுகளிலும் விழுந்ததுதான்! அதன் இலக்கியங்களுடன் பழகியும் இருக்கிறேன். அப்படி இருந்தும் என் நரகமே என்னைத் தடுத்து வைத்திருந்தது!

இப்படி நரகம், சொர்க்கம் என்பன பற்றியெல்லாம் நான் பேசும் போது நீங்கள் உங்கள் முகங்களையே அவலட்சனப்படுத்திக் கொண்டிர்களானால், நீங்களும் என்னோடு சேர்ந்தவராகத்தான் இருக்க முடியும்! ஏனென்றால் என்னை என்றோ திருத்தியிருக்க வேண்டிய பிரம்பு, அந்தக் குர்ஆன் பல்கலைக் கழகத்தில் தான் இருந்திருக்கின்றது!

“அடப் பாவீ! அச் சொட்டாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறதேடா! உயிரோடிருந்த காலத்தில் இதைப்பற்றி எல்லாம் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருந்துவிட்டா இன்று இப்படிப் போனாய்?” என்று இங்கே ஆவிகள் என்னைக் கிண்டல் செய்கின்றன! ஆனால், இதே வினாவை அந்த ஆவிகளிடம் நான் கேட்டால் அவை என்ன சொல்லுமோ!.....

ஹோ மோக் களைக் கொன் றுவிடும் படி குர்ஆன் கூறுகிறதா மே? தறுதலைத்தனம் பிடித்த அப்படிப்பட்ட ஒரு சமூகத்தையே இறைவன் அழித்துவிட்டானாமே?..... கொஞ்சம் புரட்டிப் பாருங்கள்! ஹெஹோல்ட், புஷ்பபா தங்கத்துரைகளை ஒட்டிவிட்டு, இரகஸியமாகவாவது கொஞ்சம் பார்த்துத் தொலையுங்கள் - யான் பெற்ற இன்பம் நீங்கள் பெறாமலிருக்கவாவது!

குர்ஆன், படைத்தவனின் மொழி என்று ஆவிகள் போற்றுகின்றன. ஆவிகள் பொய் சொல்வதில்லை. கைவாறு போடும்; ஆனால் பொய் சொல்லா! இறை மொழி ஆனபடியால்தான், என்னை அம் மொழி நாடவும் இல்லை; நான் அதை நாடவும் இல்லை! இந்த ஆவிகள் கூட எப்படி அதைத் தெரிந்து கொண்டன? மனிதர்கள் ஒதும் போது கேட்டிருக்குமோ?..... நான் கூட இனி மேல் கேட்கலாம். அதனால் நானும் ஒரு வேளை செத்த இந்த நிலையில், அதாவது இப்போதாவது, பிராயச்சித்தம் தேடப் பார்க்கலாம்!...

குர்ஆன் ஒதுபவர்கள் உரக்க ஒதட்டும்; சீரழிந்து திரியும் ஆவிகள், அதைக் கேட்டுப் பிராயச்சித்தம் பெற்றும்!

என் விமோசனம் இருக்கட்டும்; உங்கள் விமோசனம் எப்படி? நீங்கள் இதுவரையிலும் ஒரு ஹோமோதான் என்றால், இனி மேலாவது திருந்துவீர்களா?

என்னால், நம்புவதற்குக் கஷ்ட்டமாகத்தான் இருக்கிறது! அவன் திருந்த மாட்டான், நோய் காவி, என்ற முடிவில்தானே அவனைக் கொண்டே போடும்படி குர்ஆன் கூறுகிறதாம்? நானும் இப்போது குர்ஆன் பக்கம்; ஜாக்கிரதை!

எயிட்ஸ் புதியதென்று நினைத்துக் கொண்டார்களா? உங்களைப் போலத்தான் நானும் ஒரு முட்டாளாக இருந்தேன். இது கோடி காலத்து நஞ்சுப் பயிராம்! பாவம், இந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் இனித்தான் மருந்து கண்டு பிடிக்கப் போகிறார்களாம்! கழுத்தை நோக்கிக் கத்தியை வீசிவிட்டு இரத்தத்தை நிறுத்துவதற்காகத் துணியைத் தேடுகிறார்கள்!

நான் எப்படி ஹோமா ரோமியோ ஆனேன்? திட்டவட்டம் இல்லை. ஆனால் சில சலனங்கள் புகைக் கோடுகளை இழுக்கின்றன.

பாலியத்து என் பக்கத்தில் என் பெற்றோர்கள் அசைகிறார்கள். இந்த அசைவுகளில்தாம் என் பிற்காலத்தைய ஆசைகள் ஜனித்திருக்குமோ?..... ஒரு பின்கத் தசையில் நஞ்சு ஏற்றப்படுவதை அவர்கள் உணராதவர்களாக ஓர்த்திருக்கலாம். நான் பிறந்து கிடந்ததற்காக அவர்கள் தங்கள் இல்லறப் போக்கிடுத்தைத் தியாகம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று நான் கூறவில்லை. என்றாலும் அவர்கள் எனக்காகக் கூச்சப்பட்டிருக்கலாம்.

பாலிய காலத்து நினைவுகளில், சில நாய்களும் ஆடு, மாடுகளும் தட்டவென்று ஓடுகின்றன. இந்த மிருகங்களோ என் பெற்றார்களோ, என் ஹோமோத் தனங்களுக்குரிய தரிசு நிலங்களாக இருந்திருக்கலாமோ?

ஆறேழு வயதுகளில், என் னையொத்த தோழர்களுடன் தமாஷ் செய்ததாகவும் ஒரு நிழல் படிந்திருக்கிறது. ஆனால், இவ் வகை விஷயங்கள் கூடத் தங்களை ஹோமோவாக்கவில்லை என்று சில ஆவிநண்பர்கள் கூறுகிறார்கள்.

வாய் கூகும் வார்த்தைகளைப் பல மேதாவிகள் சர்வ சாதாரணமாக உபயோகித்தார்கள்.

அம்மா, ஆத்தா, அக்கா என்பது அவர்களின் அகராதிப் பெயர். இதன் கருத்துத் தாக்கம் என்னுள் ஒரு வேளை ஆராயப்பட்டதால் நான் ஹோமோவாகி இருப்பேனா?....

அடுத்த, எதிர்த்த வீடுகளிலிருந்து புறப்பட்ட அண்ணாமார்கள், மாமாமார்கள், தாத்தாமார்கள் என்றொரு பட்டாளமே எனக்குள் ‘கருக்’ கென்று நினைவு தொடுக்கிறார்கள்! அவர்களுடைய மூப்புகள் என்

பெற்றோர்களின் கண்களைக் கட்டிவிடும்! அவர்கள் தந்த இனிப்புகளும் சில்லறைகளும் என் வாயைக் கட்டிவிடும்! அந்தப் பட்டாளத்தின் உரசல்களும் உருவல்களும் ஊரடங்குச் சட்டங்களாக இருந்தனவே, அவைதாம் எனக்குச் சவக்கிடங்கு கிண்டினவா?...

எதுவாக இருந்தாலும், அவ்வாறாகத்தான் நான் வயதுக்கு வந்தேன். தனிக்காட்டு அராஜகமும் தொடர்ந்து கிடைத்தது.

குழந்தை அழுதால் சிரிக்கப் பழக்குகிறார்கள். முலைப்பாலை ஊட்டிய என் அம்மாவே, வெவ்வேறு பராக்குகளில் அப் பாலை மறக்கடிக்கவும் செய்தாள். இந்தச் சேர்க்கையைப் படித்துக் கொடுத்தவர்களோ கண்டு கொண்டவர்களோ அதை வளர் வைத்தார்களே தவிர மறக்கடிக்கப் போதிக்க வில்லையே! பிறகெப்படி என்னால் மாற முடியும்?

வித்தியாசமான ஆண்களுடன் என்னை முதன் முதலில் கண்டுகொண்டவர் அப்பாதான். என்ன செய்துவிட்டார் என்று நினைக்கிறீர்கள்? ‘டேய்!’ என்று கூச்சவிட்டார். எழும்பி ஓடிவிட்டேன்! அவ்வளவுதான்!

இரண்டொரு நாள் என்னுடன் முகம் கொடுக்காமல் உலவினார். பிறகு சகஜமாகிவிட்டார்! ஒரு வேளை அவரும் தன் சிறு வயதில் இப்படித்தானோ?....

அவரே இரண்டாம் முறை கண்ட போது, இரண்டு தட்டுத் தட்டினார். மூன்றாம் முறை செம்மையாக உதைத்தார்! அப்போது என் அம்மாவும் முக்கைச் சீறிச் சீறி அழுதார். அடுத்தடுத்த முறைகள் வரும்போதெல்லாம் வீட்டுக்குள் ‘ஷெல்’கள் அடிப்பட்டன. பிறகு பிறகு ஊர்ச் சந்திகள் கிச்கிசுக்கத் தொடங்கின. பரம சாதுவான என் அண்ணா, பிசாக போல் ஒரு நாள் வீட்டுக்குள் வந்தான். என்னை, என் பரட்டைத் தலையால் இழுத்துக் கொண்டு போய்க் குசினித் தூண் ஒன்றில் கட்டி வைத்து இரண்டு கண்களிலும் கொச்சிக்காய்த் தூள் தூவிக் கோப்பிக் கம்பை என் உடம்பிலேயே முறித்துப் போட்டுவிட்டு வெளியே போனான். அம்மாதான் அழுது, அவிழ்த்து, என்னைய் தடவிப் புலம்பி....

ஒன்றுமறியாத நான் எப்படித் திருந்தியிருக்க முடியும்? ஒரு குற்றமும் நான் செய்திருக்கவில்லையே! அண்ணாமார், மாமாமார், தாத்தாமார்களை எல்லாம் இவர்கள் மிகவும் கனம் பண்ணுகிறவர்கள் ஆயிற்றே!....

அவர்களின் தண்டனைகளை நான் பெரிது படுத்தவே இல்லை. மற்றைய வீடுகளிலும் பிள்ளைகளை அடிக்கிறார்களே, இதற்குத்தானாக இருக்க வேண்டும்! அவர்கள் அலட்டியா கொள் கிறார்கள்? வீட்டுக்காரர்கள் கண்டித்தால் அதைப் பிள்ளைகள் பெரிதுபடுத்துவார்களா?.....

சாயியான வழி முறைகளை அவர்கள் அனுகவில்லை என்று இப்போதுதான் தெரிகிறது. ‘யாரிடமிருந்து படித்தாய்?’ என்று ஒரு வார்த்தை வினவியிருந்தால்

சொல்லியிருப்பேனே! அதிலிருந்து அவர்கள் பல பூகம்பங்களைச் சமாளித் திருக்கலாமே!.....

நீங்கள் அச்சப்பட்டே ஆக வேண்டும்! உங்கள் பிள்ளைகளைச் சுற்றி ஒரு கண் வேலி போட்டுக் கொள்ளுங்கள். வேலியில் எங்காவது பொத்தல் ஏற்பட்டதென்றால் உறுதியாகத் திருத்துங்கள். உங்களுடைய அறியாமையால் உங்கள் வம்சத்தையே துவம்சம் செய்து விடாதீர்கள்.

“இவனால் நம்ம குடும்ப மானமே போகுதே!.... சீ!... இவன் புள்ளையா பன்றியா?” என்று என் அப்பாவைப் போல் கத்தாதீர்கள்.

“ஏன்டா இப்பிடியெல்லாங் கெட்டுப் போற?” என்று என் அம்மாவைப் போல் ஒப்பாரி வைக்காதீர்கள்.

“சீ! ... அந்தப் பயலோட சேந்தா நம்ம புள்ளையுங் கெட்டுக் குட்டிச் சுவராப் போய்றுவான்!” என்று ஊரார் என்னைத் தீட்டினார்கள்.

நீங்கள் ஒரு ஹோமோவா? “தம்பி! ஹி ஹி!.... கொஞ்சம் வர்றியா இப்படி?” என்று இனிமேல் இளியாதீர்கள்! கொன்று விடுவேன், கொன்று!

திருந்துவதைப் பற்றி நான் எந்தக் காலத்திலுமே உயிரோடு எண்ணிப் பார்த்ததே கிடையாது.

நான் சென்றவிடமெல்லாம் சிலேடை இருந்தது. பாடசாலையில் நான் ஒரு சுதந்திர மிருகம். எனக் கென்று ஒரு வட்டமே இருந்தது. ஒரு வாத்தியார்கூட எனக் கென்று மாலைகளில் ‘டியூஷன்’ வைக்கத் தொடங்கி விட்டார்!

புகைந்த ஊர் எரியக் கணன்றது. அதுதான் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது! நான் ஏன் ஊருக்கே பிரதிநிதியைப் போல் சீரழிந்தேன்? அன்னாமார், மாமாமார், தாத்தாமார், டியூஷன் மார், தோழன் மார் - எல்லோரையுமே ஒதுக்கிவிட்டு என் தலையில் மட்டும் ஏன் பெற்றோலை ஊற்றினார்கள்?

அவர்களை விட நான்தான் அதிகம் ஊறிப் போனவன் போலத் தெரிந்ததோ?... அல்லது எனக்கு எதுவிதமான போர்வையும் கிடைக்க வில்லையோ?.. ஹோமோவுக்குள் என் இலக்கணங்கள் எனக்குத் தான் பொருந்தியிருந்தனவோ? ... அல்லது அவர்கள் உத்தரவு பெற்றவர்கள், நானது இல்லாதவனோ?...

எனக்கு வழி காட்டி வைத்த அந்த முதாதைகளையும் நான் தேடிக் கொண்டுதான் திரிகிறேன்! என்னிடம் அவர்கள் இன்னும் அகப்படவில்லை. சிலர் செத்துப் போயிருக்கலாம். மீதிப்பட்டவர்களையும் நான் கொல்லாமல் விடப் போவதில்லை.

சிலரை நான் அதி சீக்கிரமாகவே பழி வாங்க வேண்டும்! அந்தக் காலத்தில், என்னைத் தாங்களால்லாத சிலரோடு கண்ட போது, தாங்கள்தாம் என் குருமார்கள் என்பதையும் மறந்து, என்னைப் பற்றி ஊர் முழுதுமே பறை அடித்த அதி தூயவர்கள் அவர்கள்!.....

அதி மோசமான வயதுக்கு நான் வந்துவிட்டேன். பதினேழு! நான் வீட்டைவிட்டே ஒடிப் போன வயது. அந்த ஒட்டம் தான் என்ன மகா மோசமாக்கி இருக்க வேண்டும்.

சிறு வயதில் இப்படியாக வீட்டை விட்டு ‘த்ராவலிங்’ கிளம் பியவர்களுள் அநேகர், பிற்காலத்தில் பெரும் பெரும் புள்ளிகளாக மாறி இருக்கிறார்கள் என்று ஆவி நண்பர்கள் சத்தியம் செய்கிறார்கள். நான் என்னவானேன்? என்னையே ஒரு கரும் புள்ளியாக்கிக் கொண்டேன்.

வியாபாரம் தீர்ந்ததும் முதலாளி வீட்டுக்குப் பறக்கும் ஒரு சில்லறைக் கடை எனக்குப் புகலிடமாகக் கிடைத்தது. ஐந்து சிப்பந்திகளோடு நானும் ஆறாகச் சேர்ந்து விட்டேன். பகலில் அவர்கள் சிப்பந்திகள்; இரவில் சிப்பாய்கள்!

நாம் திருந்துவதற்குப் பல சந்தர்ப்பங்களை விதி தரத்தான் செய்கிறது- கெட்டுப் போவதற்குப் பலப்பல வாய்ப்புக்களைத் தருவதன் மூலம்.

கடையில் வாடிக் கிடந்த ஐந்து பேருமே, ஒருவருக்குத் தெரியாமல் ஓவ்வொருவராக எனக்குச் சக்பாடியானார்கள். அது வரையில் மேற்போக்காக நான் அறிந்து வைத்திருந்த இந்தக் கலையை ஆழமாக எனக்குப் பயிற்றித் தந்தவர், ஐந்து பேர்களுள் வயதாகிப் போய்க் கிடந்த சமையற்காரர்தான். நான் எயிட்ஸ் காவியாக மாறியதற்குப் பேராசிரியர் இந்தப் பிற் போக்குவாதிதான்.

ஆறு மாதங்கள் வரையில் நான் அந்தக் கடையில் அனுபவம் பெற்ற பிறகு, தந்தையார் எப்படியோ என்னைக் கண்டுபிடித்து வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போனார். அரையாண்டுப் பிரிவில் என்னைப் புதியவனாகவே என் வீட்டார் மதித்தார்கள். சிறியதொரு முதலீட்டால் அப்பா எனக்கொரு சில்லறைக் கடை போட்டுத் தந்தார்.

வீட்டாரின் புத்திமதிக் காற்று எப்போதும் வீசும். சாத்திர, சம்பிரதாய, கிரகதோஷ நீப்புக்கள் வேறு.

பன்றி, மலம் தின்னக் கூடாதென்று அவர்கள் பிரார்த்தித்தார்கள்!

மரபு ரீதியான கட்டுப்பாடுகள், நம் வாழ்க்கையுடன் பிணைந்து பண்பாடாகி விட்டிருக்கின்றன. இதனால்தான் சில உண்மைகளை வாய்விட்டு நம்மால் அலச முடியாமற் போகின்றது. அலச முனையும் போது, பண்பாட்டுக்கே வெட்கம் வந்து விடுகிறது! என் விஷயத்திலும் அப்படித்தான்.

விளக்கமான புத்திமதிகளைக் கூறவோ அறிவு யூர்வமான வழிகளைச் சுட்டிக் காட்டவோ அவர்களால் முடியாமற் போய்விட்டது; என்னாலும் திருந்தமுடியாமற் போய்விட்டது.

சமுகத்தைக் குற்றம் சொல்வதில் அர்த்தம் இல்லைதான். ஏனென்றால் குர்ஆனில் சொல்லப்பட்ட மாதிரி அழிவுதான் சரியான முடிவு!

என் பெற்றோர்களும் அப்படித்தான் இருந்தார்களோ - அழிவை எதிர்பார்த்து,

ஆனால் இது வெளியே தெரிந்தால் எல்லாருக்கும் வெட்கம் என்ற பயம்தான் அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளிலிருந்து வெளிப்பட்டது. நானும் கவனமாக இருந்தேன் - விஷயம் வெளியே தெரியாமல்!

என்னைப் போன்ற கட்டாக் காலிகள் கட்டுப்படுவதற்குக் கல்யாணம் ஒன்றேதான் ஒரே வழி என்ற ஜதீகம் நம்மிடையே நிலவும் பாவத்தால், என் பத் தொன்பதாவது வயதில் அந்த அபாண்டமும் நடந்து முடிந்தது!

ஐயோ! அவளையும் பிள்ளைகளையும் காவிகளாக்கும் சாவு மணி!

கல்யாணம் சொர்க்க நிச்சயமாம். அந்தச் சொர்க்கம்கூட என்னை நரகத்துக்குத்தானே நியமித்தது! எயிட்ஸுக்கு மனைவியாதல் என்பது எவ்வளவு பாரதூரமான தண்டனை!

இருதயம் உங்களுக்கு இருக்குமானால் உங்கள் உறுப்பையே நீங்கள் வெட்டிக்கொள்வீர்கள்!

உங்கள் மனைவி எப்படி?... பாவம், அவளைக் கெடுத்து விடாதீர்கள். தற்பாதுகாப்புச் செய்து கொள்ளுங்கள்! அகப்பட்டங்கள் என்றால் பழி வாங்கிவிடுவேன்!

என் மனைவி குருபி அல்லன். அடங்காப் பிடாரியும் அல்லன். நல்ல குடும்பப் பெண். என் கொடுமைகளுக்கு ஏற்றபடி வளைந்து வாழ்ந்தாள். எனினும் அவள் எனக்கானதொரு கம்பியூட்டரைப் போல்தான் இருந்தாள்.

பாலிய இல் லற்மோ என்றும் போல் வெளிப்பிரதேசத்தில் நடந்து கொண்டுதான் இருந்தது!

மலடி குழந்தை பெற்றது போல, என் மனைவியும் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றாள். அதிலெல்லாம் எனக்கு எந்தவிதமான ஈடுபாடும் இருக்கவில்லை. பெண்ணையே வெறுக்கும் எனக்கு அப்படி ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்ததென்பதுதான் ஆச்சரியம்!

மறுபடியும் வீட்டை விட்டு நான் ஒடிப் போனேன். ஒடிப் போவதற்குச் சரியான, வலுவான காரணம் எதுவும் இருந்ததாக எனக்குப் படவில்லை.

ஏதோ ஒரு பூதம் என் பின்னால் இருந்து பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது என்றதான் சொல்ல முடியும் - சித்தம் போக்கே ஜீவன் போக்கு என்ற மாதிரி.

எனக்கு வெறுத்துப் போன பெண் னுலகத்தைக் குழி பறித்துப் புதைத்த தன் பிறகு, அதன் மீது என் ஆண் சாம்ராஜ்யத்தை நிலை நிறுத்திப் பத்து வருஷங்களாக நான் இஷ்ட்டம் போல் அலைந்தேன். நீங்கள் ‘த்ரகியூலா’ப் படம் பார்திருக்கிறீர்கள்தானே? அந்த ‘த்ரகியூலா’ வின் இடத்தில் எயிட்ஸை வைத்துப் பாருங்கள். என்னையும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

நீங்களும் ஒரு ஹோமோவாக இருந்தால், உங்களையே நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்!

ஒரு வெளி நாட்டு எயிட்ஸைப் பிடித்துக் கொடுத்த கடற்கரை, என்னையும் பிடித்துக் கொடுத்து விட்டது! அமெரிக்கனை நான் அன்றைய சோதனையில் தோற்கடித்திருந்தேனாம்! இன்னும் ஓர் அரையாண்டுக்குள் நான் செத்துப் போவேன் என்றும் டாக்டர்மார் ஆண்டவனானார்கள்!

இவர்களுடைய ஆராய்ச்சிகளோ சாவத் தீர்ப்போ ஒரு பொருட்டில்லை எனக்கு. ஒரு வார காலமாக அடைப்பட்டுக் கிடந்த உணர்வுதான் சித்திரவதை செய்தது. ‘ஓடிப் போ! ஓடிப் போ!’ என்று மறுபடியும் அந்தப் பூதம் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது. ‘சாகும் வரையிலாவது அனுபவி!’ என்று என்னைக் குடைந்தெடுத்து விட்டது அது. உத்வேகம் கிடைத்த பிறகு அங்கிருந்து தப்பி ஓடுவது ஒன்றும் எனக்குப் பெரிதாக இருக்கவில்லை.

உலகமே எனக்கு அஞ்சியது என்பதைவிட, மாஸ் மீடியாக்கள் அச்சுறுத்தின என்பதுதான் பொருத்தமானது! என்னால் மூன்று சிறுவர்கள் அந்தக் குறுகிய காலகட்டத்தில் வைத்தியத்துக்குள் தினிக்கப்பட்டார்கள். நான்காவது ‘பயல்’ தான், என்னை நோக்கி ஓடி வந்துகொண்டிருந்த என் விதியை என் மீது படர விட்டான்!

அற்புதங்கள் என்று சொல்கிறார்களே, அப்படி ஏதாவது ஒன்று நடந்து, அந்தப் பயல் என்னிலிருந்து தப்பியிருக்கலாம். ஆனால் விதிக்கப்பட்டதிலிருந்து நான் எப்படித் தப்பிக்க இயலும்? மனிதன் தனக்குத்தானே இட்டுக் கொண்ட சட்டங்களைவிட, படைத்தவன் மனிதனுக்கு இட்டுள்ள சட்டங்கள் கொடியன; மிகக் கொடியன!

அந்தப் பாலகன் மூலமாகத் தான் நான் முதலும் கடைசியுமாகத் திருந்தினேன்! அவனால்தான் நான் இன்று ஹோமோக்களைப் பழி வாங்கும் எயிட்ஸ் ஆவியாகத் திரிகின்றேன்! தற்கொலையைப் பற்றியே கனவும் கண்டிராத சுயநலம் நான், அந்தச் சிறு பல்கலைக் கழகத்தால்தான் தற்கொலையையும் செய்து கொண்டேன்.

மாலைக் கருக்கலில் தனிப்பாதையில் வந்த அந்தச் சிறு மயிலிடம் நானே இறகு கேட்டுக் கொண்டு நிற்கவில்லை.. நான் இறகு பிடுங்கிய அந்த மயிலின் பிருஷ்டப் பகுதியில் சிவப்புக் கோடொன்று எனக்காக என் விதியை எழுதி வடிந்தது. திரும்பிப் பார்த்தபோது, சட்ட விலங்குகள் எனக்காகத் திறந்து நின்றன.

என் கிருமிகளிலிருந்து அவனை விடுவிக்கப் பெரிய போராட்டம் ஆஸ்பத்திரியில் - ஏற்கெனவே அவை இருப்பன தெரியாமல்.

ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒடி வந்த அவனது குடும்பத்தவர்களைக் கண்ட போதுதான் என் குண்டலி குளிர்ந்தது; இறுகியது.

என் மனைவி!

“மகனே!” என்று அலறுகிறாள்....

என் பெற்றோர்கள்! அன்னன்!....அது.... அன்னியோ?...

இனி உங்களுக்கு யோசிக்க நேரமில்லை!...

என் மனைவி வேறு கல்யாணம் செய்து பெற்றெடுத்த பின்னையா?....

இல்லை! அவள் இன்னுமே பதிவிரதை!....

பத்திரிகை, தொலைக் காட்சி மூலமெல்லாம் என்னை என் குடும்பம் முன் பே அறிந்துகொண்டுதான் சும்மா இருந்தது போலும்! அதற்குரிய தண்டனை எவ்வளவு கொடியது!....

இனியும் உங்களை யோசிக்க விடக்கூடாது.

“தேவிடியா மவனே!” என்று மௌனத் தொண்டையில் உறுமினார் என் அப்பா. “உன்னோட புள்ளடா!...ஆறு வயஸ்ஸையே ஆம்புள்ளயா மாறிப் போன நீ பெத்த புள்ளடா!....”

இப்போது சிரிக்க முடிகிறதா உங்களால்?

நீங்கள் ஹோமோவாக இருப்பீர்களானால், உங்களை என் நான் பழி வாங்கக் கூடாது என்று ஒரு காரணம் சொல்லுங்கள்?

1989 இன் இரண்டாம் காலாண்டுச் சிறுக்கதைத் தேர்வில் ‘தகவம்’ அமைப்பினால் இரண்டாம் பரிசுக்குரிய சிறுக்கதையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

இருட்டு

“கொஞ்சம் போய்த் தலைக் காட்டிட்டு வந்துட்ங்கன்னா என்னா கொறஞ்சி போய்யுவீங்க?” என்று மனைவி அறைக்குள்ளிருந்து தன் எதிர்க்கட்சி வாதத்துக்கு ஒரு புது மூலாம் பூசிய போதுதான் என் எரிச்சல் அதிகமாகியது.

“எனக்குப் புத்தி சொல்ல வராதீங்க; சரியா? நாஞ் சொன்னா சொன்னதுதான்; சரியா? அதுதான் ஹரே தெரண்டு போய்க்கிட்டிருக்குன்னு சொல்றீங்களே, இதுல் நான் போகாட்டி அப்பிடி என்னா கொறஞ்சியும்?.. இதுக்கு மேல் என்னய வற்புறுத்தாதீங்க; சரியா? நான் போகல்லன்னா போகல்லதான்!”

எரிச்சலும் குடுமாக மனைவிக்கு நான் என்னைப் பற்றியே எரிமுகம் செய்துகொண்டிருந்ததால், வீட்டுக்குள் நுழையும் வரை குமாரின் வரவை என்னால் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

“என்னடா - வற்புறுத்த வேணாங்கிற; போகவே மாட்டேங்கிற?” என்றபடி அமர்ந்தான் அவன்.

“வாடாப்பா, நேத்து ராத்திரி டின்னருக்கு வாறவனே!” என்று அமர்ந்தேன் நானும்- சிரிமுகம் வரவழைத்து.

திரைச்சீலையை விலக்கி எட்டிப் பார்த்து, “வாங்கண் ணேன்! அடுத்த டின்னருக்கும் நேரமாய்றிச்சி!” என்று என் கட்சியில் மீண்டவளிடம்,

“டின்னரா முக்கியம் தங்கச்சி!” என்றான் குமார். பிறகு இவன் என்னிடம் பேச்கக் கொடுத்த போது அவள் திரைச்சீலையை விட்டாள். “என்னடா, டவுன் பூரா ஒரே வெள்ளக் கொடி? ஹாமுதுருவா எம்பீயா?”

“இந்த வார் ஸ்பெஷல்! அதுதான் பத்திருவது :பெனர் கட்டியிருக்கே, வாசிக்காமயா வந்த?”

“தமிழ்ல போட்டிருந்தா வாசிச்சிருப்பேன்; இல்லாட்டி இங்கிலீஷ்ல!”

“சாபக் கேடு! ஒனக் குச் சிங் களமும் அவனுக் குத் தமிழும் தெரியாததுதாண்டா இப்ப உள்ள சாபக் கேடு!”

“சரிடா அருள்மாரி, யாருக்கு சொர்க்கம்?”

“ஏன், நரகமா இருக்கக் கூடாதோ?”

“ஒனக்குத்தான் வாயில் நல்ல வார்த்தயே வராதே! ஆள் யாரு?”

“எல்லாம் ‘வெற்றி நிச்சய’த்தால் வந்த தோல்வி! ஒரு கெப்டனாம். விஜய தேவேந்திர. தேவேந்திரர்கள்கிட்டயே விஜயமாகீட்டான்! கண்டிப் பக்கம் ஊராம். ரெண்டு வருஷத் துக்கு மொதல்ல இங்க வீடு வாங்கிக் குடி வந்தவனாம். கல்யாணம் கட்டியும் பிரமச்சாரி மாதிரி ராணுவ வாழ்க்கையாம். பின்னை குட்டி இல்லியாம். வீடு நெறய வீல்டும் கப்பும்தானாம். படிப்படியா முன் நேரிக் கெப்டனாகினவனாம். ரொம் பவும் நல்ல மனுஷனாம். ரெண்டு புள்ளைங்களத் தத்தெடுத்து :போர்டிங்ல வச்சி படிப்பிக்கிறானாம். டவுன்ல மெயின் ஹோல்ட் பக்கமா ஒரு லேன்ல பெரிய வீடாம். இதெல்லாத்தயும் நேத்தும் இன்னைக்குமாத்தாங் கேள்விப்படுகிறேன். அதுவும் நம்ம வீட்டு வயர்லெஸ் மூலமா! நாங்களும் இந்த ஊருக்கு வந்து இருவது வருஷமாகுது; இப்பிடி ஒரு மையத்தப் பத்திக் கேள்விப்படல்ல. இவன நான் இதுக்கு முந் திக் கேள்விப்பட்டதுமில்ல. சரி, டவுன்ல இதெல்லாம் பெரிய விஷயமில்லியே! ஆனா பாருடா, இந்த ஊரே நேத்தையிலருந்து அவன் வீட்லதானாம். மாங்குளம் சீரில்! அதுனாலதாவுக் கூட்டங் கூடுதே தவிர தேவையான பெரிய மனுஷன் னு ஒண்ணுமில்ல. ஆதுல ஜோக் என்னன்னா நான் செத்த வீட்டுக்குப் போகல்லையாம்! போகவே வேணுமாம்! சொல்றா! ஊரே போய்றிச்சாம்; நான் போகல்லன்னா வேற மூதிரி என்னயப் பத்திக் கதைப்பாங்களாம்!”

“நீங்களே கேளுங்கண் ணேன்!” என்று மறுபடியும் திரை விலகியது. “அந்தாளப் பத்தி எங்களுக்கு மட்டுமில்ல, இந்தார்ல தொண்ணாறு சத வீத்ததுக்குமே ஒண்ணுமே தெரியாதுன்னாஞ் சொல்றாங்க! அப்பிடியிருந்தும் இவரத் தவிர எல்லாருமே போய்ட்டும் வந்துட்டாங்க!”

“இவதான் சென்ஸஸ் எடுத்தாடா!”

“அடுத்தாடல் அந்தம் மாக்கூட நீங்க போகல்லியான்னு கேட்டாங்க. நேத்தே போய்ட்டு வந்துட்டார்னு சொல்லீட்டேன்! இது நம்ப ஊருமில்ல! ரெண்டாவது சிங்கள ஊரு. ஊர் நல்ல ஊர்தான். அதுக்காக நாம் பஞும்

நம்ப ஊர்ல மாதிரி நடந்துக்கிட ஏலுமான் னேன்? ஒரு எட்டுப் போய்ப் பாத்திட்டு வந்துட்டா என்னா?”

“என் னடாது, ஹீரோயிஸ்மா?”

“ஒரு இஸமும் இல்லடா; மனச்சாட்சி! தற்கொலக் கேஸ நான் பாக்கப் போறதில்ல; குடிகாரக் கேஸயும் பாக்கப் போறதில்ல. இது என்ட பொலிஸி. அதோட, இந்த நாட்டின்ட ஒரு சகோதர இனத்த அழிக்கப் போய்ச் செத்தவனயும் பாக்றதில்லன்னு ஒரு தீர்மானம்! இவ அமுல்படுத்த விடுறா இல்ல!”

“அப்ப... நீ ஒரு புலி ஸப்போட்டர்னு சொல்லு!”

“லுக், குமார்! ஒரு உண்மய மனச்சாட்சிப்படி வெளிய சொல்லீட்டா ஓடனே புலி ஸப்போட்டர் பட்டமாடா? இப்படித்தானேந்டா ஓவ்வொரு சிங்கத்தயும் புலிகளாக்கின்க; நீங்கள் லாந் தாண்டா ஓரிஜினல் புலிகள்! ஓங்களத்தாண்டா மொதல்ல கொல் லணும்!”

“ரொம்பத்தாங் கோபப்படுறாப்ல!... புலிகள எதிர்த்துச் செத்தவனப் பாக்க மாட்டேன்னு சொல்ற ஒன்னயப் புலி ஸப்போட்டர்னு சொல்லாம ரானுவ ஸப்போட்டர்னாடா சொல்ல முடியும்?”

“ஒனக்கும் இந்த மவீ நாடகக்காரங்களுக்கும் வித்தியாசம் இல்லடா! தமிழர் பிரச்சினை அப்பிடியே அடியோட ரொம்ப லாகவமா மறைச்சிட்டு, சிங்களவுங்களுக்கு எப்பிடி எப்பிடிக் காது குத்த முடியமோ அப்பிடி அப்பிடியெல்லாங் காது குத்துறுதுதான் மவீயில வர்ற இனப்பிரச்சினை நாடகங்கள். புலிகள மகாக் கெட்டவனுங்கள்னு காட்டி, ஒரு இனத்தோட உரிமைப் போராட்டத்தக் கொச்சைப் படுத்துற மவீ நாடகக்காரனுக்கும், ஒரு சகோதரன இன்னொரு சகோதரன் கொல்லப் போறது நியாயமான்னு கேட்கிற என்னயப் புலீன்னு சொல்ற ஒனக்கும் என்னடா வித்தியாசம்? இன்னயத் தேதியில நான் வடக்கில இருக்கிறேன்னு வச்சிக்க! இதே மாதிரி ரானுவத்தால கொல்லப்பட்ட ஒரு புலிப் பொணம் அங்க வந்தாலும் இதே மாதிரித்தான் தீர்மானிச்சிருப்பேன்! ஏன்னா நான் மண்ணை நேசிக்கிறத விட மக்களத்தாண்டா நேசிக்கிறேன்! மண் என்னைக்குமே உள்ளது. அத யாரும் அளவுக்கு மீறி நேசிக்கத் தேவையில்ல! ஆனா மனிதர்கள் அப்பிடியில்ல. நாளைக்கு அழிஞ்சிறுவோம்! அதுனால மனுசன் மனுசனத்தான் நேசிக்கணும்; நேசிச்சே ஆகணும்!”

“இந்தானுக்குப் பைத்தியம்ன னேன்; நீங்க தின்னுங்க!” என்று கடி வகையறாக்களைப் பரப்பி விட்டுப் போனாள் இவள் - இடையிடையே வரும் விதுாஷகி போல.

“மக்கள் நேசிக்கிறதாச் சொல்ற. தெற்கில் உள்ள மக்கள் நேசிச்சதுனால் தான் விஜயதேவேந்திர செத்தான்! ஊரோட்யாவது ஒத்துப் போடா! இந்த இனப்பிரச்சினை விஷயம், யோசிக்கிற ஒவ்வொரு நேரத்திலயும், வளர்ற ஒவ்வொரு கட்டத்திலயும், ஒவ்வொரு மாதிரியா உருவெடுக்கும்! இது இன்டர்நேஷனல் பேய்! இதெல்லாம் அரசியல்வாதிகளுக்குத்தாஞ் சாரி! நாளைக்கே இன்னொரு கலவரம் வருதுன்னு வச்சிக்க....”

“அப்பிடி பயந்து பயந்துதான்டா இவ்வளவுக்கு இழிஞ்சி போய்ட்டோம்! எது நமக்கு ஞாயம்னு படுதோ அதுதான் பெரும்பான்மைன்னு துணிஞ்சி நின்னா இப்பிடியொரு புலியும் இருக்காது; ஒரு ராணுவமும் இருக்காது! அவன் அடக்கிறதும் பயத்தாலதான்; நாம் அவனுக்கு அடங்கிப் போறதும் பயத்தாலதான்!”

“சரிடா, ஒன்ட தியறியும் சிந்தனையும் சான்னு சொல்லுவமே! அப்பறம் ஏன் நீயும் கூரையில் வெள்ளக் கொடி போட்டிருக்கிற?.... கழட்டி வீசேன்!”

“வெள்ளக் கொடி இவனுக்காகவா போட்டிருக்கிறான்?” என்று சொல்லி விட்டு கிண்டலாகச் சிரித்தேன் நான்.

“ஒன்ட நக்கல் சிரிப்பப் பாக்ற நேரத்தில் எனக்கு ஒரு ஸீன் மானசீகமா வருதுடா! எவிஸபெத் மகாராணிதான் உலகத்திலயே பொரிய பணக்காரிங்கிற செய்தியப் பாத்திட்டு ஒரு கள்ளக் கடத்தல் மன்னன் சிரிச்சானாம்!....”

“நம்ம நாட்டோட பாதிச் சொந்தக்காரன் திஸாஹாமிக்காகப் போட்ட கொட்டா அது! டயானாவோட சாவில் மதர் தெரேஸாவ நன்றி கெட்ட உலகம் மறந்த மாதிரி விஜயதேவேந்திரயோட சாவில் திஸாஹாமிய மறந்துட்டாய்ங்க நம் மூர்க்காரனுக! மன்னுக்காகப் போரிட்டவன் விஜயதேவேந்திர. என்னமாவது செஞ்சிக்கங்கடான்னு தன்ட மக்களோட ஒதுங்கிப் போன பரம்பரைல் வந்தவன் திஸாஹாமி. திஸாஹாமி மக்கள் நேசிச்சவன்டா! அவனோட பரம்பரைல் யாராவது மன்ன நேசிச்சிருந்தா எத்தன ஆயிரம் வருஷமா இந்த மன்னில் யுத்தம் நடந்துகிட்டிருக்கும் னு நெனைக்கிற?”

“ாஸனபிள்தான்!.... ஆமா, அதென்ன பாதிச் சொந்தக்காரன்?”

“திஸாஹாமி இயக்கனா நாகனா?”

“யார் கண்டா? அநேகமா இயக்கன்!”

“இயக்கனாத்தான் இருக்கணும். நாகனா இருந்தாக் கூடப் பாதிச் சொந்தக்காரன்தானே?”

“இவரும் அந்த ஜாதிதான் னேன்!” என்று சீண்டினாள் என் தேநீர்க்காரி.

“குடுடான்னு கேட்கிற நாகன விட, குடுக்க மாட்டேன்டான்னு சொல்ல விஜயன விட, ‘நீங்களே ஒரு தீர்மானத் துக்கு வாங்கடா - என்ன விட்டுட்டு’ன்னு ஒதுக்கமா வாழ்ந்த திலாஹாமி எனக்கென்னமோ இருபதாம் நூற்றாண்டு நாகரிகவாதியா, மனிதாபிமானியாத்தான் தெரியறான். நோபல் பரிசுக்கு அவனத்தான் நான் சிபாரிசு செய்வேன்.”

“அன்னன் சாவீட்ட போகேல்லயோ?” என்றவாறே ‘அவசர’ ரூபா உள்ளே புகுந்தாள்.

“நீங்க போய்ட்டு வாறாப்ல!” என்றேன் நான்.

“ஓ, ஷஸாரி அண்ணை! விசிட்டர்ஸ் வந்திருக்கிறாப் போல! ஓமண்ணை! எங்கட பக்கத்தில் எல்லாருமே போய் வந்திட்டினம். இவருக்கு இன்டைக்கும் நைட்டென்டவர். நானாவது போகத்தானே வேணுமண்ணை? அதுதான் எங்கட சோமாவோட போட்டு வந்த நான். நானும் பயந்து பயந்துதான் போனன் அண்ணை! போன முறையும் குழப்பினவைதானே! எனக்கு ஆக்களையும் தெரியாது. ஆனால் இன்டைக்கு நிறையத் தமிழ்ச்சனமும் முல்லிமாக்களும் போறவையன்! புதுமையாக் கிடந்துது! நானென்டா உள்ள போகயில்ல! பயமும் அதோட சனமுமண்ணை! சனமென்டால் சனம் அப்பிடியொரு சனம்! பெட்டி யென்டால் ஸீல் வச்சித்தான் இருக்குதாம். சோமா உள்ள போனவள். உடம்பே இருக்கோ இல்லியோ தெரியாதென்டு கதைச்சவை! எங்கட தேசியக் கொடியாலதான் மூடி இருந்துதாம். அந்தாளப் பத்தியும் நல்லதுதான் சொல்லுகினம் அண்ணை! அக்கம் பக்கத்துக்கெல்லாம் நிறைய உதவியள் செய்திருக்காம்! நானென்டா ஆளக் கண்டதுமில்ல! பெம்பிளயயும் கண்ட தில்லை! இன்டைக்கும் காணக் கிடைக்கேல்லை! அக்கா எங்கண்ணை?”

“உள்ளுக்குப் போங்க!”

“இவ ஐ.ப்னாக்காரியே துணிஞ்சி போய்ட்டு வந்துட்டா! ஒனக்கென்னாடா? ஒன்ட தியிய அடுத்த பொணத்துக்கிட்ட பிரக்ஞஸ் பண்ணிப் பாரு; இப்ப போய்த் தலயக் காட்டிட்டு வா. ஏன்னா வீட்டுக்குள்ளேயே இது ஒரு இஷ்யு ஆக்ரைக் கூடாது! நமக்குத் தெரியறத விட நம்ம பொம்பளைங்களுக்குத்தான் ஊர் நிலவரம் நல்லாத் தெரியும். தங்கச்சியும் இப்ப வந்தவரும் சார்ன்னுதான் நெனைக்கிறேன். எனக்கும் இதில் கொஞ்சம் அனுபவம் இருக்குடா. இந்த ஆறு மாசத்துக்கெடையில் அங்கயும் அடுத்தடுத்து முனு பொனம் வந்திறிச்சி. ஒவ்வொரு பயணமும் டென்ஷன்தான்! என்னதாம் பண்ணித் தொலைக்கிறது? பாம்பு திங்கிற ஊர்ல இருந்தா நடு முண்டம் நமக்குத்தான் னுதாஞ் சொல்லணும்!....”

“நீ இப்ப சொன்ன விஷயம் எல்லாத்தையும் நாம இதுகால வரைக்கும் நடைமுறைப்படுத்திப் பாத்தாச்சி குமார். ரிஸல்ட் என்னா? குடுக்க மாட்டேங்கிற வனோட குடுடான்னு சண்டை போடுற அளவுக்கு நம்மளக் கொண்டாந்திறிச்சி

பிரச்சினை. இனிமே நாம கொஞ்சம் மாறினா என்னா? பெரும்பான்மை சிறுபான்மைய அடக்கிறத ஜனநாயகம் னு சொல்றானுக; சிறுபான்மை பெரும்பான்மைய அடக்கிறத சர்வாதிகாரம் னு சொல்றானுக. பாத்தா ரெண்டுமே ஒன்னுதான்! இப்ப பூமிக்கு ஒரு திருப்பு முனைதான் வேண்டியது. ‘மன்னுக்காப் போராடாதே; மனுசனுக்காப் போராடு; மனுசன மனுசன் கொல்றதுக்கு எதிர்ப்பா இரு!’ - இத்தாண்டா நான் அழல் படுத்தப் பாக்கிறேன்! ஆனா வீட்டுக்குள்ளேயே எதிர்ப்பு! இதுல நீ வேறு!.... இப்ப நம்ம நாட்டுக்கு புத்தபிரான் வாரார்னு வச்சிக்க. வந்து என்னா செய்வாரு?”

“.....”

“வரயிலயே இந்தியாவிலிருந்து ஒரு நல்ல அனுக்குண்டா கொண்டு வந்து இங்க சண்டை போடுற அத்தனப் பேரயும் அழிச்சிட்டு இதப் பரிசுத்த பூமியாக்கீட்டுத்தான் போவாரு! எது எப்பிடிப் போனாலும் ஒன்னே ஒன்னு இந்த மன்னில நடந்தே தீரும்டா. அது நம்ம காலத்திலயும் நடக்கலாம்; இன்னும் பைத்தைநூறு வருஷம் போயும் நடக்கலாம்; ஆனா நடந்தே தீரும். இன்னைக் கெல்லாம் இந்தப் பெரும்பான்மை எந்த விஷயத்தத் தூக்கிப் புடிச்சிக்கிட்டுச் சிறுபான்மைய அழிக்கப் பாக்குதோ அதே விஷயத்த இதே பெரும்பான்மை அழிக்கப் பார்க்கும்; இல்லேன்னா அந்த விஷயம் இந்தப் பெரும்பான்மை அழிக்கப் பார்க்கும்!”

“ரொம்ப உறுதியா இருக்ஞாப்ல!”

“ஹண்றட பர்ஸன்ட்! ஏன்னா, சுத்துற சில்லு வஞ்சகமாச் சுத்தாது! சரித்திரமும் அத்தாஞ் சொல்லுது! இப்ப நம்ம நாடு போற பாதையும் அதுதானே! அறிவு வளர வளர பேதங்களும் கூடத்தாஞ் செய்யும். பேதங்கள் வளரும்னுதானே நம்ம தோட்டங்கள் தொழிலாளர்களோ வாரிக்களோ படிச்சிறக் கூடாதுன்னு தொழிற்சங்கங்கள் ரொம்பக் கவனமா இருக்குதுக!”

“நான் வாறனன்னை!” என்று ‘அவசர’ ரூபா பறியட்டு ஓடினாள்.

மனவியின் திரை மறுபடியும் விலகியது. “சுத்துப் போன ஆயிக்காரனோட அப்பா இவங்களோட கோவிச்சக்கிட்டு வேறொங்கயோ இருக்கிறதாம். அங்க தேடிப் போனப் புத்தானு ரட்னபுரப் பக்கம் போய்ட்டதாச் சொன்னாங்களாம். இப்ப அங்கதான் தேடிப் போயிருக்கிறாங்களாம். வந்தாலும் வராட்டியும் நாலரைக்குப் பொனத்த எடுத்துறவாங்களாம். இன்னும் ஒரு மணித்தியாலமிருக்கு. தமிழானுக நெறயப் பேருக வர்றாங்களாம்!.. என்னமோ ஒரு ஊரு சொன்னிச்சே ரூபா...!.... சீ... மறந்திரிச்சே.....”

“சாரி, விஷயத்த முடிங்க!”

“அந்த ஊர்ல மொத மொதல்ல பொனம் வந்தன்னைக்கிப் பெரிய கொழுப்பமாம். ரெண்டாவது பயணம் வரப் போகுது பொணம்னு தெரிஞ்சொடன

தமிழானுக கூடிப் பேசி :பெனர் போடவும் நோட்டீஸ் அடிக்கவும் அதுக்கும் இதுக்குமா ஒத்துவி ஒத்தாசை பண்ணி சாவு வீட்டுக்கும் திமுதிமுன்னு போனாங்களாம்! இப்ப அடுத்தடுத்து எத்தனையோ பொணம் வந்திறிச்சாம்; தமிழானுக்குப் பிரச்சினையே இல்லியாம்! அதக் கேள்விப்பட்டுத்தானோ என்னமோ இன்னைக்கி நம்ம ஊர் தமிழானுக்கும் நெறயப் போறாங்கன்னு ரூபா சொல்லிச்சி. இந்த அண்ணேனாட போய்ட்டு நீங்களும் தலயக் காட்டட்டு வாங்களேன்!"

"நீயும் தேவைக்கில்லாத புடிவாதம் புடிக்கிறதா எனக்குப் படுதுடா! போருக்குப் போறது புது விஷயமா? இப்ப நீயே சொன்ன, புத்தர் வந்தாலே போர்தாஞ் செய்வார்ன்னு! மன்னுக்காகத்தான் ராச்சியங்கள் இருக்கே தவிர மனிதருக்காக எங்கடா ராச்சியம் இருக்கு? இந்த விஜயதேவேந்திர தமிழனயாக் கொல்லப் போனான்? அரசுக்கு எதிரியத்தான் கொல்லப்போனான். அரசு இருக்கிறது நமக்காக. அரசு உண்டாக்கினது நாம். அதுனால் அரசுக்கு எதிரின்னா நம்ம எதிரிதான். நாங்க தமிழரா இருக்கிறதால் விஜயதேவேந்திர தமிழன அழிக்கப் போனதாச் சொல்ல முடியுமாடா? எத யோசிக்சாலும் பொதுவான ஒரு நியாயமான அடிப்படையில் நின்னு யோசி. சிங்கள ஐனங்கள் முந்தி மாதிரி முட்டாள்களா இப்ப இல்ல. இது அரசியல் யுத்தமே தவிர மக்கள் யுத்தமில்லன்னு அவுங்களுக்குத் தெரிஞ்ச போனதால் இப்ப இப்ப அவுங்களும் நமக்கு ஆதரவாத்தான் ஆகிக்கிட்டு வர்ராங்க. ஹாமுதுரு மாருகளே ரெண்டாகிட்டாங்களே! இதயும் நாம கொஞ்சம் யோசிக்கணும்டா!"

"நீ என்னயப் புரிஞ்சிக்கல்லடா! மன்னுக்காக ராச்சியம் இருக்கக் கூடாதுன்னுதாஞ் சொல்றேன்; மனிதருக்காக ஏன் இருக்கக் கூடாதுன்னுந்தாங் கேட்கிறேன்! விஜயதேவேந்திர தமிழனக் கொல்லப் போனதாச் சொல்லல்ல; நம்ம சகோதரனக் கொல்லப் போனதாத்தாஞ் சொல்றேன்! நாங்க அனுப்பின அரச வேற, இந்த யுத்தத்த நடத்துற அரச வேறன்னுதாஞ் சொல்றேன்! தமிழ் - மூஸ்லிம் வாக்கோட போன அரச இன்னைக்கித் தமிழரையும் மூஸ்லிமயும் ஒதுக்குது! உதாரணம் வேணுமா? ராணுவத்துக்கு ஆள் சேக்ராங்களே, தமிழனயோ மூஸ்லிமமயோ சேக்ராங்களா? ஒரு தமிழ், மூஸ்லிம் மையம் நம்ப ஊருக்குள்ள வருதா? அப்பிடி வந்தா இந்தப் பிரச்சினை ஏற்படுமா? மன்னின் மைந்தர்னா சிங்களவுங்க மட்டும்தானா? அரசே நம்மள ஒதுக்கித்தானேடா வச்சிருக்கு? நம்மள சந்தேகக்கண்ணேடாதானே பாக்குது?"

"சரியான ட்ரெக்கில இப்பதான் நீ வாறடா! எங்க ஊர்ல ஒரு மூஸ்லிம் பொடியன் ராணுவத்திலருந்து தப்பிச்சி வந்து ஒளிஞ்சி திரிய்றான். கேம்ப்ல இவனுக்குச் சாப்பாட்டுப் பிரச்சினையாம்! மருந்துக்குக் கூட இன்னொரு மூஸ்லிமோ தமிழனோ இல்லியாம். எல்லாருமே இவனயும் புலீன்னுதாங் கூப்புவாங்களாம்! இதுனாலயே இவன் ஒடி வந்துட்டானாம்! இருக்கிறவன்

கூட ஒடிப் போறதுக்கு இந்தத் துவேஷமும் ஒரு காரணமானாலும் அத ஒரு மைனர் மேட்டர்னுதாஞ் சொல்லனும். தமிழனோ முஸ்லிமோ ராணுவத்தில் சேராததுதான் பெரிய காரணம். பேசுற மொழி காரணமா இவங்க சேர்றதில்லியா ராணுவமே சேக்காம ஒதுக்குதாங்கிறதும் ஒரு கண்ணோட்டம். புலிகள் பலவந்தமா ஆள் சேக்ரமாதிரி அரசும் அதாவது ராணுவமும் பலவந்தமா ஆள் சேத்தாத் தமிழர் - முஸ்லிம் - சிங்களர்னு ராணுவம் அமையும். அடுத்தது ராணுவத்தில் சேரனும்னா ஒரு நாட்டுப்பற்று இருக்கணும், இல்லியா? ஒனக்கும் எனக்கும் அது இல்லாமல் போய்றிச்சீங்கிறதும் நமக்குத் தெரியும்; ஏன் இல்லாமல் போய்றிச்சீங்கிறதும் நமக்குத் தெரியும். அதுனால் சில விஷயங்களப் பத்திப் பேசுறதுக்குக்கூட நமக்கு உரிமை இல்ல! நம்ம நெலம் ரொம்பப் பரிதாபகரமானதுடா! நாம அரசு பக்கமும் இல்ல; புலிப் பக்கமும் இல்ல! ஒன்னய மாதிரி அர்த்தமில்லாத வேதாந்திகள் பக்கந்தான் நாம இருக்கிறோம். இன்னொரு விஷயத்தயும் கவனி. பொலீஸ் எப்பிடி ஒரு குத்தம் நடந்திட்டா நிரபராதியயும் குத்தவாளியா சநீதேகப்பட்டுச் செயல் படுமோ, அப்பிடித்தான் அரசும் இன்னைக்கிச் செயல்படுது. ஒரு வகயாப் பாத்தா அப்பிடித்தாஞ் செயல்படனும்! நாம இல்லன்னு நிருபிச்சுக் கொள்றது நம்ம கடமை. நீ என்னாத்தான் இந்தப் போரை எதிர்த்தாலும் இந்தப் போர் நடக்கிறதுக்கு நீயுந்தான் பண உதவி பண்ணுறே - விரும்பியோ விரும்பாமயோ - அதும் :பெய்லி! நீ செலவழிக்கிற ஒவ்வொரு செலவிலயும் யுத்த நிதி இருக்கு!”

“இப்டி நம்மளக் கொண்டே நம்மள்ள ஒரு பகுதிய அழிக்கிறதுக்கு நாம துணை போகக் கூடாதுன்னு நாஞ் சொல்றதத்தான் நீ தவறுன்னு சொல்ற!”

“நம்மள் ஒரு பகுதிய நாமளே அழிக்கிறதுன்னா, அது தவறில்லடா - மகாக் கொடுமதான்! இப்ப உள்ள பிரச்சின அதில்ல! சுதந்திரத்துக்கு முந்தியிருந்தே சிறுபான்மைய அடக்கணும்னு செயற்பாடுகள் நடந்தது உண்மைதான். ஆனா அழிக்கிறதுன்னு சொல்றதெல்லாம் டு மச்! அப்பிடியே இருந்தாலும் அதுக்கு எடம் குடுத்ததும் நாங்கதானே? இப்பப் பிரச்சின அது இல்ல! இது போர். ஒரு பக்கம் பிரிவினைவாதி. மறுபக்கம் ஜக்கியவாதி. நாமளும் ஏதாவது ஒரு பக்கத்த எடுத்தே ஆகணும்! இதெல்லாம் அவுங்கவுங்க தனிப்பட்ட விஷயமா இருந்தாலும் பொது விஷயமும் இதுதான். ஒனக்கும் அதத்தாஞ் சொல்லுவேன். உன் முயற்சி கல்லு மேல பெய்த மழையா ஆகக்கூடாது! உன்னுடைய இதே மனோ நிலைய ஒரு சிங்களவன் காட்டினா - அது :கிரேட்!”

“எந்ட சிந்தனய நானே நடைமுறைப்படுத்த முடியாமப் போறது வேற விஷயம். ஆனா, எட் லீஸ்ட் ஒரு அப்றாவல் கூடக் கெடைக்காதாடா? நானும் பொழுது போகாததுக்காகச் சிந்திச்சி இந்தத் தீர்மானத்துக்கு

வந்தவனில்ல!... யுத்தத்தில் சாகிறவுங்கள் அங்கங்கயே பொதைச்சிடாம இப்பிடி ஊரூருக்கு அனுப்புறதால் வீணா டென்னின் உருவாகுது. தனிச்சிங்கள் ஊர் இது பாதிக்காது. ஆனா இந்த மாதிரி ஊர் ரோம்பப் பாதிக்குது! சமாதானத்த என்னைக்கோ தொலைச்சிட்டு ரோட்டு ரோட்டா அதத் தேடுற இன்னைக்கி இப்பிடி ஒரு பொணம் வந்தொடன அவ்வளவு முயற்சியும் போச்சே! ஆறு மாசத்துக்கு முன்ன இப்பிடித்தான் ஒரு பொணம் இங்க வந்திச்சி. ஒரு சோல்ஜர். ரெண்டு தமிழ் வீடு தரைமட்டம்; ஏழெட்டுப் பேருக்குச் செமத்தியா அடி! கொஞ்சம் வழிப்பறியும் வேறு! நானும் அந்தச் சாவு வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். புலி ஒன்னு வருதுன்னு என்ட முகத்துக்கு நேரயே ஒருத்தன் சொன்னான்! இருவது வருஷமா நல்லாப் பழகினவன்! இதெல்லாத்தயும் பொறுத்துக்கிடுறது நம்ம கடமைன்னு சொல்லியா?”

“.....”

“எல்லா நேரமும் ஒரே மாதிரி இருக்காது, இல்லியா! அதுனால் அன்னைக்கே நெனச் சிக்கிட்டேன் - இனிமே எந்த ராணுவத்தான் செத்தாலும் போறதில்லன்னு!”

“இந்தப் பொணத்துக்கு அப்பிடியெல்லாம் இல்லியாம் அன்னேன்”, என்றது திரைச்சிலை. “தமிழானுகளா இருந்தாலும் மூஸ்லிம் ஆளுகளா இருந்தாலும் சிங்கள ஆளுகளா இருந்தாலும் நல்லா மரியாத பண்றாங்களாம். இதக் கேள்விப்பட்டே போகாத ஆளுக்கூடப் போறாங்களாம்!”

“ஒரு தமிழனோ மூஸ்லிமோ ராணுவத்தில் செத்து இப்பிடிக் கொண்டாந்துட்டாங்கன்னு வச்சிக்க குமார். இப்பிடி ஊரே தெரண்டு போகுமா?” என்றேன் நான்.

“பொன்னம்பலம்! ஒன்ட பேச்சில நெறய முரண்பாடு இருக்குடா! ஏன்னா நீ முரண்பாடான விஷயங்கள் ஒரே விஷயம்னு சிந்திக்கிற. நான் சிங்களம் படிக்காதது சாபக்கேடுன்னு சொல்ற. நான் சிங்களத்தயும் அவன் தமிழழயும் படிச்சிட்டா இனப்பிரச்சினை தீரும்னு சொல்றது ஒரு தியறியே தவிர சொலுதன் இல்ல! அடுத்தது - புலி எப்பிடித் தமிழன், மூஸ்லிம், சிங்களவன், இந்தியன், அமெரிக்கன்னு பாக்காம எதிரிகள்னு மாற்ற்டா அவனக் கொல்லுதோ, அப்பிடித்தான் ராணுவமும் அரசும். இது உலக இயங்கு முறை. இத நீ ஒரு இனத்த அழிக்கிற முயற்சீன்னு சொல்றது அதீத வாதம். இன்னொரு விஷயத்தயும் நீ கணிக்கத் தவறியிருக்கிற. போரத் தொடங்கினதும் ஏரியாக்களப் பிடிச்சதும் புலிகள்தான். தற்காப்புக்காகவும் இழந்த ஏரியாக்கள மீளப் பிடிக்கிறதுக்காகவுந்தான் அரசு போர் செய்யுதே தவிர, அரசாக ஒரு போரத் தொடங்கவும் இல்ல; செய்யவும் இல்ல!”

“நீ எப்ப இருந்து அரசு ஆதரவாளனா மாறினே?”

“ஒன்ட இந்தப் பேச்சும் அதீத கற்பனாவாதம் தான்! புலிகள் போராட்டம் நியாயமானதுதான். அவுங்க போராட்டத்த நானும் மதிக்கிறேன். ஆனா அவுங்க நடத்துற எல்லாப் போர் முறையையும் அல்ல! தனிநாடு கேட்கிறாங்க. நாடு ரெண்டாப் பிரிஞ்சிட்டாப் பாகிஸ்தான் - இந்தியா மாதிரிப் பகைதான் வளரும்! தெற்கில உள்ள தமிழர், முஸ்லிம் கள் நெலம என்னாகும்? ஒன்ட பேச்சில ஒரு நேரம் தனி நாட்டுக்கு ஆதரவு தெரியிது; மறு நேரம் ஜக்கிய :பாவத்துக்கு ஆதரவு தெரியிது. நீயும் நானும் முஸ்லிம் களும் ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டிய கட்டத்தலதான் இப்ப இருக்கிறோம்!”

“அப்ப..... புலிகள்ட போராட்டத்தில அர்த்தமில்லியா?”

“தனிநாட்டுப் போராட்டம் முதல் கட்டம். அது இப்ப முடிஞ்ச கத. அதுனால பாதிப்புகள் ஏராளமான வடக்கு மக்களே ஒத்துக் கொள்றாங்க. ஆகவே இனித் தனிநாட்டுப் போராட்டத்தால அர்த்தமில்ல.”

“போரைக் கைவிடணுமா?”

“தேவையில்லை! போர் விரும்பிகள் போர நடத்தட்டும். ஆனா கோரிக்கை வேற்யா இருக்கணும். ‘நாங்களும் ஜனாதிபதி ஆகணும்! எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும், பெரும்பான்மை, சிறுபான்மைங்கிற ஜனநாயகத் துரோகம் இருக்கக் கூடாது!’ - இதுக்காகப் போர் செய்யணும்! இலங்கைதான் நம்மளப் பெத்த தாய். இப்ப அவ கண்ணீர் வடிச்சிப் பொலம் பிக்கிட்டிருக்கா. “நான் தான் இவுங்களப் பெத்தேன். ஆனா ஒருத்தன் தன்னயத் தமிழ் பெத்திச்சிங்கிறான்; இன்னொருத்தன் சிங்களம் பெத்திச்சிங்கிறான். ஒருத்தன் தன்ட தாய் இந்துங்கிறான்; இன்னொருத்தன் பெளத்தங்கிறான்; வேறொருத்தன் முஸ்லிங் கிறான்; கொஞ்சப் பேரு கிறிஸ்துவமங்கிறாங்க! ஆனா பெத்த தாய் என்னய அனாதையாகக் கீட்டானுங்களே,” என்னு அவ கண்ணீர் வடிக்கிறா!”

“நீ நெனைக்கிற மாதிரி அரசோ புலிகளோ நடக்குமா? நீ மட்டும் அதீமா, முரண்பாடா கற்பனை செய்யல்லியா?”

“சந்தர்ப்ப உணர்ச்சிகளுக்குத் தகுந்த மாதிரி நீ கடைப்பிடிக்க நினைக்கிற ஒன்ட கொள்கய விட என்ட தியறி மோசமானது இல்லடா! நீ சாவு வீட்டுக்குப் போறதும் போகாததும் ஒன்ட சொந்த விஷயம். ஆனா அதுக்காக ரெண்டு பெரும் அரசியற் கொள்கைகளோட சம்பந்தப்படுத்தி ஒன்னய நீயே ஏமாத்திக்கிடாத! புலிகள் தற்கொலைப் போராளிகளா இருக்கிறதால தனிநாட்டுப் பிரச்சினையோட ஆழம் தெரியுது. அந்தப் புலிகளால தங்களுக்குச் சாவு நிச்சயமான தெரிஞ்சும் ராணுவம் போய் மதியிறதால, இந்த நாட்டு ஜக்கியத்துவத்தோட ஆழமும் ஒனக்குத் தெரிஞ்சாகணும்!- சரி, கதய விடு! எனக்கு நேரமாகுது பொன்னம்பலம்!.....”

நானும் இவருமாக அவனுடைய விஷயத் தைக் கவனிக் கத் தொடங்கினாலும், அவன் இயக்கிவிட்ட சில திருப்பங்கள் எனக்குள் ஊடாடிக்

கொண்டிருந்தன. பழைய புலி ஸப்போட்டரான குமாரின் சிந்தனைகள் என்னைக் குழப்பியிருந்தன.

இது யாழ்ப்பானைப் பிரச்சினையா, தமிழ்ப் பிரச்சினையா, தமிழர் பிரச்சினையா, அரசியல்வாதிகளின் பிரச்சினையா, மன்றின் பிரச்சினையா, மதங்களின் பிரச்சினையா, காலத்தின் பிரச்சினையா, காலம் கடத்தும் பிரச்சினையா?.....

காரண கர்த்தாக்கள் பழைய அரசியல் வாதிகளா, புதிய அரசியல்வாதிகளா, குடிமக்களா அல்லது ஏதாவது வெளிச்சக்தியா?.....

அரசியல்வாதிகள் சினிமாக் கதாநாயகர்கள் மாதிரி. சினிமாக் கதாநாயகர்கள், சினிமாச் சண்டையில் வெல்ல வேண்டுமானால், தோற்றுப் போகும் படியாக அவர்களுடன் நடிக்க வேண்டியவர்கள் சண்டை நிபுணர்களாகவே இருக்க வேண்டும்! தோற்றுப் போகும் நாம் திறமைசாலிகளாகவே இருக்கிறோம்! ஜயோ, ஜயோ!...

குமார் புறப்பட்டான்.

“அப்பிடியே நீங்களும் போய் அண்ண விட்டுட்டுப் பான் முடிய முந்தி நமக்குப் பாணயும் வாங்கிக்கிட்டு வந்துறுங்களேன்!”

“அப்பிடியே சாவு வீட்டுக்கும் ஒரு எட்டுப் போயிட்டு வந்துறுங்களேன்!” என்று நான் மிமிக்ரி செய்ய மூவருமே சிரித் தோம்.

வீட்டிலிருந்து முந்நாறாவது யார் மட்டில் சந்தி; நாற்சந்தி. காலையில் காணப்பட்டதை விட அதிகமாக :பெனர்கள் காணப்பட்டன. ஒரு மந்திரிக்குக் கிடைப்பதை விட அதிகப்படியான :பெனர் மரியாதைதான், எனக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

‘சேனாதிபதி!’ - ‘நாடு காத்த வீரன்’ - ‘மன்னின் மைந்த’னுக்குச் சொர்க்கலோகம் கேட்டும் சிலரின் துயரத்தை வெளிப்படுத்தியும் கறுப்புச் சிங்கள எழுத்துக்கள் வெள்ளை மேனியில் ஆடிக் கொண்டிருந்தன.

புதிதாக ஏற்றப்பட்டிருந்தது ஒரு தமிழ்ப் பதாகை. வாய் விட்டு வாசித்தேன்:-

‘‘நாடு காத்த மன்னின் மைந்தனே! கண்டியத் தலைவனே! விஜய தேவேந்திரனே! - வீர அஞ்சலி!’’

‘பாத்தியாடா குமார் நம் தமிழன் புத்திய! ‘விஜய தேவேந்திர’ இப்பத் தமிழனாகீட்டாரு! விஜய தேவேந்திரன்!’’

என் பின்னாலிருந்து தொம்மாய்ப்பிள்ளை பேசினதும் திரும் பினேன்:-

“பொன்னம்பலம்! விஜய தேவேந்திரன்தான் தம் பி! நாங்கள்தான் தமிழ்

:பெனர் போட்டம்! அவர் தமிழரெண்டு எனக்கும் ராவிலதான் தெரிய வந்தது! மனிசி சிங்களப் பெட்டயானபடியாலயும் இவரும் அநேகமா கேம்பிலயே இருந்தபடியாலயும் கன பேருக்கு உது தெரிய வாய்ப்பில்லை!.... என்ன இருந்தாலும் சிங்களச் சனங்கள் செய்யிற மரியாதயெண்டால் மரியாததான்!... நான் வீட்ட ஒருக்காப் போட்டு வாறன் தம்பி!”

குமார் என்னைப் பார்த்து விஷமாகச் சிரித்தான். “என்னடா, என்னய பஸ்லேத்தி விட்டுட்டுப் பாக்கப் போறியா, இல்ல, தொண்ணக்கி நானும் வரணுமா?”

“நான் போறேன், போகாம விடுறேன்; நீ :பஸ்ஸப் பாரு! பாண் முடிய முந்தி வாங்கிக்கிட்டாத்தான்” என்று நான் நடந்தேன்.

சாவீட்டுப் பக்கமிருந்து தனக்கே உரிய அவசர உபாதையில் ரூபா ஓட்டமாக நடந்து வந்தாள்.

“கத தெரியுமாண்ணை? விஜயதேவேந்திரன் தமிழராம்!”

“தெரியுமே!”

“பாத் தீங்களா நீங்களுஞ் சொல் லேல் லத்தானே! அதில் லண்ணை முக்கியம்! அவற்ற தோப்பனார் இஞ்ச இல்லியாம். காவத் தையில இருக்கிறாரென்டு தேடிப் போனவை. ஏதோ குடும்பத் தகராறு போலக் கிடக்கு. அங்கயும் ஒரு ஆழிக்காரன்ட பினம் வந்து ஊருக்குள் எபிரச்சினையாம். ஒரஞ்சாறு சிங்களவங்கள் குடிச்சிப் போட்டு தமிழாக்கள்ட வீடுகள் அடிச்கடைச்சிருக்கினம். உந்தக் கிழவன் தல போட்டுதோ என்னவோ தெரியேல்ல, மண்டையில் போட்டிட்டாங்களாம்! பாவம், கிழவன் முடிஞ்சிதாம்! பினம் வந்து கொண்டிருக்குதாம்!”

1998ல் ‘துரைவி’ பதிப்பகம் ‘தினகர’னுடன் இணைந்து நடத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்றது.

வென்னைமரம்

ஏழு பிள்ளைகளுள் இருவரைப் பற்றிய போக்குகள் என்னைப் பெரிதும் வாட்டிக் கொண்டிருந்தன.

மனித வர்க்கம் தோன்றியதிலிருந்து ஒவ்வொரு தகப்பனுக்கும் மக்களைப் பற்றிய துயரம் இருந்துதான் வந்திருக்கிறது.

கால் நூற்றாண்டாய்த்தான் ஒரு தகப்பனாக நான் இருப்பதால், அது என்னைப் பெரிதுமே வாட்டியது.

நன்பர் கேயெஸ் முன்பு அடிக்கடி என்னிடம் சொல்வார்:-

“கவிதைகளிலும் சரி, தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் சரி, உங்கட பிரின்ஸிப்பள்ளி வெரி க்ளீன் என்ட் பியூவு! ஐ ஸைக்கிட்! ஆனாலும் பாருங்கோ, உங்கட இறுக்கத்தக் கவிதைகளில் சாடையாக குறைச் சீங்களெண்டால் கன பேர் விளங்கிக் கொள்ளுவாங்கள்! பிள்ளையள் விடயத்திலியும் இதக் கடப்பிடிச் சீங்களெண்டால் அவையள் உங்கட வழிக்கு வருவாங்கள்! உங்கட பிரின்ஸிப்பள்ளி கூடாதெண்டு நான் சொல்லயில்ல; :பட், சாடையா இறுக்கத்த தளர்த்துங்கோ!... புதிய ஜென்ரேஷன் அல்லவா!..”

என்னாலது கை கூடியும் பிள்ளைகளால் கூடவில்லை.

குமைந்து குமைந்து

திடீரென்றோரு நாள் மனதில் பெரியதோர் ஆவேசமே முறுகி எழுந்தது!

சிலரிடமாவது சொல்லியமுதால்தான் வருத்தம் தீருமென்று ஒரு முரட்டுத் திருப்பமும்!

ஒரு சிலாடிடம் சொல்வதை விட ஆயிரம் பேரிடமோ முழு உலகத்திடமோ சொல்ல வேண்டுமென ஓர் அரிப்பும் பரிணாமப்பட்டது - எனக்காக மட்டுமல்ல, என்னைப் போன்ற எத்தனையோ பெற்றார்கள் சார்பில்.

உள்ளிலும் வெளியிலுமுள்ள சகல சம்பந்தங்களும் ஒன்று திரண்டு, என் நெஞ்சில் வடிவமிடத் தொடங்கின.

இனிப் பொறுக்க இயலாது என்ற ஓர் அவஸ்தை இரவில், இவர்களைப் பற்றி எழுதுவதற்காக உட்கார்ந்தேன்.

அதுவரையில் பார்வையாளாக இருந்த என் கெளரவத்துக்குரிய மனக்குறளி பேசியது:-

“பிரயோஜனமில்லாத காரியம் செய்யப் போகிறாய்! உன் மக்களைப்பற்றி நீ எழுதுவதை விட ஒரு மரத்தைப் பற்றி எழுதலாம் போ!”

ஓர் அறை விழுந்தாற் போல் பள்ளிரென எனக்குள் மின்னியது வெள்ளை மரம்!

எங்கள் சுடுகந்தைத் தோட்டத்தின் ‘ஸ்வாமி மரம்’!

மனக்குறளி, அதிலும் என்னது எனக்கு, அதியத்தியாவசிய நேரத்தில் வழிகாட்டிதான்.

வெள்ளை மரத்தினதுவும் எழுதப்படவேண்டிய ஒரு வரலாறுதான்.

மானஸ்கம் பெருக்கெடுத்தது.

❖ ❖ ❖

எங்கள் தோட்டத்து ஜனங்களால், இந்த வெள்ளை மரத்தை மறந்து வாழ்ந்திருக்க முடியவில்லைதான் - ஒரு காலத்தில். ஆனால் பசி வந்திடப் பறந்த பத்துக்குள் ஒன்றாக இப்போது அது மாறி விட்டதா?

அன்றெல்லாம் -

“வெள்ள மரத்தையா! நீ இருந்தாக் கேளு!” என்று பாதிப்புகள் பிரலாபிக்கும்.

“வெள்ள மரத்துக்கொரு நேத்திக் கடன் வச்சா எல்லாஞ் சரியாப் போய்றும்!” என்று பெரிய கட்டைகளும் சின்னைப் பஞக்குகளுங்கூடச் சிக்கல்களை ரொம்பச் சுனுவாகத் தூக்கி ஏறியும்.

“வெள்ள மரத்துக்குக் கைல இருக்கிற மாதிரிக் காணிக்க போட்டுட்டுப் போ!” என்று மூப்புகள் லயங்களிலிருந்து யாருக்கும் விடை கொடுக்கும்.

இன்று?

மனிதரினத்தைப் போல, ஒரு மரத்தின் வரலாற்றையும் எழுதச் சுவையாகத் தான் இருக்கிறது. ஏனென்றால் - ஆலமரம், அரசு மரம், வேல மரம் என்று வரலாறு பேசும் மரங்களைப் போல, இந்த வெள்ளை மரமும் ஒரு வரலாற்றைத்தான் பேசுகிறது; அவ்வரலாற்றின் சின்னமாகத்தான் நிற்கிறது.

மனிதனின் அந்தஸ்தைவிட உயர்ந்து, ஓர் அமானுஷ்யத்தின் அந்தஸ்தை அடைந்த மரம்! தனக்குக் கிடைக்க வேண்டியது கிடைக்காமற் போன விரக்தியில், அதையொரு மரத்தின் மீதேற்றித் திருப்தி காணத் தலைப்பட்ட வனும் மனித மரம்தான்!

அல்லது ஆண்டவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய இடத்தை இவன் பலாத்காரமாக மறுத்து இப்படிச் செய்தானோ?.....

மாத்தனைக்குப் போங்கள். வடக்குச் சாலையில் ஒரு மைல் போனால், சாலை இரு கூறாகப் பிரியும். வலப்பக்கம் திரும்புங்கள்; ரத்தோட்டைப் பாதை. அதில் ஒரு மைல் காலாறப் போனால் (வண்டிகள் நிறைய உண்டு) பழங் காலத்து இரும்புப் பாலம் ஒன்று கிழக்கு மேற்காகப் படுத்துக் கிடக்கும்.

பாலத்துக்கு இப்பால் வலது பக்கமாக தெரிகிறதே ஒரு மாடி வீடு, அதுதான் எங்கள் பகுதியில் முதன் முதலாகக் கட்டப்பட்ட மாடி வீடு. இலக்கியத்துக்காக உயிர் கரைத்த துரை விஸ்வநாதன் அவர்களின் வியர்வைத்துளி அவ்வீடு. என்பத்து மூன்றின் இருட்டு இவரையும் பயமுறுத்திய போது, வெள்ளை மரத்தையாதான் இவருக்கு ஒளி காட்டிக் கொழும்புப் பக்கமாகச் சேர்த்திருக்க வேண்டும்!

இப்போதெல்லாம் சந்தியாஸம் வாங்கிக் கிடக்கும் இந்தப் பாலத்துக்கு முன்னரெல்லாம் கறுப்புப் பெயிண்டதான் பூசுவார்கள்.

அந்த இரும்புப் பாலத்தின் கீழே ஒடும் ஆற்றின் பெயர் “சதுகங்கை”. அதே ஆறு இன்னும் கொஞ்சம் கீழே ஓடினால் “அம்பான் கங்கை” ஆகிறது. அதன் கீழே என்ன பெயரோ தெரியாது!..

பொறாமை பிடித்த மொழிகளுள் தமிழ்தான் சக்கரவர்த்தி! “ஷேக்ஸ்பியர்” தமிழில் ‘செகசிற்பியர்’ ஆகியது ஓர் உதாரணம். புதுக் கவிதைக் காரர்களை நினைத்தால் இன்னும் பயமாகக் கிடக்கிறது - இவர் ‘ஸெக்ஸ்ப்ரியர்’ ஆகிவிடுவாரோ என்று!.

சிங்களப் பெயராகிய “சதுகங்கை” தமிழில் “வெண்ணாறு” ஆகாமல் “சுகுந்தை” ஆகி விட்டது! “சுகுந்தை” எனப்படுவது அந்த ஆற் றை மட்டுமல்ல, எங்கள் தோட்டத்தையும் குறிக்கிறது.

மனிதனின் செயல்களுக்குரிய மூலங்களைக் கண்டுபிடிக்கும் வரையில்,

அல்லது இறைவன் படைத்த மனிதனை மனிதனே படைக்கத் தொடங்கும் வரையில் உலகம் அழியப் போவதில்லை!....

ஆற்றோரமாகத் தோட்டக்கணக்கு நிலத்தில் அமைந்திருக்கிறது இந்த மரம்.

மகாவலியின் திருப்பத்தால் ஆறு வேறு வழியில் புகழ் பெற்றுவிட்டது. ஆனால் தோட்டம்தான் கந்தையாகப் போய் விட்டது! ஜநாரேக்கர்த் தோட்டம் ஜநாறு ஒட்டுப் போட்ட கந்தை மாதிரி ஆகி விட்டது!

நினைக்க மனம் சுடுகிறது. பெயர் வைத்தவனின் புதை குழியில் போய் நின்று அவனை வாழ்த்த வேண்டும் போல் அரிக்கிறது!. அவன் பெயர் வைத்ததால்தான் கந்தையாகியதா, அல்லது அவன் இது கந்தையாகும் என்று தெரிந்திருந்துதான் பெயர் வைத்தானா?....

என் பாலியத்தில் இவ்வாறு வாளிப்பாகத்தான் இருந்தது - தோட்டத்தைப் போலுமே. காவிரி, கங்கை, நெல், தேம் ஸ், மிகுரி என்றெல்லாம் படித்த காலங்களில், இந்த ஆற்றை மனங்கொண்டே அவற்றுக்கு உருவம் வைப்பேன்.

செழிய தாவரங்கள் இரு புறமும் குடி கொண்டு சாமரம் வீச, பளிங்குப் பொடி மெத்தையான புது மணற் பொதியலின் மேல், தேன் கடலை நாட்டுக்குள் ஊற்றிவிட்டது போல், மெழுகி வரும் மணப்பெண்மை!

இப்போது அம் மணப் பெண், முரட்டுக் குடிகாரக் கணவனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட ரெளத்ர கண்ணகியாகத்தான் எனக்குத் தென்படுகிறாள்!

அதே சாமரங்கள் கூடப் பாசான் பிடித்த தீ ஜ்வாலைகளாகத்தான் தென்படுகின்றன!

அணை அடைப்பட்டு நீர் மெலிந்திருக்கும் சமயத்தில், தேன் கடல் ஒழுகிப் பரவிய பொதிமணை இல்லாத :பாவம். ஏராளமான சொறி பிடித்த பாறைகள்தான் நீட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

மகாவலி வெறியனின் பைசாசப் படர்வுகளால் சீரழிந்து போன ஒரு தீர்த்தம்!....

திடீரென்று படர்வான்; அவ்வாறே காணாமலும் போய் விடுவான். இந்த நீரில்லத்துக்குள் அழுக்கு விருந்தினர்கள் நுழைவது அபாயகரமானது இன்று!

தொழிலாளர்களின் அவநம் பிக்கையாலேயே சீதேவித் தனம் அழிந்து போன பிரமை!.....

வெள்ளை மரத்தைப் பற்றிப் பேச வந்தவனுக்கு வெண்ணாறு குறித்தும் பேசாமலிருக்க முடியாது.

தோட்டத்தின் தெற்கு - மேற்கு எல்லைகளாக, மூன்று - நான்கு மைல்களுக்குச் சுற்றி ஒடு வரும் இந்த நீர் வேலியின் பரிச்சயம் எனக்கு ஏராளம்.

ஆபோலத் துறை, வண்ணான் துறை, கடவுத் துறை, மாரியம் மன் கோவில் துறை, கொட்டாங்காய் மரத்துத் துறை, பாலத்துறை எனப் பல துறைகள். டைனமைட் கரை, மீன் வெட்டிக் கரை என்று மீன் பிடித் துறைகள் வேறு.

அனைத்தையும் மீறிப் பசுமையாகத் தனித்துவம் கொண்டிருப்பது இந்த வெள்ளை மரத்துத் துறைதான்! நானும் என் நட்புகளும் அடிக்கடி குதூகலிக்கும் நீர்வெளி!

காலைக் குளிப்புகளை ஐந்தாறு நிமிஷத்துக்குள் வைத்துக் கொள்வோம் - பனி நீர் பாய்வதால். விடுமுறைக் காலத்துப் பகற் குளிப்பென்றால் அது வித்தியாசம்தான்! அரை நாளாகும் - இளஞ்சுட்டு நீர் பாய்வதால்.

வெள்ளை மரத்துத் துறையின் எதிர்க் கரைப் புண்ணியவான்கள், பருவத்துக்கு உருவும் கொடுக்கிற பாணியில் மா, பலா, தோடை, கொய்யா வாழையென நட்டதுமல்லாமல் வற்றாளை, மரவள்ளிகளையும் எங்களுக்காக வேண்டி என்பதைப் போல் படர விட்டிருந்தார்கள்.

விடுமுறை நாட்களின் தலைக் குளியல் அக்கரையில்தான்.

இரண்டாவதாக மணற் குளியல். தீக் கோழிகள் தோற்றுப் போகும்!

அதையும் முடித்துவிட்டுச் சாப்பிடுவதற்கு முன் கை அலம்பிக் கொள்வது மாதிரி ஆற்றில் இறங்குமுன் ஆற்றின் கரையோரமாகவே அயிரை மீன்களைக் கை வலைகளால் கலங்கடிப் போம்!

இந்தச் சடங்குகளோடு முழுகத் தொடங்குகையில், உச்சி லயத்திலிருந்து எங்கள் அம்மாமார்கள், “அடேரெஏய்தோழேழம்!” என்றோ, “எருமக் கெடாஆஆஆஆ!” என்றோ அவசரத்துக்குத் தகுந்த சுருதியில் சங்கதுவார்கள்.

எங்கள் காதுகளில் நீரோ மணலோ நட்புகளோ அடைத்திருந்தால், பென்னாம் பெருத்த சிறாய்க் கம்புகளோடு எங்கள் அப்பாமார்கள் தப்படிக்க இறங்கி வருவார்கள் - எங்கள் பின்னம் புறங்களில்!

அக் காலத்து மார்கழிகளில் தான் சடுகந்தையாறு ஆவேசமாகப் பெருக்கெடுக்கும். வருஷாந்திரப் பாட்சைகளில் சந்தோஷம் அடைந்தவர்கள் விருந்து கொள்வதுவும் அவ்வெள்ளத்தில்தான், தோஷம் பிடித்தவர்கள் தேற்றிக் கொள்வதுவும் தான் அவ்வெள்ளத்தில்தான் என்ற மாதிரிப் பெருக்கெடுக்கும்!

பத்துப் பதினெந்தடி ஆழத்துக்குக் கண் காணாமலும், ஜம்பதறுபதடி அகலத்துக்குக் கண் காணும்படியாகவும் மன்னிறத்தில் பெருகி, வெள்ளை மரத்தடியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டுக்கொண்டு பாய்ந்து கழியும் அந்தப் பிள்ளைத்தாய்ச்சி ஆறு, சுழித்தும் நுரைத்தும் எங்களை லயங்களிலிருந்து சுண்டி இழுக்கும்.

றெயில்வே ஸ்ட்டேஷனில் வந்து நிற்கும் டெஸல் எஞ் சினின் ஓர் உம்காரத் தொனி அரைக் கட்டைக்கும் கேட்கும். லயத்திலிருந்து வேடிக்கை பார்க்க அற்புதமாக இருக்கும் அந்தப் பெருக்கு.

அந்தப் பிள்ளைத்தாய்ச்சி ஆற்றை நாங்கள் வாண்டுகள் றெயில் வண்டியாகவே ஆக்கிக் கொள்வோம்.

வெள்ளை மரத்து மேட்டில் ஓர் ஏழைட்டு அடிகளை அளந்து ஓடுவோம். வாங்கி அதாவது ஆற்றின் விளிம்பு வந்தவுடன், ஆற்றில் குபீரெனப் பாய்வோம். ஆகாயத்தில் கால்களை முன் பின்னாக, ஏதோ நீட்டப்பதுபோல், உதறிக் கொண்டு பாய்வோம். தொபீரென்று வெள்ளத்துள் தினிவோம்.

றெயில்வே போன்ற நீர்ப்போக்கில் இழுபட்டு நீந்தி எதிர்க் கரையை அடைகையில், கீழே இரும்புப் பாலத்துக் கால் மைலில் நிற்போம்.

பிறகு அரை மைலாக அதே பக்கத்தில் கரை வழியே நடந்து மேலே போகும்போது, அக்கரைப் புண்ணியவானின் தாக சாந்திகள்!

துரைவி ஜயா எங்களின் இளமைக் காலத்தில் இங் கே வாசம் செய்யவில்லை. வாசம் செய்திருந்தாரானால் அவர்தான் எங்களின் அக்கரைப் புண்ணியவானாகவும் இருந்திருப்பார்!.....

அந்தக் கரையில் நாங்கள் பாலத்துப் பக்கத்திலிருந்து கால் மைல் மேற்பக்கமாக வரும்போதே வெள்ளை மரம் நேருக்கு நேராக இருக்கும். மேலும் கால் மைல் போலப் போய்க் குதித்தால்தான் சரியாக வெள்ளை மரத்தடியில் இந்தப் பக்கமாகக் கரை சேர முடியும். அவ்வளவு வேகமான பெருக்கு!

இளம் கன்றுகள்; பயம் அறிந்திருக்கவில்லை.

பயமறியாததன் விசேஷ காரணம், வெள்ளை மரத்தையாதான்! அவரை வேண்டிக் கொண்டு பாய்ந்த எவருமே இது வரையில் வெள்ள ஆபத்திற் சிக்கியதாகச் சரித்திருமே இல்லை!

வெள்ளை மரமா, வெள்ள மரமா?

இரண்டுந்தானா, வேறொன்றேயா?.....

ஆற்றிலிருந்து பத்துப் பதினெட்டு தடி உயரத்தில் இருக்கிறது வெள்ளை மரம்.

எப்படிப் புடைத் தெழும்பி ஒரு விரியனைப் போல் நிற்கிறது!....

அம்மரத்தின் உண்மையான வகை என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது. அக் காலத் தில் அறியும் அக் கறை இருக்கவில்லை. யாராவது காட்டிலாகாக்காரர் பெயர் தெரிந்து கூறினால்தான்.

மரமும் அப்படியொன்றும் வெள்ளையாக இல்லை; ஏதோ ஒரு சாம்பல் யூப்பு. வளர்ந்தோங்கிக் கிணை பரப்பி பிரம்மாண்டமாய் நிற்கிறது.

உயரம் நூற்றுக்கும் மேல் தான் இருக்க வேண்டும். உயரம் காரணமாய்த்தான் மெலிந்த தோற்றத்தைத் தருகிறது மரம். அடி மரத்தைக் கட்டிப் பிடிக்க முன்று பேர்களாவது வேண்டும்!

நீண்டும் முறுகியும் சப்பை வாள்களாய் எழும் பியும் மண்ணுள்ளும் பள்ளத்துள்ளும் திணிந்தும் கிடக்கும் அதன் வேர்களைக் காணும்போது, ஜடாமுகுடதாரியான ஒரு ரிஷி எத்தனையோ வருஷங்களாகத் தலை கீழாய் நின்று தவம் செய்வதாக ஒரு குறியீடு தோன்றும்!

எத்தனை வருஷங்கள் இருக்கும்?.... சரியாகக் குறிப்பிடக் கூடியவர் இல்லை. மார்க்கண்டேய மரம் என்றும் பெயரிட்டிருக்கலாம்! ஐம்பதோ எண்பதோ நூற்றுக்கும் மேலோ - யாருக்குத் தெரியும்?

அநுராதபுரியில் ஒரு மரம் ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களில் நிற்கும் போது, சுடுகந்தையில் ஒன்று சில நூறு வருஷங்களாக நிற்கக் கூடாதா?

எம் ஜியாரை இளமையானவர் என்று சிலாகித்துச் சிலாகித்தே அந்தாள் கண்ணாறு பட்டே கிழின்டு போனார்! பிறகு நம்பியார் என்றார்கள்! மேற்கேயும் இதே எவர்கிரீன் வம்பு! :பிரிஜட் :பாடோவாம்; ஜோன் கொலீன்ஸாம்.....

இவையெல்லாம் ஆப்பிள் ஜஸ் சமாச்சாரங்கள். நமது கஞ் சித் தண்ணிக்கும் சோத்துக்கும் வருவோமா?

பஷீர் என் எழுத்து நண்பர். தாய் மொழி நண்பருங்கூட! அவருடைய மகள் கல்யாணம் பார்க்கப் போனோம். விடை பெறும் போது அவரிடம் ஓர் உண்மையை ஜோக் மாதிரிச் சமர்ப்பித்தேன்:-

“ஒங்க கல்யாணம் எப்ப?”

எனக்கு மட்டும் என்ன வாழ்கிறது? முத்த பயல்களோடு வெளியே போனால் தம்பிமாரா என்கிறார்கள்!....

வெள்ளை மரத்தடியில் வளர்ந்ததால் தானா இப்படியொரு நரையினமை எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது? இருக்கலாம்.

இருக்கவும் முடியாது! ஏனென்றால், என் தோட்டத்து நண்பர்கள் பலர் கருமுடி இருந்தும் கிழவிட்டு போயிருக்கிறார்களே! எப்படியோ, இந்த விளம்பரதாரிகளின் சோப்புகளையோ பவுடர்களையோ டொனிக்குகளையோ தொடாததால்தான் என் இளமை நின்று பிடிக்கிறதென்பதுதான் சத்தியம்!

ஆகா, என்ன இளமை - இந்த வெள்ளை மரம்!

செத்துப் போன எங்கள் முத்தையாத் தேவர்த் தாத்தாவையும் நினைக்க வருகிறது. தொண்ணாறு என்றார் அம்மா. பகல் பதினொரு மனியைப் போல் வீட்டின் பின் பக்கமாகக் கட்டை வாழை நடுவதற்காகக் குழி வெட்டியவருக்கு மறு நாள் நாங்கள் குழி வெட்ட வேண்டியதாக இருந்தது.

❖ ❖ ❖

இப்படிப்பட்ட மகா கம்பீரங்களோடு நிற்கிறது வெள்ளை மரம். ‘ஆற்றங்கரையின் மர’ மென்று எந்த நூற்றாண்டிலோ ஓர் இந்தியப் புலமை பாடியது. இந்த நூற்றாண்டிலும் அது சுடுகந்தையில் ஏழுதப்பட்டிருக்கிறது!

பொது மக்களை ஸ்டாலின் கொன்ற கணக்கில் தோட்டத்து மரங்களையெல்லாம் கோடரிகள் பழி வாங்கி விட்டன. மனித நேயம் மாதிரி இந்த ஒரே ஒரு மரம்தான் கோடரி மனம் படாமல் நிற்கிறது.

ரத்தோட்டைப் பாதைக்காரர்களுக்குக் காளி கோவில். அங்கே பணிவு, பயம், பணம்!

சுடுகந்தைப் பாதைக்காரர்களுக்கு வெள்ளை மரம்! ஆனால் இங்கே பணிவதான் அதிகம்! பயம் ஓரளவுதான்! பக்திப் பயம். அங்கே கொடுக்காது போகப் பயம்; இங்கே இருந்தாற் கொடுக்கலாம்! வெள்ளை மரத்தையாவுக்கு வெளக்கீமே கிடையாது.

சிறுச்சிறு சதங்கள் மரத்தடியில் சேரும். யாருமே அவற்றை எடுப்பதில்லை. எடுக்கப்பயம்!

மரத்தோடு ஒரு பொந்து இருக்கிறது. அதுதான் உண்டியல். அதில் நேரடியாகவும் போடுவார்கள்; மரத்தடியிலும் வைத்துவிட்டுப் போவார்கள். அப்படி நிலப் பரப்பில் வைக்கப்படும் சில்லறைகளை யாராவது பிறகு பொறுக்கிப் பொந்தில் போட்டு விடுவார்கள்.

பொந்து எவ்வளவு தூரம் இறங்குகிறதென்று யாருக்கும் தெரியாது. அந்தக் காணிக்கை அப்படியே பாதாளம் வரையிற் போய்ப் பிறகு தேவோகத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப் படுமாம். அவரவர் கணக்கில் அது

பதியப்படுமாம். உண்டியல் இத்தனைக் காலமாகவும் நிரம்பாததற்குக் காரணம் இதுதான்!

சிறிது நாஸ்த்திகமாக நினைத் தோமானால் -

மரத்தடியைத் தோண்டினால், பனுவான் ஒரு புதையல் கிடைப்பது நிச்சயம்! இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டிருக்கும் இலக்கியவாதியைப் போன்றது இந்த உண்டியற் பணம்! மத்திய வங்கி இதற்கு உரிமை கொண்டாடலாம்.

ஆனால் யார்தான் நாஸ்த்திகராக விரும்புவது? வெள்ளை மரத்தையா அந்தப் பொந்தில் தானே வெள்ளை நாகமாகக் காவலிருக்கிறார்?.....

தொடையளவு பருமனென்று தரிசித்திருப்பவர்கள் மனம் பேதலிக்கிருக்கையில், யார்தான் துணியப் போகிறார்கள்? அதிலும் மயிரளவே பெருத்துக் கிடந்த நிர்வாக நாகங்களையே தோண்டத் துணியாத சாதுக்களா?.....

வெள்ளைக் காரன் அக்காலத்தில் தோட்டத்தை ஆண்டிருந்த போது சொல்லியிருப்பான், “வெரி சிம்பிள் :கோட்” என்று!

மரத்தடியில் எவ்விதக் கட்டுமானமும் இல்லை. இப்போதெல்லாம் சரிந்தே கிடக்கும் ஓரடி நீளா - அகலத்திலான முக்கோணக் கல்தான் ஸ்வாமியம். முன்னரெல்லாம் கம்பீர மரியாதையிற் சார்த்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

சில நாட்களில் விருந்தாடி போன மாதிரியோ அவதார அவசியம் தீர்ந்து போன மாதிரியோ ஸ்வாமி காணாமற் போய் விடுவார். பிறகு யாராவது - அது யாராகவும் இருக்கலாம் - இன்னொரு புதிய ஸ்வாமியை ஆற்றுப் படுகையிலிருந்து தேர்ந்து கொணர்ந்து வைப்பார்.

சில திகதிகளில், சந்தனமோ குங்குமமோ அல்லது இரண்டுமோ ஸ்வாமியின் நெற்றிப் பிரிவில் தெரியும். சில அழுர்வங்களிற் பாலாபிஷேகமும் உண்டு.

“இன்னைக் கிப் பால் நல்லா வடியணும் சாமி!” என்று, காலை நேர்ச்சைகள் தவறுவதில்லை. நேர்ந்துகொண்டபடியாகப் பால் வடியாமற் போனாலும், பெயரே கிடைக்காமற் போனாலும்கூட, ஸ்வாமியைத் திட்டுவாரும் இல்லை; அடுத்த பொழுதும் வந்து நேராதாரும் இல்லை! அப்படிக்குக்கந்த ஓர் அப்பிராணிச் சாமி - ஜனங்களைப் போலுமே!

ஸ்வாமியைப் போலுமே அடிக்கடி சரிந்து கொள்ளும் இரண்டடி உயரமான ஒரு சூலாயுதமும் முன்னர் காவலாக நிற்கும். சில உற்சவங்களில் அதன் தலைகளிலும் தேசிக்காய்களோ மஞ்சள் துணிகளோ ஏறியிருந்து பிறகு காணாமற் போகும்.

அடிக்கடி வெள்ளை மரத்தையாவுக்குக் கிடைப்பது சிதறு தேங்காய்தான். அதை மனிதரும் தின்னலாம்; விலங்கு, பறவைகளும் தின்னலாம். ஸ்வாமி, யாருமில்லாத வேளை சாப்பிடுவாராம். நாங்கள் வைத்துவிட்டுப் போய் விடுவோம்.

இருந்துநின்று ஸ்வாமிக்குப் பொங்கலோ பழமோ கிடைக்கவும் செய்யும்! அவருக்கென்று படைத்துவிட்டுப் போனதை மனிதர்கள் தின்னக் கூடாது! மிருக, பறவை, ஊர்வனவற்றின் உருவங்களில் ஸ்வாமி சாப்பிடுவார் என்பது ஜீத்கம்.

எங்கள் வீட்டுக் காவல் நாய் ஒரு முறை அங்கே பொங்கல் திருவமுது செய்வதைக் கண்டு, நாங்கள் பல காலம் வைரவர் வாகனத்தைப் பக்தி சிரத்தையோடு பராமரித்து வந்தோம். பிறகு அதுவும் ஒரு நாள் திமிரென்று ஸ்வாமியைப் போலவே காணாமற் போய்விட்டது. அதன் பிறகு அப்பா வேறு நாய் தேடவில்லை.

கற்பூரம் அல்லது ஊதுபத்தி வெள்ளை மரத்தையாவுக்கு நாள் தவறாமற் கிடைக்கும். தீபாவளி, திருக்கார்த்திகைக்குச் சிட்டி விளக்கெரியும் - காற்று அணைக்கும் வரையில்.

நான் கார்த்திகையில் பிறந்தவனாதலால், கண்டிப்பாக என் தீபம் இருக்கும்!

இவற்றோடு, வருஷத்துக்கு ஒரு முறை வரும் தோட்டத்து மாரியம்மன் கோவில் சாமி கும்பிடின் போது ஒரு பூஜையும் கிடைக்கும் - வருஷ போனஸ் மாதிரி.

கோழி நேர்த்திக் கடன்தான் வெள்ளை மரத்தையாவுக்கு விசேஷம். சேவல் அல்லது கோழி. குஞ்சை நேர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

நேர்ந்ததைக் கொண்டு வந்து காவு கொடுப்பார்கள். உரித்து, ஈரலை ஒரு குச்சியாற் குத்தி, நெருப்பு வளர்த்து வாட்டுவார்கள். அதிலொரு துண்டைப் பியத்தோ அப்படியேவோ ஸ்வாமியின் முன்னால் வைப்பார்கள் - இலையில் அல்லது ஸ்வாமி தலையில். ஒரு குச்சியிற் குத்தி நிலத்திலும் நட்டு வைப்பார்கள்.

இவருக்குப் பொருத்தமான பானம் திப்பிலிக் கள்ளுதான். சிரட்டை நிறைய வார்த்து வைப்பார்கள் - ஈரலுக்குப் பக்கத்தில். :போத்தலின் வாய்ப் பக்கத்தில் இருக்கும் ச, எறும்பு, பூச்சி எதையுமே துப்புரவாக்கத் தேவையில்லை - ஸ்வாமிக்கு அவை பிடிக்கும் என்பதைப் போல!

காரசாரமான விஷயமானால்தான் சாராயம். கால் சிரட்டைதான் கணக்கு! அதிகமாகினால் நேர்ச்சை கெட்டுப் போய் விடலாம்.

எனக்குத் தெரிந்த வரையில் கசிப்பு இல்லை! தோட்டத்திலோ அருகிலோ அது காய்ச்சப்படாததால் இருக்கலாம்!

ஒரு சுருட்டையும் கூடவே வைத்துவிடுவார்கள். பீடி, சிகிரெட் வைத்ததாக நினைவில்லை. தீப்பெட்டியும் தேவையில்லை. அதுதான் விளக்கு இருக்கிறதே!

இதன் பிறகு, நேர்ச்சைக்காரர் ஏதாவது சொல்வதற்கிருந்தாற் சொல்லிக் கொள்ளுவார். என்னைப் போல் யாராவது பள்ளிக் கூடம் போகிறவர்கள் கிட்டத்தில் நின்றிருந்தால் தேவாரம் பாட வேண்டும். அவ்வளவுதான். பானத்தில் மீதியை எஞ்சியிருக்கும் ஈரலோடு முடித்துக் கொள்வார்கள். எங்கள் வாய்களில் வேண்டுமானால் போத்தலின் வியர்வை போல் ஒரு சொட்டு விழும்! கோழியை வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் விடுவார்கள்.

மறுபடியும் - ஜனங்களைப் போலுமே, சாப்பாட்டிலும் மிகவும் சிக்கனமான ஸ்வாமி! ஜனங்களோடு ஒத்துப் போகத் தெரியாத ஸ்வாமியாயிருந்தால் இவ்வளவு காலம் தள்ளியிருக்க முடியுமா?

ஜனங்களுக்கு வெறும் பாதங்கள்தான். சில பித்த வெடிப்புக்களுக்கோ கல்யாணங்களுக்கோ தூரப் பயணங்களுக்கோ மாத்திரம் நூற்றுக்கு ஒரு வீதம் செருப்பு இருக்கும். துறை, கண்டாக்கு, கிளார்க்கரையாமார்களைக் கண்டால் கழற்றிவிட்டு ஒதுங்க வேண்டும். அதற்காகவே பலர் வீணாகச் செருப்புக்குக் காக் செலவழிப்பதில்லை.

வெள்ளை மரத்துக்கும் இந்த மரியாதை உண்டு. செருப்பைக் கழற்றிய பாதங்களின் மேல் கைகள் உயரும்; தலை தாழும். மறுபடியும் செருப்புகள்.

ஆனால் சில புதிய வாரிக்களும் பாடசாலைப் பசிகளும், கண்டாக்கையாவையோ கிளார்க்கரையாவையோ துரையையோ வெள்ளை மரத்தையாவையோ பொருட்படுத் துவதே இல்லை! ஒரு வேளை செருப்பைத்தான் கழற்ற வேண்டும், சப்பாத்தை அவிழ்க்கத் தேவையில்லை என்பது போல் ஒன்றாக இருக்குமோ என்னவோ!

வாகனங்களில் போவோர் வருவோர், வெள்ளை மரத்தையா முன்னால் வந்ததும் ஒரு தரம் எழும்பி உட்காருவார்கள் - நாங்கள் நகரத்தில் பின்னார்வலம் போகக் கண்டால் :பஸ்ஸில் எழும்பி உட்கார்வதைப் போல.

அந்தக் காலத் தில் டிறக்ட்டர் கிளீனர் கணபதிப் பிள்ளை ஓடிக்கொண்டிருக்கும் டிறக்ட்டரில் எழும்பி நின்று தலையில் மூன்று தரம் குட்டிக் கொள்வான். வண்டியின் ஆட்டத்தால் குட்டுகள் நாலைந்தும் விழுந்துகொள்ளும்.

:டிறைவர் அமரசேக்கர சிங்களவர். எழும்ப மாட்டார். அவர் அரசு மரத்தைக் கண்டால்தான் எழும்புவார்.

புதிதாகத் தோட்டத்துக்கு வந்திருந்த அந்தோணிமுத்து ஒரு தமிழனாயிருந்தும் ஒரு தமிழ் சாமியைக் கண்டும் எழும்பாதது குறித்து நாங்கள் சிலர் அக்காலத்தில் அவன் மீது அந்நியம் கொண்டிருந்ததுண்டு.

கல்யாணக்காரர்கள் வந்தாலும் போனாலும் ஓர் அர்ச்சனை கண்டிப்பாக உண்டு. எவர் வேண்டுமானாலும் பூசாரியாகிக் கொள்ளலாம்.

புதிய மனித உயிர் தோட்டத்துக்குள் வந்தால், பெற்றவர்களும் பொயியவர்களும் அர்ச்சனை செய்து கும்பிட்டுக் கொள்வார்கள். பழைய மனிதச் சடலம் வெளிப் போக நேர்ந்தால் தூக்கிச் செல்பவர்கள் கும்பிட்டுக் கொள்வார்கள். திரும்பி வரும் போது வெள்ளை மரத்துத் துறையிற் குளித்துவிட்டுப் பூஜை பண்ணியும் பண்ணாமலும் கூடப் போவார்கள். ஸ்வாமி வாய் திறக்கமாட்டார்.

என்னைப் போன்ற இருட்டுப் பயந்தாங் கொள்ளிகள் இப்பாதையில் தனித்துச் செல்வதெல்லாம் வெள்ளை மரத்தையா இருக்கிறார் என்ற துணிவில் தான்!

:பஸ் ஸிலிருந்து தனியாக்கப்பட்டவுடன் காளி முதல் அபயம் அளிப்பாள். கையில் வெளிச்சம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், நிலவு இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், சீட்டியோ சினிமாப் பாடலோ கால்களை நடக்க வைக்கும். வெள்ளை மரம் நேர்ப்பட்டவுடன் இவர்தான் அடுத்த அபயம்.

பயம் போக்கிக் கொள்ளும் பயத்தில் வெள்ளை மரத்தையாவுக்கு ஒரு கும்பிடு. வெள்ளை நாகம் தெரிகிறதா என்றும் ஓர் ஓரப் பார்வை! சின்னப் பசங்களை இது பயமுறுத்தாது!

மனம் ஓரளவுக்குத் தெளிந்து கொடுக்கும். அடுத்த சீட்டியோடோ சினிமாப் பாடலோடோ வீடு! எனக் கென்றால் தேவாரம்தான்!

மலையுச்சியின் கீழ்ச்சரிவில் தொங்குகிறது எங்கள் லயம் - சரிவேற்பட்டால் சாவதற்குத் தயார் என்பது போல. எங்கள் லயம் வெள்ளை மரத்தைப் பார்த்து இருக்கிறது. எங்கள் லயத்தின் வலக்கைப் பக்கமாக மேற்பக்கத்து மலையில் ஒரு மரம் இருக்கிறது. அரசு மரம். நாலாம் நம்பருக்கு அம்மரத்தின் வழியாகத்தான் போக வேண்டும்.

எங்களின் பள்ளிக் கூடத்துக் காலத்தில், அடுத்த வீட்டிலிருந்த முதியான்ஸே, அரசு மரத்தைக் கெளரவப்படுத்த முனைந்தார். எத்தனையோ தடைவைகள் மாத்தளையிலிருந்து சிலைகளைக் கொண்டு வந்து இந்த மரத்தடியில் வைத்துப் பார்த்தார். ஒரு முறை தலதாவிலிருந்தும் கொண்டு வந்து வைத்தார்.

அவற்றை அவர் வைக்க வைக்க முயலோ காட்டுப் பன்றியோ இழுத்துக் கொண்டு போய்விடும். விளக்கும் போட்டுப் பார்த்தார். சரிவரவேயில்லை. அதன் பிறகு முயற்சியைக் கைவிட்டு விட்டார்.

எங்கள் லயத்தின் இடது பக்கமாகப் பார்த்தால், பள்ளத்தில் வெள்ளை மரம் தெரியும். இன்னும் அப்பால், லயத்தின் மட்டத்துக்கு, மாத்தளையின் மேற்கு எல்லையான அழகர் மலை விசாலமாகத் தெரியும் - ஆகாயக் கோட்டை மாதிரி.

இந்த அழகர் மலையிலிருந்து இந்த அரசு மரத்துக்கு அமாவாசை இரவுகளில் ஒரு முனி பாடுமாம். அந்த முனி, அரசு மரத்துக்குப் பாய்ந்த கையோடு, வெள்ளை மரத்தில் மறுபடியும் பாய்ந்துதான் சங்கமமாகுமாம்!

அக்காலத்து இரவுகளில் எங்கள் தந்தையார் வெளியே தெருவே போய் வந்தாரானால், இந்தக் கதை மறு நாளிலிருந்து தோட்டம் பூராவும் பரவிவிடும்!

பிரதி பலன்:-

அரசு மரத்துக்கும் வெள்ளை மரத்துக்கும் கோழிக் காவுகள்!

எனது சிறு பராயத்தின் சிலேட்டுமக் காலங்களில், நான் பயங்கரக் கனவுகள் காண்பதுண்டு. ஒரு பேய் அல்லது அமானுஷ்யம் என்னைக் கட்டிப்பிடித்து இறுக்கிக் கொல்லப் போவதாகப் பயமுறுத்தும். அந்தக் கனவை நான் வேறிடத்திலிருந்து கண்டாலும், எங்கள் லயத்தின் திண்ணையிலிருந்து காண்பதாகத்தான் இருக்கும்! மேற் பக்கமாக உள்ள அரசு மரத்துப் பேய்தான் என்னை அப்படிக் கட்டிப் பிடித்துக் கொல்லப் போவதாக இருக்கும்!

எவ்வளவோ முயற்சிப்பேன் - கத்துவதற்கு. ஆனால் சத்தமே வராது! முச்ச விடவே முடியாதது போல் இருக்கும்! அப்பாவிடம் சொன்னால் கோழிக் காவுதான்.

இந்தக் கனவு இந்தக் காலத்திலும் தொடர்வதுண்டு! ஆனால் கோழிக் காவுதான் இல்லை - அப்பா இல்லாததைப் போல.

இப்படி எல்லாம் இந்த வெள்ளை மரம் தோட்டத்து ஜனங்களின் வாழ்க்கையோடு பினைந்திருந்தது அன்று.

இன்றுதான் அவர்களுக்கு வாழ்க்கையே இல்லாது போய் விட்டதே!....

❖ ❖ ❖

ஒரு மரத்தைப் பற்றி, ‘வெள்ளை மர’த்தைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்ததையெல்லாம் எழுதிவிட்டு வாசித்துப் பார்த்தேன்.

மனக்குறளி குறிப்பிட்ட ‘மரம்’ இதுவாக இராது போல் பட்டது! அதன் குறியீடென்ன, இந்த மரத்தின் குறியீடென்ன?

தெளிவு பிறக்கலாம் என்று மரத்தைத் தொடர்ந்தேன்.

ஒரு மட்டு மரியாதை இல்லாத மரியாதை கிடைத்தது வெள்ளை மரத்துக்கு. இத்தனைக்கும் வெள்ளை மரம் அவர்களுக்கு என்னதான் செய்திருக்கிறது? எல்லாம் குருவி உட்கார்ந்த கதைதானா?

மக்களின் நிலைதான் இன்று இப்படி, மரத்தின் நிலை என்ன?

எங்கள் தேவர்த் தாத்தாவைப் போல் நிற்கிறதா?

பிறகாலத்தைய ஸ்ராண் ஷாவைப் போல் நிற்கிறதா?

அந்தத் தோட்டத் தில் மிஞ் சிக் கிடப் பவர்கள் அனைவருமே முஸ்லிம்களாகவோ கிறிஸ்தவர்களாகவோ மாறிவிட்டதைப் போல் நிற்கிறதா?

ஒரு மரத்தைப் பற்றி இதற்கு மேல் என்னதான் எழுதுவது?

ஒர் அறை விழுந்தாற் போல் மீண்டும் பள்ளென எனக்குள் மின்னியது.

அந்த வெள்ளைமரம் என்னைப் போல் நிற்கிறது!

அல் லது -

நான் அந்த வெள்ளைமரம் போல் நிற்கிறேன்!

மனக்குறளி முற்றுப் புள்ளி இட்டது:-

“பிறகேன் உன் மக்களைப் பற்றி நீ குறைப்படுகிறாய்?”

கதாசிரியரைப்பற்றி

மாத்தளை டிக்கிரியா தோட்டத்தில் 22.11.1942ல் பொன்னையா (ராமன் நாயர்) - மாரியாய் தம்பதிகளுக்கு மகனாய்ப் பிறந்த அல் அஸாமத்தின் இயற்பெயர் வேலாயுதம் ஆகும்.

1965ல் மரபுக் கவிஞராக இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமான அல் அஸாமத் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாகக் கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல், தொடர் நாவல், நடைப்பா என்று இலக்கியத்தின் பல்துறைகளிலும் உற்சாகத்துடன் ஈடுபட்டு வருபவர்.

கலைஞரி முத்தையாபிள்ளை நினைவு விழாக்குழுவுடன் வீரகேசரி நடாத்திய மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் இவர் எழுதிய ‘விரக்தி’ என்ற கதைக்கு முதற்பரிசு கிடைத்தது.

1999ல் பங்களாதேஷ், பூட்டான், இந்தியா, மாலைதீவு, நேபாளம், பாகிஸ்தான், இலங்கை ஆகிய ஏழு நாடுகளிலிருந்து மேற் கொள்ளப்பட்ட தெற்காசிய நாடுகளுக்கிடையிலான மொழி பெயர்ப்புப் போட்டியில் ‘விரக்தி’ சிறுகதை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு புதுஷல்லியில் இயங்கும் ‘கதா’ இலக்கிய அமைப்பின் இந்த முதன்மையான இலக்கிய விருதினை இலங்கையில் பெறும் முதல் சிருஷ்டி எழுத்தாளராக அல் அஸாமத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

துரைவி - தினகரன் நடாத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் இவரது ‘இருட்டு’ சிறுகதைக்கு ஆறுதல் பரிசு கிடைத்தது.

நாற்பதுக்கும் மேலாகச் சிறுகதைகள் எழுதிய இவர் தினகரனில் ‘அமார்க்க வாசம்’, ‘அறுவடைக்கணவுகள்’, ‘சுடுகந்தை’ என மூன்று தொடர்க்கதைகளையும் எழுதியுள்ளார். ‘புலராப் பொழுதுகள்’, ‘மலைக்குயில்’ ஆகியவை கவிதை நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன.

வெறும் எழுத்தோடு நின்றுவிடாமல் வானொலி முஸ்லிம் நிகழ்ச்சியில் ‘இலக்கிய மஞ்சரி’, ‘இளைஞர் இதயம்’ போன்ற நிகழ்ச்சிகளை நடத்தியதோடு ‘கவிதைச் சரம்’ என்ற நிகழ்ச்சி மூலம் நான்கு வருடங்களாகப் பல புதிய கவிஞர்களை உருவாக்கி 468 கவிஞர்களின் 580 கவிதைகளை 372 பக்கத்தில் ‘கவிதைச் சரம்’ என்ற பெயரில் ஒரு நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

‘பூபாளம்’, ‘பெளர்ணையி’, ‘முகில்’ போன்ற சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டுக் களைத்தவர்.

‘சுடுகந்தை வேலாயுதம்’, ‘வாணியன்’, ‘வேசதன்’, ‘விருச்சிகன்’, ‘புலவெட்டித்துறைப்புலவர்’, ‘சாத்தன்’, ‘எல். அசோமட்’, ‘அசோமட்டெல்கோவ்’ ‘மாத்தளையான்’ ஆகிய புனைபெயர்களில் மறைந்திருப்பவரும் இவரே.

கே. கோவிந்தராஜ்
(கங்குலன்)

துரைவி வெளியீடுகள்

1. மலையகச் சிறுக்கதைகள்

33 மலையக எழுத்தாளர்களின் கதைகள்.

2. உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்

55 எழுத்தாளர்களின் கதைகள்

3. பாலாயி

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் மூன்று கறுநாவல்கள்

4. மலையகம் வளர்த்த தமிழ்

சாரல் நாடனின் கட்டுரைகள்

5. சக்தி பாலையாவின் கவிதைகள்

சக்தி பாலையா

6. ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம்

சின்னஞ்சிறுக்கதைகள் - ரூபராணி ஜோசப்

7. மலையக மாணிக்கங்கள்

மலையக முன்னோடி பன்னீருவரைப் பற்றிய நால் - அந்தனி ஜீவா

8. தோட்டத்து கதாநாயகர்கள்

நடைச்சீத்திரம் - கே. கோவீந்தராஜ்

9. பரிசு பெற்ற சிறுக்கதைகள் 1998

துரைவி - தீனகரன் சிறுக்கதைப் போட்டி

10. மலையகச் சிறுக்கதை வரலாறு

தெளிவத்தை ஜோசப்

11. துரைவி நினைவலைகள்

அமரா. துரை வீல்வநாதன் பற்றிய கட்டுரைகள்

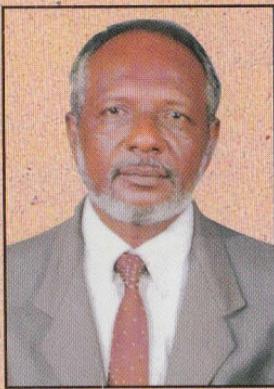
12. வெள்ளை மரம்

சிறுக்கதைகள் - அல். அஸைமத்

துரைவி வெளியீருக்களை
பெற்றுக் கொள்ள
தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

துரைவி பதிப்பகம்,
85, இரத்தினஜோதி சுரவணமுத்து மாவத்தை,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி - 331596

20/A/9, கோபாலகிருஷ்ணா தெரு,
தியாகராய் நகர்,
சென்னை - 17.

அல் அஸ்மத்

“அல் அஸ்மத் அருமையான சிறுக்கை எழுத்தாளர். மலையகம் பெருமைப்படக் கூடிய படைப்பாளி.”

தெளிவத்தை ஜோசப்

“...‘விரக்தி’ க்கை பார்த்தேன்... மிக நல்ல க்கை!... எங்கள் அய்யா மிகமிக மகிழ்ந்து போயிருப்பார். ஒரு நல்ல மனிதனின் நினைவுப் பரிசு அது....”

மு. நித்தியரணந்தன்

“அடிப்படையில் அல் அஸ்மத் ஒரு கவிஞராக இருப்பதனால். இவரது ஏனைய ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகளிலும் உள்ளோட்டத் தொனியாகக் கவித்துவமே இழையோடுகிறது.”

மேறன் கவி

“.....கவிஞராகி, சிறுக்கை ஆசிரியராகி, ‘அமார்க்க வாசம்’ மூலம் தலைசிறந்த நாவலாசிரியர்களில் ஒருவராகவும் பரினமித்துள்ளார் அல் அஸ்மத்.”

கபைர் இளங்கீர்ண்